

divadelní HROMADA

*upravují samotářských
divadelníků,
loutkářů a recitátorů
ve východních Čechách,
na pomezí
Moravy a v části
Sudeta*

XXXIII.

jaro

2002

Lítá se do vesmíru,
nadzvuková rychlost je už docela všední záležitostí,
miliardy bakterií kapitulují
před našimi séry,
leč pořád je na světě plno věcí
které člověk nedokáže.
Tak třeba sedět v houpacím křesle
a nehoupat se.

Jiří Suchý

4 VE VOLNÉM STYLU

(ZPRÁVY VSVD)

Svátek divadelníků...

6 Rada VSVD se sešla v sobotu 19. ledna

8 Valná hromada Volného sdružení východočeských divadelníků

9 IMPULSY Z IMPULSU / bylo a bude

14 Scénografická dílna a nosorožec, Pohárek SČDO

16 Setkání loutkářů, Dobrá zpráva, Červený Kostelec

18 Připravujeme praktickou dílnu

19 VIDĚLI JSME

DS Heřman DRAK

20 Drak po druhé

21 Divadlo Jesličky ZLÁMILÁ

22 Vyprávění o Saturninovi aneb...

26 PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

Již 28. Loutkářská přehlídka O cenu Matěje Kopeckého

27 Štronzo

28 Modrý kocour

30 Umělecká skupina Triarius, XII. Turnovský drahokam

32 5. Přehlídka ochotnického divadla Jizerské oblasti, Zlom vaz

34 Jožin z Černého orla

35 DS Vojan Libice n/Cidlinou

36 Kulturní středisko v Jilemnici, Z Havlíčkobrodské...

Diváci se chtějí smát, Exil v Pardubicích

37 V Trutnovské „ZUŠce“, Nenechte si pro sebe!

38 OPEN AIR, Štronzo 2002, Theatrum - Kuks

39 RAČTE VSTOUPIT

Pozvánka do divadel

40 Račte zvláště vstoupit!

41 ŠKOLA HROU

Přes nepřízeň MŠMT se recitovalo

42 Jak se recitovalo v Jesličkách, Okresní přehlídka dětských divadelních kolektivů

43 K diskusi...

44 Dobrý tip...

45 NESTOŘI A KANDRASOVÉ

Kulatiny Jarmy Daňkové

46 VE SLUŽBÁCH THÁLIE

Jan Císař

48 Jarmila Petrová, Zuzana Průchová

49 Martin Malínek, Irena Truhlářová

50 Jaromír Dvořák, Miloslav Kučera, Jaroslav Josef

51 František Beneš, Ladislav Novák

52 Jan Štěpánský

53 Smutné zprávy

54 Jak v loňském roce v Havlíčkově Brodě oslavili 165 let amatérského divadla

55 PELMEL

58 MIMO RUBRIKY

Uzávěrka příštího čísla:
20. 6. 2002

Příspěvky a foto prosíme zasílat
na adresu:

IMPULS

Okružní 1130

500 03 Hradec Králové

e-mail:

Impulshk.gregarova@worldonline.cz

HROMADA č. XXXIII/2002

JARO

Vydává:

Středisko amatérské kultury IMPULS,

Okružní 1130,

500 03 Hradec Králové

Telefon: 049/ 55 42 769

Tel./fax: 049/ 55 46 560

ve spolupráci

s Volným sdružením

východočeských divadelníků

Vychází 3x ročně

REDAKCE:

Alexandr Gregar (chefredacteur),

Josef Tejkl, Alena Exnarová,

Mirka Císařová, Karla Dörrová,

Jan Merta, Břetislav Lelek,

Naďa Gregarová

GRAFICKÁ ÚPRAVA:

Mario Alfieri

TISK:

GRANTIS Ústí nad Orlicí

Registrováno na

MK ČR E 11424

Vychází za finančního přispění

MK ČR a Nadace Českého literárního fondu

Neprodejné!

Náklad 370 ks

Neprošlo jazykovou úpravou!

úvodník

JARNÍ LISTOVÁNÍ

Rád беру do ruky staré ochotnické časopisy. Člověk se tam moc dočte. Co pokynů, co poučení, co kritik. Rád z takových kritik cituju, vypadají sice jako sranda, ale - s přihlédnutím k době - jsou míněny smrtelně vážně. Jen posuďte: „...Méně šťastné podání úlohy Zdžarského L. Melínem vadilo zvláště ve scéně jeho s Helenou ve druhém jednání (strašidelné líčení osamělosti), kdy měl použití Zdžarský rozhodně zastřeného hlasu, přidušeného šepotu, jímž přece chce Helenu rozrušiti a ne - jak nesprávně se stalo - stále se stupňujícího a zesilujícího tónu, takže pak scénu ukončil nemožným výkřikem hysterického vzrušení spolu s Helenou. Satanská povaha Zdžarského vyjádřena vůbec nebyla, škoda že se interpret neprokousal až ke kořenům jeho bytosti milující zlo pro zlo samo, hra tím mnoho ztratila. Škoda, L. Melín je hercem jinak dobrým a snaživým, aby jistě se režisérových návodů držel...“

Tak to je kritika opravdu na tělo. A vyšla takto tiskem! - Ve Věstníku Smetanova okrsku divadelních ochotníků (červen 1927). Adresně! Herče, chyt' se za nos! A to tenkrát nehodnotili žádní Císařové, Hulcové, Richtrové, ochotníci si to nandávali pěkně sami mezi sebou.

Samozejmě, že už tenkrát byli vyškoleni různými skurzy, to není výdobytek posledních desetiletí. A vedli je tenkrát také profesionálové, pravda většinou „specialisté“. I o takovém vzdělávání se ve zmíněném Věstníku píše, např. o kursu režisérském - konal se v červenci hned v pěti městech na ústecku: „...pí. Běla Horská ve dvou celodenních přednáškách teoreticky i prakticky probírala přednes, mimiku, chování na jevišti a předvedla cenné ukázky jednotlivých scén, kdy málo pohyby docílí se souladu s výrazem slova i tím žádaného efektu...“ zatímco „...pan v. r. V. Figar ve 3hodinové přednášce nemohl probírat než to nejdůležitější a nastínil postup prací při výběru repertoaru a jeho uvedení na scénu režisérem - od stu-

dia režisérova do hlavní zkoušky, že pak scénování udával praktické pomůcky pro světelné a sluchové efekty a úpravu moderní scény látkové...“

A když jsem u listování v tomto 75 let starém Věstníku, ještě jeden úryvek: „...volám důrazně, aby ochotnická práce, které dnes národu našemu je třeba stejně jako před půldruha sto lety, nebyla vládní koženou byrokracií bržděna a omezována, ba přímo ničena nakládáním na jednoty ochotnické nesnesitelných břemen finančních! Položka za kolkovné, za úřední dozor a úřední výkony při představeních bývá při účtování položkou nejvyšší a stává se neudržitelnou!...“ Takto zahovořil na obranu ochotnictva sám slavný herec národní, mistr Karel Želenský.

Je čas přehlídek. Nové úrodné jaro. Soutěžní postupové dny našlapány, představení jde za představením. A porotci naši milí, vesměs přední profesionálové a často i vrcholoví umělci, hodiny mudrují nad inscenacemi a pak o tom lidsky - a pro někoho třeba i nelidsky, podle povahy a rozumu - vyprávějí souborům (jak před sedmdesáti pěti lety). Teď právě končí jeden ze vzdělávacích kursů, v němž mladé generaci ochotníků - dnes divadelních amatérů, vléváno do žil mnoho dobrých rad a informací (jako před sedmdesáti pěti lety). Druhým rokem se děsíme dopadů autorského zákona, který nezná bratra, natož ochotníka (jako předpisy před sedmdesáti pěti lety)...

Tak, a teď se začtete do následujících šedesáti stránek Hromady a užijte si je jako ochotníci před sedmdesáti pěti lety si užívali svůj Věstník.

Jo, Královéhradecký kraj vyhlásil granty pro občanská sdružení, o něž se mohou divadelníci také ucházet! Takže za těch sedmdesát pět let přece nějaká změna.

D I V A D E L N Í

VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

Do uzávěrky Hromady přišly na účet VSVD další příspěvky. Děkujeme.

okr. Hradec Králové: r. 2002: Romana HLUBUČKOVÁ, Danuš KRČMA, Mirka CÍSAŘOVÁ, Hana OPÁLKOVÁ, Břetislav LELEK, Marta BOŠTÍKOVÁ, Alena EXNAROVÁ, Ilona HOLASOVÁ, Karel HORÁK, Marie JACKOVÁ, Alexandr GREGAR, Nada GREGAROVÁ

okr. Svitavy: r. 2002: Josef ŠVEC, Eva HENSLOVÁ, Karel a Blanka ŠEFRNOVI, Anna PŘIKRYLOVÁ

okr. Pardubice: DS (a) MAŤÁK Pardubice, Libuše STRAKOVÁ, Josef KORÁB

okr. Trutnov: Martin KALINA, r. 2002: Alena RODROVÁ, Marie NÝDROVÁ, Zina RÝGROVÁ, Martin TEPLÝ, Dagmar HALÍŘOVÁ, Milena JANEČKOVÁ

okr. Rychnov nad Kněžnou: Eva ŽATEČKOVÁ; r. 2002: Jana ALBRECHTOVÁ, DS MAX Sedloňov, Marie ŠUBRTOVÁ, Oldřich DOLEŽAL, Pavla NEKVIŇDOVÁ,

okr. Semily: Petr HAKEN, r. 2002: Tomáš VÁCL, Loutkářský soubor ČMUKAŘI

okr. Ústí nad Orlicí: Kulturní služby Česká Třebová, Nataša LUŽNÁ; r. 2002: DS Vicena Ústí nad Orlicí, Jan Štěpánský, Petr HÁJEK, Jana STAŇKOVÁ, Jarmila PETROVÁ, OSDO Ústí nad Orlicí, Lenka JANYŠOVÁ, Jiří VENCL,

okr. Chrudim: DS HEŘMAN Heřmanův Městec, Alexandra a Václav NOVOTNÍ, Luboš CAPOUŠEK, Monika KRÁLOVÁ,

okr. Havlíčkův Brod: Marie ZAJÍCOVÁ, Marta HERMANNOVÁ, Lída HONZOVÁ,

okr. Jičín:

okr. Náchod: r. 2002: Ivana RICHTEROVÁ, Jan KAŠPAR, Broňa MACHŮ, Ondřej PUMR

Adresář odběratelů Hromady a členů VSVD je aktualizován a je celý zaveden do počítače. Jakékoliv případné nesrovnalosti nám hlase na naši adresu do Impulsu. Další zájemce o předplatné Hromady nebo o členství ve VSVD samozřejmě velice vítáme. Valná hromada VSVD na svém zasedání 10. února 2001 schválila změnu ve výši ročního příspěvku:

- roční příspěvek pro fyzickou osobu se stanoví minimálně ve výši 150,- Kč,
- snižený (důchodci a studenti) minimálně ve výši 100,- Kč
- roční příspěvek právnické osoby se stanoví ve výši minimálně 600,- Kč
- nečlenové, zájemci o Hromadu platí 200,- Kč/rok (3 čísla včetně poštovního)

VSVD, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové
Unionbanka, a.s. Hradec Králové, 4102290/3400,
konst. symbol 379

Svátek divadelníků - Potlesk pro nejlepší

Setkávání amatérských divadelníků na závěr divadelní sezóny má ve východočeském regionu mnohaletou tradici. Po „porevoluční“ krátké pauze ho VSVD znovu obnovilo. Takže se již několik let znovu při této příležitosti setkáváme, klademe si otázky, hledáme odpovědi, bilancujeme. Především však také využíváme této možnosti k tomu, abychom s úctou a díky předali ocenění těm, kteří v té které sezóně přinesli nejvíce podnětů pro amatérskou divadelní obec v soutěžích a přehlídkách všech divadelních oborů.

A jaké že bylo to setkání poslední?

Konalo se 1. prosince 2001 v pohostinných hradeckých Jesličkách. Myslím, že bylo obzvlášť zdařilé. Prostředí – tradičně příjemné. Bar – dobře zásoben. Obsluha – usměvavá. Účast – opět vyšší. Sešlo se nás skutečně hodně, takže komunikace probíhala křížem krážem. Ani jsme to všechno mezi sebou nestihli vypovídat. Ostatně – kdy to divadelníci stihnou. Diskuse jsou nekončící. Celý ceremoniál řídil rukou lehkou Pepík Tejkl. Informace o jednotlivých soutěžích nebyly dlouhé, leč výstižné a každá jinak pojata dle osobnosti referujícího. Nejdojemnější pro mne byla palba Honzy Mertý do vlastních řad východočeského loutkářského společenství. Nejpodnětnější Blanka Šefrnová, vystihující Karla Dörrová. Všichni bez papíru a se zaujetím. Papír jsem přečetla já. Za mého muže Císaře, který v Praze upěl s páteří a i nadiktování těch pár slov bylo pro něho činem téměř hrdinským. Vše v pohodě plynulo. Většina oceněných se dostavila, takže jsme mohli děkovat a líbat se navzájem. Když to vypadalo, že bychom se snad mohli začít nudit, Pepa Tejkl zareagoval a pozval na jevištěátko jesličkovské dívky, krásné a krásně zpívající. Nadchly nás a nenechaly nás v nejistotě, že se účastníme něčeho, co zase až tak běžné není. A pak to na nás vypálil Matěj Šefrna s Faustem. Už se divadlem sice živí, ale jeho amatérské začátky si pamatujeme, úspěchy mu přejeme a on sám se na nás nevytahuje. Mario Alfieri opět svými výtvarnými stvrzeními pro oceněné přesvědčil, že rozumí divadelní duši a pro některé opět rozšířil sbírku, do které každoročně přispěje svým originálním řešením. (Jen abychom to cestou nezamazali, nepomačkali. Chtělo by to příště adjustovat a do destiček, nebo hned do rámečku?) Naděnka Gregarovic se tetelivě usmívala uspokojením, jak to všechno bez zádrhelů probíhá. (A když přeci jen nějaký drobný byl – jaká vstřícná tolerance v sále!) Míra neformálnosti a slavnostnosti byla přesná. A všechno to byl především přející a oceňující potlesk všem, kteří byli v této divadelní sezóně nejlepší.

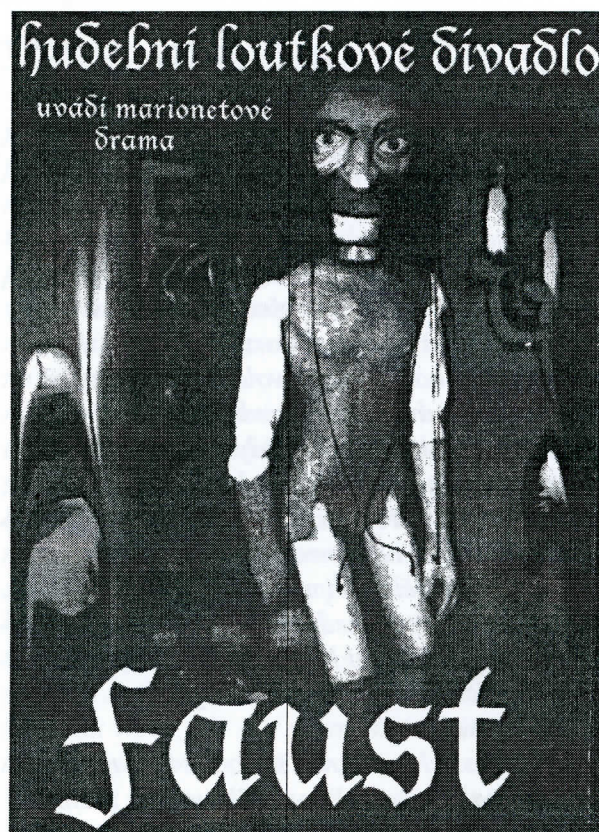
Dobří jsme ale byli všichni. S takovým pocitem se dobře odjíždí, ale také zase přijíždí. Takže se těšíme opět na závěr sezóny 2002. Do té doby leccos k přemýšlení, trápení i radosti. I o tom, co tu bylo řečeno. Do té doby, ještě hodně dobré divadelní práce.

Mirka Cisařová

Matěj Šefrna: JOHANES DOKTOR FAUST

V sobotu 1.12.2001 na závěr slavnostní schůze VSVD spojené s předáváním ocenění vystoupil se svým Hudebním loutkovým divadlem Matěj Šefrna a spolu se dvěma dívkami (jedna z nich je jeho dcera) a dřevěným ansáblem, předvedl na skládací marionetové scéně klasickou lidovou hru Johannes doktor Faust. Zahrál ji dobře a potěšil naše srdce. Velké asi 70-80ti centimetrové marionety jsou dílem Jaroslava Doležala. Stejně i výprava. Jako předlohu použil Matěj Šefrna text z knížečky, kterou vydalo v roce 1976 nakladatelství Československý spisovatel, ve které jsou uvedeny tři staré lidové texty Faust, Don Šajn a Jenovéfa. „Hra o Faustovi byla sem přepsána ze samostatného, dnes už vzácného vydání, které pořídili v roce 1919 dr. Jindřich Veselý a dr. A. Matičková věrně podle unikátního výtisku z roku 1862.“ Tolik z doslovu knížky.

Seděl jsem tu jako divák a ne jako recensent a oddal jsem se hře, kterou mám rád pro její jasný jazyk, pro její obsah, ve kterém tolik postihuje. Hru o nezřízené ctižádosti a lidské nespokojenosti, o poklesku a odplatě, o dobro a zlo, ale i o nenaplněné touze, která se ubírá nesprávnou cestou, o pýše a pokoře, o světě kolem nás v jeho minulé i současné podobě. Těšil jsem se ze způsobu, jakým Matěj hru hrál. Jako bych slyšel Matěje Kopeckého, blahé paměti. Ale ještě tu bylo něco navíc. Drobná, citlivě vložená extempore i několik písniček vložených do hry, zpívané a hrané na klavír hlavním aktérem přestavení, citlivě posouvaly hru do současného světa. A tak tu archaický původní jazyk jakoby byl aktualizován a hra se naléhavě obracela k současnosti. Dnes, když již řada týdnů uběhla od představení a já si připomínám svůj tehdejší divácký zážitek (úkol napsat o představení jsem dostal teprve nedávno), který se slil do jednoho pocitu krásna a jakési blaženosti a který bych měl analyzovat, zjišťuji, jaká řada věcí mi vypadla

z hlavy. Ale ústřední pocit nezmizel. Je to vždycky tak, když člověk zasune svoje kritické hodnocení někam do podvědomí a poddá se pocitu bezstarostnosti a chuti naslouchat. Bylo to podle mne dobré představení, které mne silně oslovilo a ze kterého jsem měl radost i proto, že znám Matějovu cestu k hledání tvaru a výrazu loutkového divadla a obdivuji ji. A tak jsem vzal i drobné odchylky od tradice, když Kašpárek měl šátek modrý místo červeného, který jsem si v tu chvíli tak toužebně přál, když mi úvodní záměr se zástupným andělem na živo (dcera Matějova) uniká a pamatuji si pouze jeho dřevěnou náhradu v nápodobě lidové holubičky, jako protihráče robustnímu Mefistovi, i když se nehrála var-tovačka a Kašpar na závěr oba venkovské strejce nahra-zoval. I přes tyto vzpomínané úpravy mi v hlavě zněl starý lidový Faust se všemi jeho peripetemi na jevišti dnešního života.

Bylo to pěkné zakončení "Svátku divadelníků", ve který se toto poslední oficiální setkání v roce proměňuje.

Jan Merta

Rada VSVD se sešla v sobotu 19. ledna v klubovně divadla DRAK.

Bylo tam příjemně, Věruška Vališová vařila dobrou kávičku a vůbec se o nás starala (díky moc), Pavel Labík k přípitku na „šedesátku“ přivezl láhev dobrého červeného vína. Na programu byla především příprava valné hromady, takže výsledky tohoto jednání jsou posléze zapsány v usnesení Valné hromady.

Přinášíme Vám o tom zprávu od naší stálé zapisovatelky Jany Albrechtové.

Stínový zápis

ze schůze Rady VSVD, Hradec Králové,
Drak, 19. ledna 2002

K úkonu tomuto dochází na přímé doporučení našeho pana řídícího všech schůzí Saši Gregara, k němuž, tedy k doporučení, došlo ihned po zahájení naší schůze svolané do Draku na 10. hodinu s dvacetiminutovkou k dobru tím, že Saša pravil: *posledně tady Jana zapisovala, že a jestli chce – viš co, piš dál. Ať jsou to také vzpomínky na Radu, ale já než jsem dočet na konec, pardon, na konec, tak jsem nevěděl, co mám vlastně dělat. Čímž pan řídící jemně naznačil, že se v tom nedalo vyznat. Zde úřední zápisy tady bude dělat Naďa, takže předem, dodatky pozdějc. A proto mě tu máte, jestli se vám to bude chtít číst.*

Tak na schůzi se nás sešlo z 24 rovnejch 9, ostatní, jako takový Pepa Tejkl, Alena Kašparová, Luboš Capoušek, Monika Králová, Jiřík Pošepný, Heidemarie Sekáčová, Zina Rýgrová, Alena Rodrová i Honza Merta byli nejrůznějším způsobem omluveni: tu zlomené žebro, tu vybité auto, tu důležité zkoušky, ale i onemocnění, takže řídícím praveno, že zima je letos zlá. Krom toho, když se mi pak dostala do ruky prezenčka, tak jsem zjistila, že takový Vladimír Hladík mezi nás nepřišel ani jednou, chlapec z města Holubova, taktéž Martin Malínek z Ústí třikrát nebyl, Sváťa Pilař jakbysmet a Petr Haken z Turnova se rovněž 3 x omluvil. Tak jsme aspoň o dvou z nich drbali a bylo nám třeskutě líto, že nestojíme ani za zvednutý telefon či aspoň esemesku. No nic.

A tak jsme byli u bodu I. – přehlídka Dolany. Nejvíce jsme štuďovali nad tím, co prý hýbe přehlídkami úplně všude. Soubory přijedou a nepočkají – ihned mažou pryč – a publikum, to domácí, na divadlo dlabě, tedy nechodí. Vyslovili jsme nejrůznější minky a utvrdili se v tom,

že čekačky autobusů jsou zřejmě drahé a propagace pro domácí publikum neví, jak ho „oslovit“. Asi. Co takhle zkusit objednat autobus ústředně a soubory svézt-rozvést a během přehlídky držet? A co takhle změnit dosavadní příspěvky na dopravné a ubytování do dané výše s ohledem na množství kilometrů? Tedy nevyplácet jednotně do 3 000 Kč ať jsi zblízka nebo z dále, nýbrž padesát haléřů za kilometr a kus? Na to Saša řekl, že byl dal i korunu, Břeta 70 haléřů plus dotaci na cosi, ale tomu já jsem nerozuměla. Celkem usneseno: Dolany budou, úhrady všech zmiňovaných položek je nutno znovu promyslet a propočítat. Motorem podniku jménem přehlídka v Dolanech jmenována Karla Dörrová.

Přehlídka Havlíčkův Brod byla prodiskutována delegací (Saša, Naďa, Karla) s Frantou Štiborem, Martou a dalšími havlíčkobrodskými a dohodnuto, že dojde „k vyklizení vikendu“ jen pro amatéry, čemuž nutno rozumět tak, že veškeré aktivity profesionálů v divadle pro děti o vikendu v době přehlídky prostě nebudou. Chystá se dramaturgický seminář „Jak a co pro děti hrát“, Karla jedná z dramaturgyní divadla Liberec, která bude i v porotě. Se soubory se má jednat podle jejich zájmu o komunikaci, z čehož jsem já vyrozuměla, že do Havlbrodu jezdí i soubory, které o nějaké poroty nestojí. Pak myslím Kája pravila, že je komické, když Havlbrod, který o přehlídku velmi stojí, už vlastně není náš, neboť je ve zbrusu novém kraji Vysočina, pokud je tím miněno Jihlavsko. Naďa nás ubezpečila, že se vše vyřeší na podzim a Karla podotkla, jako kasovní, že z hlediska finančního nám to je jedno. Měla tím zřejmě na mysli, že platíme naše soubory, ať jedou třeba do paďous.

Při té příležitosti jsme začali drbat kraje. Po úžasné bouři nápadů vykrytalizovalo následující: Saša, Petr Hájek (Pardubický kraj) a Pavel Labík (kraj HK) plus já jako stínový zapisovatel vyvoláme setkání s oběma náměstky pro kulturu v obou krajích a řádně představíme naši instituci a předestřeme zdokumentované záměry. Z diskuse vyplynulo, že zejména v HK jako by se strádalo na úbytě, zatímco v nově vzniklých krajích náhle tolik čilých lidí, že se jeden nestačí divit. Postup jednání že bude: 1. písemně požádat o schůzku. 2. tam probrat – jaké možnosti skýtá současné uspořádání krajů pro ZUČ – jaké stanovisko k tomu zaujímají oba kraje a zda je používáno doporučení MK na tuto oblast pamatovat v rozpočtech – jak se oba náměstci dí-

vají na Impuls, v němž se integrují kraje oba, no a já mám promluvit jen v nejvyšší nouzi (vylitla jsem po svém zvyku z posledních měsíců jak čertík z krabičky a radši jsme souhlasila s pouhým zapisováním, poněvadž bych mohla i urazit, tak veliký už začínám mít vztek na věčné obstrukce atd.).

Hronov – probrán návrh mladých z Brna či odkud, kteří nabízejí vystoupení mladých souborků, které by se, jak řečeno „nepropasírovaly“ do ofic. Programu, ale rády by ukázaly, co dovedou v ča-sech, kdy zrovna v JH není nic ani v klubech ani v divadlech. Návrh přivítán jako bezva iniciativa, která konečně zareagovala na dávné touhy a volání po něčem takovém. Mirka pouze vyslovila důtklivé přání, aby se nic nekřížilo. Schváleno.

Pokračováno bez přerušení, nutné přestávky byly vždy jen osobní, takže kolektiv přešel k problému zvanému granty. Referovala Naďa a já stačila pochytit, že peněz přišlo poměrně dost, a to jednak z MK ČR, z okresu i města HK, takže čistá suma činí 205 tis.. A Saša dodává, že je nutné poukázat na skutečnost, že např. Impuls „užirá minimálně a produkuje maximálně“.

Při té příležitosti ohráta polévka se soutěže-mi. V dětské recitaci např.: Potvrzuje se, že ministerstvo školství neustále ze svého rozpočtu ukrájí, a neoprávněně. Např. recit. soutěž je krácena naprosto nemístně a v grantu ministerstva kultury peníze jsou, čili rozumím-li dobře, Min. školství děti okrádá, min. kultury zas dává a přitom je evidentní, že mimoškolní zájmová činnost, to je ta pravá prevence proti drogám. Jenže protidrogové granty – to jsou černá díra. Tam jsou peníze na výměnu stříkaček, kdežto v navrhované činnosti o smysluplné zabavení dětí.

Ujednáno, že ataků v tomto směru není nikdy dost, takže i když např. Jaroslav Provazník už psal do UN, kdo má ruce a nohy, měl by také začít vytrubovat, jak důležité je divadlo a recitace pro děti a dětmi provozované.

Dál vyslovila Naďa pochybnost nad způsobem vydávání cen MK. Např. Karel Šefrna ocenění finanční dostal skoro nedůstojně, až po víc než půl roce. Naďa dokonce vyslovila názor, že bychom se navrhování na tuto cenu měli zříci. Bouřlivé ne bylo jí odpovědi, s tím, že na dosavadní nedostatky bude poukázáno a další postupy pohlížány. Dalším na řadě je totiž Saša. A je záhodno dát impuls, že je třeba lépe akci promyslet.

Poté propíráno naše členství v podivném uskupení za účelem nominace na cenu Zlatý Tyl.

Bude. Ne že ne. Ale navrhuje, aby náklady na oceněného hradila vysílající organizace, zvýšit poplatky na 1 500 Kč, aby mohlo i něco zbýt, a poprosit Maria, aby se ujal ztvárnění diplomů. Karla praví, že nutně za honorář, protože už se nemůže koukat na to, kolik toho Mario udělal zdarma. Souhlas.

A probrány jsou již přípravy Valné hromady. Saša upozorňuje na termín a čas a místo konání.

A přísné oko spočine na mě, neboť dnes např. jsem přišla, resp. přilítla s očima na vrch hlavy pozdě: Stepovala jsem totiž půl hodiny v Okruž-ní před Impulsem a až tam mi dobrá paní ředitelka čekající na filmaře radostně prozradila, že patrně nečtu pozvánky, protože divadelníci jsou v Draku. Lehce mě nasměrovala na „nábližku“ neboli zkratku přes park a jelikož na mě se nemůže jen tak, musela jsem se ptát! Ve svém rodném městě! No, rodném, mám ho v křestním listě. První paní poradila vpravo, druhý mladík pravil „já nejsou ocud..“, třetí měl určitě na mysli Besedu a nařídil mi jít přes křižovatku rovnou na náměstí a když už jsem byla až u Klicperova, dobře vědouc, že jsem tím pádem v troubě, stěhováci mě obrátili dolů. Cestu zpět jsem upřesnila dotazem na bezzubého štamgasta před hospůdkou, který zasvěceně pravil, že musím na téčko a pak vlevo, ale stál zároveň proti mně, takže to mělo být vpravo, což tak bylo, a v poslední řadě byla paní polského původu, pravivší, že musím k té značce, potom vpravo, a tam uvidím žlutou budovu. Když jsem dolétla, celá ztumpachovělá, jak když spadnu z měsíce, narazila jsem na obří vrata hnědé barvy, žlutou jsem viděla jen jak záblesky slunce, bylo pod mrakem, a zpitomělá hrůzou, podobná Hančovi a Vrbatovi blahé neblahé paměti, jsem razila zpět, poněvadž hnědá není žlutá! Naštěstí šla další, evidentně již zde dlouho domorodá paní se psem a uklidnila mě větou: ale paní, dyť ste narazila na zadek, čímž myslela zadní trakt budovy. Moc velké štěstí jsem měla, že jsem říčná dorazila a zrovna se začalo. No to byla taková tečka za dnešním zápisem.

Na valné hromadě
a v Hromadě se s vámi na shledání těší
stinová zapisovatelka
Al. Brechtová.

VALNÁ HROMADA VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

V sobotu 9. února v Divadle Jesličky se sešla za rekordní účasti 55 členů. Připočteme-li hosty dorazilo do Jeslíček cca 70 divadelníků. Mezi hosty jsme zvláště uvítali PhDr. Milana Strotzera, zástupce ředitelky ARTAMA Praha a pana režiséra Jiřího Hraše, zástupce přátelské organizace SČDO.

Výroční zpráva Volného sdružení východočeských divadelníků za rok 2001

Tak se zase sešel rok s rokem ... Podruhé lezu před toto naše shromáždění coby jeho předseda a říkám cosi výročního. Loni, když to bylo poprvé a zároveň VSVD slavilo deset let, to se to mluvilo, to se to plácalo na počest, to byly úspěchy! Ale jak řečeno, rok se zase sešel. A mnohé z „výjimečností“ už považujeme za normální a běžné.

Třeba to, že se nám podařilo pěstovat herecko režijní kurzy - s Milanem Schejbalem, čestným to našim členem, kterému jsem o tom diplom v Hronově odevzdal a Milan překvapen a dojat - mimochodem jeho kurs byl loni uzavřen a absolventů 28. I Sergeje Fedotova často hostíme a našemu ochotnictvu do jeho pedagogické kuchyně nahlédnout dáváme. Jana Konvalinková zas o jednom víkendu učila, jak si hlasivky neztrhat a mluvit hezky, o jiném víkendu zas vykládala o divadelním prostoru, hlasu a hudbě, v říjnu započala dílna scénografická, s Karlem Tománkem a Veronikou Márovou. Honza Merta s Břetou Lelkem tam či onde některým souborům pomohli radou, já sám taky při jedné z ústeckých produkcí, konečně byl jsem tam dlouho doma.

A ještě - mnohá rokování jsme se spřátelenými sva-zy vedli. Např. s SČDO dlouho smlouváno, zda se připojit k udělování Zlatého Tyla.

A přehlídek bylo stejně přehršle jako vřdycky, v Kostelci Červeném, v Úpici, v Dolanech, moc pěkné loni Štronzo v Moravské Třebové, na jevišti i tradičně se selátkem uzřeným na talíři. Havlíčkovobrodská přehlídka pro děti byla opět trochu trápení, jednali jsme potom dokonce, jak tu bídu divadla pro děti vylepšit, jak udělat přehlídku zajímavější, smysluplnější.

A východočeši na národních přehlídkách? - I na Chrudim jsme se prosmykli a - celých 50 % loňských chrudimských představení bylo z našeho rájónu! Divadlo Dno z Hradce Králové tam bylo „obruspěně“, konečně i Cenu Erika koncem roku dostali. Na Hronově jsme byli dobře zastoupeni, včetně Nejhodnějších medi-vidků, Jeslíček. V Prostějově Ema Zámečnicková byla mockrát, loni ale dostala též Cenu poroty. V Písku jsme také byli, Dramatická školička ze Svitav a Honza Dvo-

řák s Párkováním. A Open Air v Hradci Králové při Divadle evropských regionů se vydařil obrovsky, za deset dnů kolem padesáti představení různých a vzhle- dem k dobré reklamě se hlásí letos i soubory z ciziny, však všechno pěkně popsáno je v Hromadě...

Skončila však jedna dlouholetá tradice přehlídko- vá - úpický festival tzv. „mladých a netradičních“, byl tam dlouho a trochu tam už začal ztrácet dech. Takže zkusíme to od letoška v novém prostředí, v Kostelci nad Orlicí, tam se na to moc těší.

Hromada, bulletin náš! - Mnozí nám ji trhají z ruky, zvyšujeme náklad, posíláme ji i za hranice kra- je. A aby toho dost nebylo, Český literární fond shledal Hromadu dobrou, ba skvělou a ušetril ji pro letošek dotaci, celých 30 tisíc korun na její tisk! Toť jest pěkné ocenění!

Zato ocenění Karla Šefrny, tak krásné, protože prv- ním nositelem divadelní medaile od pana ministra se stal náš kamarád svitavský, se bohužel neobešlo bez české „postranní“ uličky. Totiž, že kromě diplomu oce- nění finanční, slíbené a samým ministrem ohlášené na jevišti chrudimském před svědky, bylo trudno z Prahy vydolovat. Ale nešť, v historii Karel na první stránce těchto glejtů bude.

Taky jsme zařídili různé změny stanov, jak jste nás při loňské valné hromadě zavázali. Ministerstvo, tento- krát vnitra, proti tomu nic nemělo, a lejstra „oštempil- kovalo“. Jsme tedy „ouředně“ sdružením celorepubli- kovým a grantově přístupným i podle výslovné litery. Změnili jsme rovněž pokladníka, za Malínka Karličku Dörovou - a to byl fofr po bankách! Pepa Tejkl se toli- krát nenapodepisoval, ani když sháněl helikoptéru na Tan šan!

Hospodařili jsme dobře i do Luže jsme na sborník mohli přispět z ušetřených peněz. Chovali jsme se jako organizace, která podporuje, která se stará - o tom přece VSVD je! Totiž - na grantech jsme loni získali celkem 355 tisíc, to je o dvě stě tisíc víc než v roce předchozím! Ministerstvo dalo VSVD 70 Kč, město Hradec Králové 165 (z toho 150 na zajištění Open Air), Okresní úřad 40, do Úpice, do Dolan a do Červeného Kostelce na přehlídka dalo MK ČR 80 tisíc. Za členské příspěvky jsme rovněž vyinkasovali o 10 tisíc víc než loni, celkem 23. 790 korun! A na letošek máme opět „objednány“ granty - v hodnotě 383 tisíc!

A na webové stránky jsme se vypravili, díky Michalovi Drtinovi. Máme firmu www.vsvd.webpark.cz a s ní jsme se vydali do světa, jak ten Švanda dudák.

Bylo mnoho pěkných věcí za ten uplynulý rok, i oslav něco jsme užili. Pan profesor Císař se stal sedmdesátníkem, k čemuž mu ještě takto za účasti členstva gratulujeme. A jen připomínáme, že se mu od Jeslíček dostalo i titulu Generální inspektor českých drah a divadla, což by nebylo špatné potvrdit i naším orgánem v usnesení této valné hromady.

Byly ovšem i dnové smutné. Opona spadla a poslední aplaus zazněl Vaškovi Podolskému, Janě Hájkové, Alešovi Němečkovi, Mirkovi Zavoralovi a smutek po nich z nás ještě ani teď pořádně nespádá.

Takže opět radostnější – nápad loňský s tzv. širokou „koalicí“, tedy s Radou VSVD, která by kopírovala všechny naše nové kraje, které z původního jednoho východočeského pošly, se vyplatil. Sešlosti té rady byly tři – a účast víc než sedmdesátiprocentní! A pracovní předsednictvo (Tejkl, Gregar, Gregarová, Dórová) si telefonovalo neb se vidělo mockrát. A redakční rada Hromady u Gregarů doma na pizze taky nejméně trikrát, víc hlav víc vědělo a mozkový motor znovu nastartován. A tak bychom to chtěli i v budoucnu. Za pár minut bude nová volba a proto přátelům z Rady moc děkuji za pomoc, názory, nápady a práci jak se říká. V tuto chvíli jsme odstupující radou, ale její členové se rozhodli znova, až na drobné úpravy, že budou kandidovat. Což je vysvědčením pro ně samé – že je to snad bavilo a že v tom bafuňání našli zalíbení, byť je za tu službu naši organizaci pendrek, jenom starosti a času fůra naložená.

Co by to ale bylo za zprávu, která by minula členstvo. Loni jsme si předsevzali, že musíme trošku o členskou základnu dbát. A představte si – povedlo se! Loni bylo 122 platících ze 155 členů, letos již máme 123 platících, ale členstvo bohužel o 1 ks se ztenčilo, a to přitom přibyli dva noví přátelé naši z Jihlavy, kmotříčka si vybrala...

Zato kolektivní členství narostlo! Divadelní soubor Hybl z České Třebové si zaplatil členství aniž zatím podal přihlášku, stejně tak soubor Max v Sedloňově (hraje v něm i jeden poslanec parlamentu!), takže celkem dvanáct kolektivních členů a v součtu řádných, čestných a kolektivních je nás možná čtyři sta. Skoro jak nějaké strany nebo myslivců...

A co s VSVD do budoucna? – Těšme se na nové inscenace, na nové hezké věci divadelní, přejme všem úspěch a spokojené publikum a diplomy z přehlídek a usměvavé manželky a přející manžely, těšme se, že si získáme nějaký ten respekt u krajské správy. A propó, s kraji vznikly i nové pěkné iniciativy, které nás určitě obohatí – na pardubicku bude Tyjatr na trati v České Třebové, podruhé Zlomte vaz v Ústí nad Orlicí a na liberecku Turnovský drahokam – u toho nebude VSVD chybět.

Protože VSVD je to správný hnutí, který nás nutí hrát divadlo s chutí až do zblbnutí. Děkuji za pozornost

Alexandr Gregar, předseda VSVD

Zpráva o finančním hospodaření VSVD v roce 2001

1. Počáteční stav majetku

(r. 2001 navazuje na konečné stavy r. 2000),

tj.: hotovost v pokladně činila	1.618,60
zůstatek na běžném účtu u UB	88.042,40
sdužené prostředky na účtu KB, zřízené SAK Impuls vykazují podíl VSVD	55.000,-

Zůstatek r. 2001

hotovost v pokladně	6.566,20
Běžný účet u Union Banky	119.981,56

2. Příjmy

Celková výše příjmů v r. 2001	335.155,86
z toho - členské příspěvky	23.790,-
- příjem z darů a dotací	305.000,-
MK ČR	70 000
MmHK	205 000
Český literární fond	30 000
- vrácený přeplatek daně z příjmu za rok 2000 od FÚ	183,-
- úroky z BÚ u UB za r. 2001	1.266,86
- fa Impulsu za zajištění OAP	4.916,-

3. Výdaje

Celková výše výdajů v r. 2001	298.269,10
z toho	
- příspěvek AITA/IATA	9.800,-
- provozní režie sdužení	8.469,10
- dar JDO Luže	5.000,-
- vyúčtování dotací	275.000,-
Regionální přehlídka Dětská scéna	8.175,-
Regionální loutkářská přehlídka	6.825,-
OAP	150.000,-
Činoherní a mládež divadlo	40.000,-
Hromada	31.524,-
Metodická pomoc	20.082,30
Kurz scénografie	18.393,70

4. Hospodářský výsledek

Příjmy v r. 2001 převýšily výdaje o 36 886, 76 Kč. V této částce je ovšem zahrnut dosud nevyúčtovaný grant Českého literárního fondu na Hromadu (na rok 2002) od ve výši 30 000,- Kč. Hospodářský výsledek tedy za rok 2001 je kladný a činí 6 886, 76 Kč.

Zprávu předkládá:

Karla Dörrová, hospodář VSVD

Schválil:

Jan Merta a Břetislav Lelek, členové revizní komise

D I V A D E L N Í

Zpráva revizní komise

Revizní komise pracovala ve složení Jan Merta a Břetislav Lelek. Dne 16. ledna 2002 provedla následnou kontrolu vedení účetnictví za rok 2001.

Na základě jejího doporučení projednaného a odsouhlaseného řádnou schůzí Rady VSVD 8. září 2001 (viz. zápis) se nová hospodářka Karla Dörrová vrátila k ručnímu vedení jednoduchého účetnictví prostřednictvím standardního peněžního deníku. V rámci prováděné kontroly jsme si ověřili, že doporučená forma přispěla k lepší přehlednosti a průkaznosti, které vedení VSVD požadovalo. Komise neshledala v tomto směru nedostatky.

Byly zkontrolovány pokladní doklady a výpisy z účtů za celé kalendářní období roku 2001, které jsou podepisovány předsedou sdružení a jejich číslování i částky jsou řazeny chronologicky a souhlasí s příslušnými zápisy v pokladním deníku. Poskytnuté granty na schválené akce jsou vyúčtovávány Impulsem, který vydaje na tyto akce fakturuje VSVD v konečných částkách. Doklady jsou v těchto případech součástí účetnic-

tví Impulsu, takže nebyly komisí kontrolovány.

Počáteční i konečné stavy hotovosti a prostředků na běžném účtu odpovídají výpisům Union banky, předávacímu protokolu i provedené kontrole pokladní hotovosti.

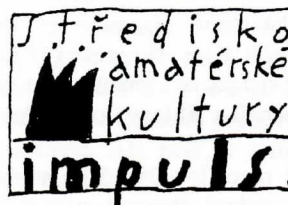
Za období roku 2001 udělujeme tak širší radě VSVD absolutorium.

Břetislav Lelek, Jan Merta

Zprávu o stavu členstva podala Nad'a Gregarová

V r. 2001 bylo evidováno 154 řádných individuálních členů (z toho 123 platících) a 12 souborů. Na Valné hromadě se do našich řad přihlásil divadelní soubor (a) Mat'ák z Pardubic, a další individuální členové: Nataša Lužná z Dolní Dobrouče, Marie Jacková a Ilona Holasová za Studia PH v Hradci Králové a Pavla Nekvindová z divadelního souboru Zdobničan Vamberk. Tímto nové členy vítáme.

*Po zprávách byla slavnostně předána poděkování,
písemně stvrzena a nově udělena čestná členství,
vše krásně výtvarně zpracoval a do rámečku zasadil Mario Alfieri.
Texty uvádíme v plném znění – od VSVD a Impulsu:*

*
„Za střechem nad hlavou
za péči o ducha i hrdlo
za pět let přízně
mladému
autorskému
netradičnímu divadlu
a jeho východočeským výhonkům
uděluje se
Jednotě divadelních ochotníků -
Divadlu Aloise Jiráska v Úpici

item
Pavlu Švorčíkovi
odu nejhlavnějším v té věci
uznání
ouplně a všemi vážené
jakož i poděkování od stovek
kamarádů, kteří prošli za ta léta
úpickým jevištěm a Bohémou

*
Valná hromada Volného sdružení
východočeských divadelníků
pasuje
Divadlo Jesličky
za svůj obětavý útok
nebo vždy po deset let své
obdivuhodné existence
poskytovalo krom zážitků
uměleckých
ochotníkům východočeským
pevnou střechem nad hlavou

*
Valná hromada Volného sdružení
východočeských divadelníků
stvrzuje tímto listem
již dlouholeté

ČESTNÉ ČLENSTVÍ
Mirce Císařové
a Prof. Janu Císařovi
a potvrzuje, že na jejich obětavém,
činném a přátelském vztahu
k východočeským divadelníkům
se pranic nezměnilo

*
Valná hromada Volného sdružení
východočeských divadelníků
jmenuje tímto
dle článku II Stanov VSVD
pana Rudolfa Faltejska
za svého čestného člena
nebo
zásluhy o ochotnické divadlo
prokázal všeliké a účtyhodné

Dalším bodem jednání valné hromady byl návrh na Cenu ministra kultury ČR. Rada VSVD na svém jednání v září navrhla svého předsedu Alexandra Gregara a na jednání 19. ledna tento návrh potvrdila předložit Valné hromadě, která jej stvrdila definitivně. Citujeme část zdůvodňujícího návrhu:

Mgr. Alexandr GREGAR

amatérský divadelní režisér, herec, dramaturg, jeden ze zakladatelů Volného sdružení východočeských divadelníků, jeho první a dnes současný předseda, šéfredaktor „zpravodaje amatérských divadelníků, loutkářů a recitátorů ve východních Čechách, na pomezí Moravy a v části Sudet“ nazvaném Divadelní Hromada, člen odborné rady ARTAMA Praha, předseda Festivalového výboru JH, kulturní úředník, pedagog...

Za připomínku stojí uvést tituly nejznámějších inscenací Saši Gregara, které byly uvedeny na Jiráskových Hronovech, na jiných národních přehlídkách, příp. v zahraničí:

1979 A. Volodin: Dulcinea z Tobosy (JH)	1989 V. Slavkin: Špatný byt, režie a role Střelce (JH)
1981 M. Calábek: Hra o životě a smrti doktora Fausta (JH, Rakousko)	1996 V. K. Klicpera: Veselohra na mostě, režie a role Klicpery (JH)
1982 W. Shakespeare, A. Gregar: Šejkspír ve Studiu (Šrámkův Písek)	1998 Gay, Brecht, Havel, Gregar: Žebrácká opera (JH)
1983 J. Schmid: Třináct vůní (JH)	1999 K.J. Erben: Svatební košile (JH, Loutkářská Chrudim, Dětská scéna).
1986 O. Daněk: Vévodkyně valdštejnských vojsk, režie a role Profouse (JH, Belgie, Litva)	2000 A. Nicolaj, A. Gregar: Podzimní koncert, režie a role Luigiho (JH, Slovensko)

A pak už následovala přestávka a volby nové Rady VSVD

Zpráva volební komise

Hlasovací listky obdrželi všichni přítomní členové VSVD, soubory s kolektivním členstvím využily svého práva a za své přítomné i nepřítomné členy hlasovaly třemi hlasovacími listky. Odevzdáno bylo 59 platných hlasovacích lístků, plný počet hlasů obdrželo 19 z 20ti navrhovaných členů Rady VSVD a všichni navrhovaní 3 členové revizní komise. Pouze jeden kandidát na člena Rady VSVD obdržel 55 hlasů. Všichni navrhovaní členové Rady VSVD a revizní komise tak byli zvoleni naprostou většinou přítomných. Předseda volební komise, B. Lelek, poděkoval ostatním členům komise a dalším několika dobrovolníkům za spolupráci.

Po ukončení oficiálního programu valné hromady se přítomní členové Rady VSVD sešli ke krátkému setkání. V souladu s jednáním Rady VSVD dne 12. ledna bylo potvrzeno složení předsednictva z minulého období.

Složení Rady VSVD

Marta HERMANOVÁ	Havlavlíčkův Brod	okr. HB
František ŠTIBOR	Havlíčkův Brod	okr. HB
Miroslava CÍSAŘOVÁ	Hradec Králové	okr. HK
Alexandr GREGAR,	Hradec Králové	okr. HK
předseda		
Nad'a GREGAROVÁ	Hradec Králové	okr. HK
tajemnice		

Josef TEJKL	Hradec Králové	okr. HK
místopředseda		
Luboš CAPOUŠEK	Chrudim	okr. CR
Monika KRÁLOVÁ	Chrudim	okr. CR
Alena KAŠPAROVÁ	Chrudim	okr. CR
Karla DÖRROVÁ	Jaroměř	okr. NA
pokladník		
Petr KOUBA	Pardubice	okr. PU
Jana ALBRECHTOVÁ	Kostelec nad Orlicí	okr. RK
Petr HAKEN	Turnov	okr. SM
Jiří POŠEPNÝ	Vysoké nad Jizerou	okr. SM
H. SEKÁČOVÁ	Staré Město	okr. SY
Blanka ŠEFRNOVÁ	Svitavy	okr. SY
Zina RÝGROVÁ	Trutnov	okr. TU
Alena RODROVÁ	Trutnov	okr. TU
Petr HÁJEK	Ústí nad Orlicí	okr. UO
Martin MALÍNEK	Ústí nad Orlicí	okr. UO

Složení revizní komise VSVD

Břetislav LELEK	Hradec Králové	okr. HK
Jan MERTA	Hradec Králové	okr. HK
Pavel LABÍK	Červený Kostelec	okr. NA

Rada VSVD se sejde ke svému jednání v sobotu 4. května.

V diskusi po přestávce předseda A.G. seznámil valnou hromadu s návrhem na udělování Zlatého Tyla.

Občanská sdružení divadelních amatérů s celostátní působností se dohodla, že každoročně budou společně udělovat ocenění za mimořádné zásluhy o amatérské divadlo, a to nezávisle na Ceně MK ČR. Odznak „Zlatý Tyl“ je tradičním vyznamenáním, jeho historie sahá hluboko do minulosti českého ochotnického hnutí. Zakládajícími organizacemi této dohody jsou Česká obec sokolská, Divadelní centrum Pobeskydí, Svaz českých divadelních ochotníků, Svaz českých divadelních ochotníků – skupina amatérských loutkářů, Tělovýchovná jednota OREL a Volné sdružení východočeských divadelníků.

Po dlouhé diskusi v Radě VSVD došlo k názoru, že rozšíření možnosti k oceňování divadelníků na celostátní úrovni nemusí být na škodu. Morální ocenění „ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA“ bude udělován za mimořádné zásluhy o amatérské divadlo všech oborů a žánrů včetně činoherního, loutkového, hudebního, pantomimy a pohybového divadla, uměleckého přednesu a divadla poezie. Rada navrhla valné hromadě, aby souhlasila se vstupem do tohoto podniku, který samozřejmě znamená podílet se i finančně na nákladech s oceněním spojených. Každé sdružení může navrhnout až tři jednotlivce k ocenění tímto odznakem.

Valná hromada pak vyjádřila souhlas s přistoupením VSVD k dohodě s ostatními svazy a rovněž souhlasila s návrhem Rady VSVD, že v tomto prvním roce budou na udělení Zlatého Tyla navrženi - Jaroslava Nohejlová z DS Lyra Vysoké Mýto, Jarmila Daňková z Jednoty divadelních ochotníků v Luži a Janu Mertovi z Hradce Králové. Blíže k návrhům:

Jaroslava Nohejlová, nar. 8. 4. 1914

herečka a režisérka, v letech 1931 – 1952 sehrála množství rozličných rolí v Lidové scéně, mezi lety 1952 – 1992 to byl již DS ZK Karosa Vysoké Mýto, kde v roce 1981 se poprvé ujala i režie a od té doby do dneška režírovala dvacet divadelních představení a většinou si v nich zahrála i menší role. Její poslední režie jsou Brouk v hlavě, Mistr ostrého meče, Děti starého mládence a Bejvávalo, aneb Loupežníci na Chlumu. Do amatérského divadla přivedla nesčetně mladých lidí, z nichž řada divadlu zůstala věrná.

„Režirovat jsem začala až v důchodu... První hra byla Svatba pod deštníky. A pak už to šlo všechno za sebou, ale první hru jsem hrála, to mě bylo asi jedenáct, v pohádce Sůl nad zlato. Překrásné to bylo, byl tam les a trpaslíci, všichni tancovali, nádherná hudba, tenkrát tu totiž bylo i orchestrální sdružení, a v něm vojenští hudebníci, skvěle to představení doprovázeli. Tam jsem hrála poprvé, Kuchaře...“

Jarmila Daňková, 9. 9. 1921, Luže

herečka a režisérka, lásku k divadlu zdědila od obou svých rodičů, nadšených ochotníků, divadlo bylo v rodině prvořadým. Od nejútlejšího věku byla svědkem rozhovorů o divadle, domácího učení rolí, příprav kostýmů a sváteční pohody po premiérách. Jarmila Daňková zdědila smysl nejen pro přednes poezie i prózy, měla vrozený talent a proto se na prknech lužské scény objevila už ve svých šesti letech. Vystupovala v rolích děvčátek, služek, komorných, studentek, stenotypistek, švadlenek, ošetřovatelek, mladých šlechticů... Ale byla i Kláskovou v Lucerně, Matkou v Bílé nemoci, Runou v Raduži a Mahuleně, Paní Hillovou v Pygmalionu, M. D. Rettigová ve stejnojmenné hře A. Jiráka, Plajznerkou v Dalskábatech, s úspěchem se pokusila i o režii a stala se uznávanou osobností lužského souboru.

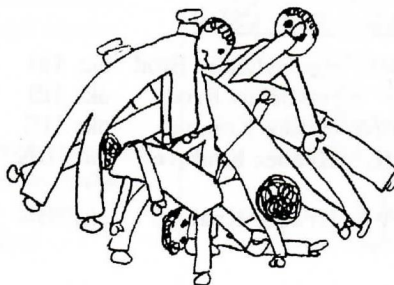
Jan Merta, nar. 9. 9. 1927

režisér, autor, vzdělavatel, kritik. Převážnou část svého života věnoval amatérskému divadlu, především loutkám. Je jednou z nejvýraznějších osobností, která po celá léta pomáhala formovat amatérské divadelnictví východočeského regionu, je jedním ze zakládajících členů VSVD, a byl také jeho dlouholetým předsedou, jako člen redakční rady Hromady napsal desítky a desítky článků, reflexí, názorů na divadelní ochotnickou činnost, je citlivým kritikem a recenzentem na přehlídkách a soutěžích.

*

Vyzýváme soubory

Oceňování Zlatým Tylem se bude opakovat každoročně. Proto bychom rádi vyhověli statutu této ceny a vždy navrhli vhodné osobnosti, samozřejmě nejen členy VSVD, ale takové osobnosti, které v ochotnickém divadle něco znamenají jak pro soubor, obec, v níž soubor pracuje i pro širší region. To je snad jediná podmínka - aby navrhovaný měl skutečně významné zásluhy o ochotnické divadlo. Rada VSVD bude tyto návrhy přijímat vždy do konce roku.

...Vzpomínka Te-rezky Staňkové na Valnou hromadu VSVD v Jesličkách 9. 2. 2002...

**Usnesení valné hromady
Volného sdružení
východočeských divadelníků,
která se konala dne 9. února 2002
v divadle Jesličky
v Hradci Králové**

Valná hromada členů VSVD

bere na vědomí:

- výroční zprávu předsedy Alexandra Gregara o činnosti VSVD v roce 2001
- zprávu hospodářky Karly Dörrové o hospodaření v roce 2001
- zprávu tajemnice Nadi Gregarové o stavu členstva
- zprávu předsedy revizní komise Břetislava Leleka o správnosti a kvalitě hospodaření a vedení účtů

potvrzuje

- výsledky voleb do orgánů VSVD pro období do další valné hromady dle Stanov VSVD, a to

a) rada VSVD ve složení Marta Hermanová, František Štibor (okr. Havlíčkův Brod), Mirka Císařová, Alexandr Gregar, Naďa Gregarová, Josef Tejkl, (okr. Hradec Králové), Luboš Capoušek, Alena Kašparová, Monika Králová (okr. Chrudim), Karla Dörrová, (okr. Náchod), Petr Kouba (okr. Pardubice), Jana Albrechtová (okr. Rychnov nad Kněžnou), Petr Haken, Jiří Poslušný (okr. Semily), Blanka Šefrnová, Heidemarie Sekáčová (okr. Svitavy) Zina Rýgrová, Alena Rodrová (okr. Trutnov), Petr Hájek, Martin Malínek, (okr. Ústí nad Orlicí).

b) revizní komise ve složení: Břetislav Lelek, Pavel Labík, Jan Merta,

schvaluje

- program VSVD pro rok 2002
- přistoupení VSVD k morálnímu oceňování Zlatý Tyl
- návrh na udělení Zlatého Tyla v r. 2002 Janu Mertovi, Jaroslavě Nohejlové (Vysoké Mýto) a Jarmile Daňkové (Luže)
- návrh Alexandra Gregara na Cenu MK ČR za rok 2001 za dlouhodobé působení v oblasti amatérského divadla.

imenuje

dle článku II. Stanov VSVD na návrh Rady VSVD čestným členem VSVD Mgr. Rudolfa Faltejska za zásluhy o ochotnické divadlo

ukládá:

- a) radě VSVD zvolit ze svého středu předsedu, jednatele a pokladníka
- b) revizní komisi VSVD zvolit ze svého středu předsedu RK,
- c) radě VSVD zajistit agendu a činnost VSVD a redakční rady Hromady a vypracovat rozpočet sdružení s přihlédnutím k výsledkům grantových soutěží, a to do 21. 4. 2001
- d) obnovit smlouvy s profesionálními divadly o poskytování slev pro členy VSVD
- e) připravit výměnu členských legitimací VSVD

Za správnost: Mgr. Alexandr Gregar, předseda VSVD

Po ukončení jednání Valné hromady jsme s radostí a potěšením zatleskali představení Divadla DNO, které korunovalo celé příjemné a neformální odpoledne.

Touto cestou souboru děkujeme.

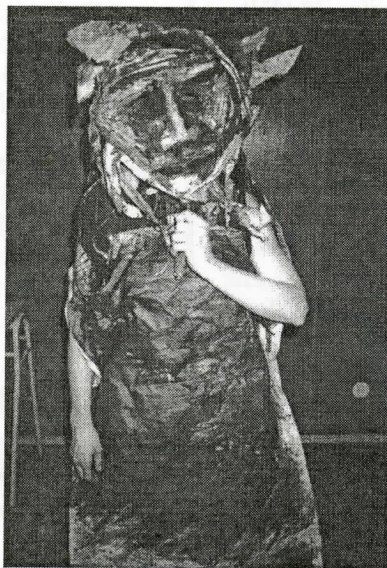
IMPULSY Z IMPULSU

BYLO...

Scénografická dílna a nosorožec

Už půl roku probíhá v Jaroměři scénografická dílna s důrazem na autorskou tvorbu. Pod vedením Veroniky Márové a Karla Tománka se frekventanti seznamují nejen s jednotlivými výtvarnými technikami, ale i s jejich vlivem na utváření podoby konkrétního typu divadla. V této chvíli mají za sebou první etapu společné práce, ve které se věnovali především počátkům divadla a rituálu. Pět víkendových setkání zahrnovalo arteterapeutická cvičení, rozbor pohádkového textu (Červené Karkulky) a vytvoření vlastního mýtu, současně s jeho předvedením do konkrétního rituálu – s důrazem na scénografické uspořádání prostoru a výtvarné řešení kostýmů. Výsledné demonstrace se formou „představení“ zúčastnili všichni členové kurzu. Hrál se současně na čtyřech místech, celá produkce trvala téměř dvě hodiny a skončila až krátce před půlnocí velkým ohněm na zasněžené louce. Všichni frekventanti se podíleli na analýze a interpretaci textu, tvorbě výtvarných návrhů i jejich realizaci, a mohli si tak na vlastní kůži ozkoušet vznik „představení“ od A až do Z.

Další setkání budou věnována vývoji divadelního prostoru, kostý-

mů a líčení, a to nejen formou teorie, ale především praxe. Všechny své poznatky frekventanti zhodnotí na závěrečném týdenním soustředění na začátku července v Delfách. S obrovskými třímetrovými kaširovanými objekty se tu rozhodli usku- tečnit performanci na téma Ionesco- va Nosorožce.

Vendula Formanová

BYLO...

POHÁREK SČDO

soutěž monologů, dialogů
a individuálních výstupů
s loutkou

Hradec Králové
Divadlo Jesličky,
12. ledna 2002

Lektorský sbor:
Jiří Klepl, Vlastimil Čaněk
(herci Klicperova divadla),
Alexandr Gregar

Účast:	
Ženský monolog	6 výstupů
Mužský monolog	2 výstupy
Dialog	3
Výstup s loutkou	1
Divadlo jednoho herce	1 předsta- vení

Porota o postupech do národního
kola rozhodla takto:

Ženský monolog
Porota s ohledem na vyrovnanou
úroveň v této kategorii se rozhodla
pro NOMINACI jedné a DOPORU-
ČENÍ 2 soutěžících.

Zuzana Michelfaitová,
Jesličky Hradec Králové
Ilse Aichingerová: Kde bydlím,
monolog postavy „Ona“

Promyšlený a herecky zvládnutý
monolog s velmi dobrou stavbou –

sestup dívky z horních pater až do kanálu – interpretka přesně zpracovává situace, její osobnost se proměňuje (včetně velmi divadelně užitých proměn světla, kostýmu apod.), přesvědčivý výkon.

2 – 3. Lenka Košťáková,
Jesličky Hradec Králové
Georges Feydeau: Nasad' si ten
nočník na hlavu, monolog
Leony

Temperamentní herecký výkon, zábavný, srozumitelný. Herečka se dovede vžít do postavy a tlumočit ji s nadsázkou, i když občas sklouzne do pitvornosti, ovšem v mezích frašky a zachováním vkusu.

2 – 3. Miroslava Venclová,
Pomezí u Poličky
P. C. de Bomarchaise: Figarova
svatba, monolog Cherubína

Stylizovaný herecký výkon, pěkná dikce, zajímavá kompozice – herečka si chce zahrát chlapeckou postavu, protože takového kluka v souboru nemají. Iluze Mirce Venclové se daří, navíc vytváří zajímavé napětí mezi mužským a ženským prožíváním emocí, monolog se nese v duchu kalhotkových konvencí, které Venclová bravurně zvládá.

Mužský monolog – Výstup s loutkou

NOMINACE:

Jiří Vencl,
DS Česká Třebová
Neznámý autor:
Pohádka ze života

Nestárnoucí bard recitačního pódia, nezaměnitelný interpret textů Shakespearových a Racinových, taškár a loutkář Vencel interpretuje pokleslou básničku, kterou se prezentují umělci u táboráků. Mimořádně vtipně užívá k vystoupení kostým a masku, především však scénografické prvky a postupy loutkového divadla.

Dialog

NOMINACE

Divadlo Exil Pardubice

Robert Harling: Mně růžová

nevadí, hrají: Věra Pojmanová,
Lenka Burešová
a Jolana Mandíková

Kultivovaný činoherní výkon, smysl pro dramatickou situaci a hereckou souhru. Dobré výkony v rovině realistického herectví. Interpretkám se podařilo úryvek ze hry tlumočit srozumitelně a jednoduchými prostředky.

„Pohárek“ byl v letošním roce především záležitostí Jesliček. Mimo domácí jsme přivítali pouze divadelníky z Pardubic ze souboru (a) Mat'ák, tradičně Ing. Jiřího Vencla a svého „Brankáře“ si zde zahrál Petr Hájek z Ústí nad Orlicí.

Chyběli nám ti, co se chtějí stát profesionálními herci a připravují se na zkoušky na umělecké školy. Pohárek by pro ně mohl být příležitostí ověřit si, jak se svou přípravou pokročili, konzultovat své výkony s opravdu zasvěcenou porotou.

A taky nám tu letos chyběla tradiční účastnice Pohárku Slávka Hubačíková z Vysokého nad Jizerou. Místo sebe poslala poudačku, kterou svůj život v „Pohárku“ uzavřela:

Můj poslední „Pohárek“

Vysocká poudačka

Mnohého vobyčejného ochotníka napadne sklenička nákyho kalýho moku a ještě mu proletí hlavou – škoda že poslední! Všechno je úplně jinak. Dvacet sedm let sem jezdila na „pohárky“, tedy abyste mně rozuměli na soutěže vo „Pohárek SČDO“. Hromadu let do Heřmanova Městce a na národní kolo do Hlinska, potom do Hradce Králového do Jesliček a dyž se to podařilo, tak sem jela z Kerkonoš až do Přerova na Moravě na národní kolo. Bejvaly to krásný setkání! Kamarádky, poučný a plný hezkejch zážitků. I když sem z našeho spolku jezdila sama a sama sem si soutěžní texty vybírala a rychtovala k vobrazu jevištnímu, jezdila sem strašně ráda. U nás ve spolku pro to lidi nebyli. Z počátku sem nákou radu dostala, ale hlauně sem se poctivě chystala sama. ŘADU LET MNĚ

TO VYDERŽALO ... Ale v r. 2000 sem si řekla: Holka, budeš končit, než začneš bejt' pro srandu králíkum. Dnes se ten kumšt už musí dělat' jinak a na to ty nemáš! Řekla sem si to bez hořkosti, jen s trochou smutku, že se mně po tom všem bude moc stejskat. Ale přišel r. 2001 a co si myslíte že mně napadlo?! Aspoň ještě jednou, v tom novým tisíciletí, to zkusím. Tak jo! Vybrala sem si vtipnou prózu, která ke mně promluvila, trochu sem nad tím pomudrovala, poslala přihlášku a jela sem. V Hradci to mam dycky nadupaný. Trap na trolej a směr Jesličky. Ze zastávky u hotelu Alessandria už je to kousek, cestu už znám, tak letím. Hned za hotelem zpoza jakýsi nízký budovy vyběh velkej pes, těch já se moc bojím, tak sem trochu přiberzdila. Ale von kolem mě přelít a ani si mě neuším a já z radosti, jak dobře to dopadlo, sem si taky neušimla! Pes byl na vodítku! Pána sem neviděla, moc sem spěchala! V tu ránu bylo po spěchu! Kufřík, kabelka, brejle i já, všechno leželo na zemi, levý koleno bylo na padrt'! Majitel psa si vymotal vodítko, ani si mě neuším a vodešel. Gentleman!!! Musela sem chvilku počkat, než se mně v hlavě srounalo myšlení, jak říká Florián v Telemarku, pak sem se pomaličku sebrala a vopatrně šámala do Jesliček. Tam sem „předvedla“ svůj text, na výsledky sem nečkala, neměla sem na to ani pomyšlení a bylo mně jasné, jak sem mohla dopadnout'. Levý koleno mně votýkalo a prasecky bolelo a tak sem se ihned rozjela do hor. Na nádraží sem sehnala trochu kysličníku a čůšku, tak sem to trochu zamotala, utáhla facalíkem a nasedla celkem úspěšně do prvního vlaku a fičela domu. A tak smutná, sama a ještě takle vyrychtovaná sem bez halasu vopustila nejen Jesličky ale i Hradec. Dyž se mně koleno úspěšně vyhojilo, slíbila sem Krakonošoj, že už nikde vandrovat' nebudu a že to byl dovopraudy muj poslední „Pohárek“.

(Ale soutěžila sem prasecky ráda!)

Slávka Hubačíková

BYLO...

Setkání loutkářů

Jako každý rok, stejně i letos se konalo v pátek 22. 2. odpoledne v zasedačce Impulsu setkání loutkářů. Z dvaceti pěti pozvaných se nás sešlo osm, dostavila se Nad'a Gregarová, Jan Merta, Jirka Polehňa, Olinka Strnadová, Blanka a Karel Šefrnovi, Irena Truhlářová, Jiří Zahálka a Michal Drtina. V klidu jsme si pohovořili o připravované krajské přehlídce, o situaci v loutkovém divadle v kraji i o jeho budoucnosti. O čem také byla řeč - na krajskou přehlídku docházejí přihlášky a předběžný odhad počítá asi s patnácti inscenacemi (po uzávěrce - po schůzce - se toto číslo zvýšilo na 19). Propad v počtu představení, které by způsobilo nové krajské uspořádání se nedostavil, čas vymezený pro přehlídku je zcela naplněn. Rozšíření přehlídky o páteční večer nabídlo prostor pro dvě další inscenace, takže program v Jesličkách v pátek 5. 4. - LS "C" ze Svitav zahrájí Slona a DNO z Hradce Králové Oslíka. Zbývající počet souborů bude rozdělen, prostory v Jesličkách jsou rezervovány na 6. a 7. 4., jak bylo původně plánováno. Hlavním organizátorem bude za Jesličky opět Jirka Polehňa - můžeme se opět těšit na rušné loutkářské dny.

V další rušné diskusi vznikl návrh na porotu, do níž navrhli Jaroslav Ipser, Luděk Richter a Dáda Weissová. Samozřejmě vznikla hned diskuse o budoucnosti porot, hledány typy vhodných porotců pro příště - čím dál, tím hůře se obsazování porot daří. Někteří z porotců už porotovat nechťejí. Jenže, pokud budou postupové přehlídky, budou potřebné poroty. Ti, kteří proti porotám brojí, si tuto skutečnost neuvědomují.

Dovolte pár poznámek k diskusi: porota vybírají inscenace do vyšších kol postupových přehlídek, ale další pozitivum - metodické působení poroty - zůstává stranou. Při krajské přehlídce na ně není čas. Stále chybí mezičlánek, někdejší

okresní přehlídky, kde bylo dost času pro metodické konzultace.

Dále - k soustavnější a společné činnosti loutkářských souborů, aby se dala např. založit nějaká koncepce budoucího vývoje, máme málo informací. Jedna schůzka na toto téma nestačí. I přesto, že počet souborů přihlášených na naši přehlídku je v rámci Česka neobvykle vysoký, nehovoří to nic o tom, jaké jsou vztahy mezi soubory, mezi loutkáři, kteří by měli spolupracovat a navzájem se občas setkávat. Na přehlídce nebývá prostor na řešení obecných aktuálních problémů. Což se týká také vzdělávání, ať už na bázi občasných víkendových setkání, nebo dlouhodobějšího vzdělávání na způsob konzervatoře. Je pouze v rukou loutkářů, jaké bude loutkářství teď i v budoucnu. Máme obrovskou výhodu, že můžeme využívat služeb Impulsu. Tak ji tedy využijme!

Nakonec jsme při tom povídání snědli "štrůdl" od Šefrnů, buchty od Olinky a schůzku zakončili kolem půl deváté. Konečně, je dobré se vidat se vzácnými kamarády alespoň občas.

-jm-

BYLO...

Dobrá zpráva

V Pardubicích při Krajské knihovně vzniklo Oddělení kulturních služeb.

Je pověřeno garancí významných neprofesionálních aktivit, které se konají na území Pardubického kraje a spolupracuje také s kulturními zařízeními z ostatních krajů. Ve spolupráci s občanskými sdruženími a ostatními subjekty působícími v oblasti kultury zajišťuje kontinuální postupových přehlídek a soutěží. Připravuje a realizuje semináře, dílny a další vzdělávací akce pro různé věkové, sociální, profesní a zájmové skupiny obyvatel.

Kontakt:

Krajská knihovna
v Pardubicích
odd. kulturních služeb
Dům hudby (1. patro),
Sukova 1260

530 02 Pardubice

e-mail: okpce@volny.cz

Bližší informace na č.t.
040-65 13 131

Krajská knihovna - oddělení kulturních služeb uzavřelo už pro rok 2001 dohodu o spolupráci se SAK IMPULS. Z této dohody vyplývá spolupráce a finanční spolupráce na regionálních přehlídkách pořádaných pro Pardubický a Královéhradecký kraj.

BYLO...

Městské kulturní středisko
Červený Kostelec,
Impuls Hradec Králové
a Volné sdružení
východočeských divadelníků

ČERVENÝ KOSTELEC '02

Východočeská přehlídka
amatérského činoherního divadla

Divadlo J. K. Tyla
v Červeném Kostelci
21. - 24. března 2002

Lektorský sbor:

Prof. Jan Císař
Prof. František Laurin
Jaromír Vosecký

Program:

DS při MKS Červený Kostelec
Jan Drda:

Hrátky s čertem
Režie: Jiří Kubina

Divadlo Jesličky Hradec Králové
Jevgenij Švarc:

Drak
Režie: Ema Zámečníková

DS při MKS Červený Kostelec

Yves Jamiague:

Pan Hamilkar

Režie: Marcela Kollertová

DS (a)Maťák Pardubice

Aldo Nikolaj:

Zralé víno aneb Tři tamboři

Režie: Ivana Nováková

Jednota divadelních ochotníků**Úpice**

Arthur Watkyn:

Volá Melbourne

Režie: Ladislav Tomm

DS Vicena Ústí nad Orlicí

Didier Kaminka:

Osamělost fotbalového brankáře

Režie a hraje: Petr Hájek

DS Heřman Heřmanův MěstecMichal Dziedzinskyj /R. O. Vinduška: **Drakovo**

Režie: Michal Dziedzinskyj

DVS Vlastík Vrchlabí

Alexander Dumas:

Tři mušketyři

Režie: Ivo Farský

Náchodská divadelní scéna

Jan Drda:

**Dalskabáty hřišná ves
aneb zapomenutý čert**

Režie: Lída Šmídová

Adivadlo Havlíčkův Brod**Tři ... veteráni !?**

s použitím textu Jana Wericha

Režie: Lída Honzová

DS Kolár Police nad Metují**Mistr Petr Pleticha**

Režie: Petr Scholz

Výsledky:

Lektorský sbor o udělení nominace, doporučení a individuálních ocenění rozhodl takto:

Čestná uznání:

- **Ladislavu Jančíkovi**
za scénografické řešení inscenace hry Jana Drdy Hrátky s čertem
- **Marcele a Olze Labíkovým**
za kostýmní výpravu k inscenaci

hry Jana Drdy Hrátky s čertem

- **Emě Zámečnickové**
za úsilí o současnou interpretaci hry Jevgenije Švarce Drak
- **Josefu Zámečnickovi**
za hudbu a zvukové efekty ke hře Jevgenije Švarce Drak
- **Zuzce Vítkové**
za scénografické řešení inscenace hry Jevgenije Švarce Drak
- **Marcele Kollertové**
za režijně dramaturgickou koncepci hry Yvese Jamiague Pan Hamilkar
- **Renatě Baxové**
za roli Draka v inscenaci Drakovo
- **Radimu Oskaru Vinduškovi**
za roli Lancelota v inscenaci Drakovo
- **Petru Haškovi**
za roli faráře ve hře Jana Drdy Dalskabáty, hřišná ves
- **Jiřímu Heřmanu Škopovi**
za herecký výkon v inscenaci Mistr Petr Pleticha

Ceny:

- **Jiřímu Kubinovi** za režii hry Jana Drdy Hrátky s čertem
- **Pavlu Labíkoví** za roli Martina Kabáta ve hře Jana Drdy Hrátky s čertem
- **Milanu Tomášovi** za roli Henricha v inscenaci hry Jevgenije Švarce Drak
- **Ladislavu Tommovi** za roli

Clive Wyndhama ve hře Arthura Watkyna Volá Melbourne

- **Zině Rýgrové** za roli Delie Mossové ve hře Arthura Watkyna Volá Melbourne
- **Radimu Oskaru Vinduškovi a Michalu Dziedzinskému** za úpravu textu Jevgenije Švarce Drak
- **Ivo Farskému** za roli kardinála Richelieu v inscenaci Tři mušketyři
- **Ludmile Šmídové** za roli Marijány Plajznerové v inscenaci hry Jana Drdy Dalskabáty, hřišná ves
- **Richardu Kašparovi** za roli kováře v inscenaci hry Jana Drdy Dalskabáty, hřišná ves

Cena/za inscenaci:

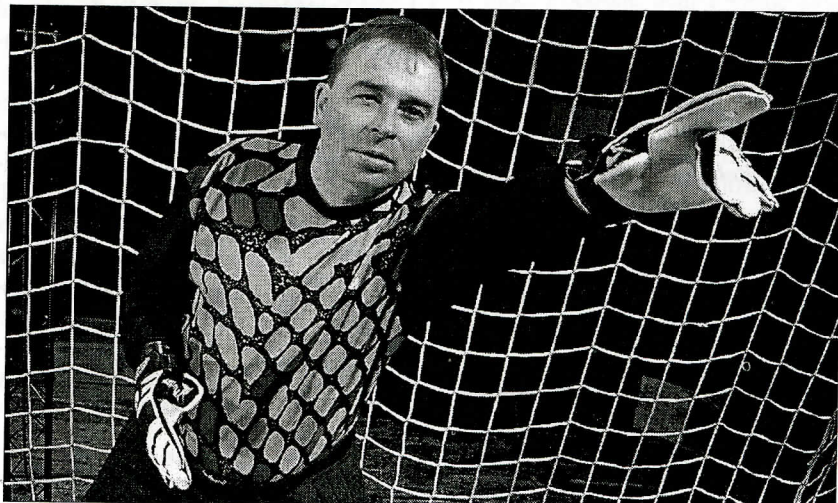
textu Didiera Kaminka **Osamělost fotbalového brankáře**
Petru Hájkovi

Nominace:

Divadelní soubor Vicena Ústí nad Orlicí s inscenací hry **Osamělost fotbalového brankáře**

Doporučení:

Divadelní soubor při Městském kulturním středisku Červený Kostelec s inscenací hry Jana Drdy Hrátky s čertem

„Osamělost fotbalového brankáře“

D I V A D E L N Í

BUDE...

Připravujeme praktickou dílnu...

Občanské sdružení „KRUH“ Hronov ve spolupráci se SAK IMPULS

Scénické světlo a divadelní inscenace

*

pro režiséry,
scénografy a osvětlovače

*

seznámení a práce s osvětlovací
technikou, jejími druhy a správném
využívání při přípravě
a vlastních scénických produkcích
s přihlédnutím k problematice
bezpečnosti práce na tomto úseku

28. – 29. června 2002
Jiráskovo divadlo Hronov

Lektor:
Václav Müller,
Městské divadlo Brno

Program:

Pátek 28. června
od 17.00 prezence
Zahájení v 18.00 hodin

Co je to světlo?
Druhy divadelního osvětlení
Nejběžnější druhy jevištních
svítidel
Zásady jevištního osvětlení
v závislosti na žánru textu
a zamýšlené inscenace
Světelný scénář představení
(příprava).

Sobota 29. června
Praktická práce na jevišti:
Seznámení se světelným parkem
JD
Praktické nasvícení jevištního
prostoru
Realizace světelného scénáře
„Kolotoč“

Představení pantomimy
KOLOTOČ
(ve spolupráci s některými herci
souboru)
Základy bezpečnosti práce
a první pomoc při úrazu
elektrickým proudem
Poradenská služba účastníkům
semináře (dotazy)
Zhodnocení a závěr semináře.

Účastnický poplatek: 200,- Kč
Ubytování: 150,- Kč na osobu a noc

Hlaste se na adresu:

Občanské sdružení KRUH
Náměstí Čs. Armády
549 31 Hronov

Ivana Richterová,
tel. 0441- 483314
– do 30. května 2002

V divadle musí i tma svítit...

Moderní divadelní inscenace je kolektivním dílem, na němž vedle reprodukčních umělců (dramaturga, režiséra, hereckého souboru, výtvarníka, choreografa, hudebního skladatele) se podílí i nemalá skupina uměleckotechnických pracovníků, ovládajících před diváky skryté jevištní, osvětlovací i zvukové záznamy.

V amatérském divadle je zkušených technických pracovníků nedostatek. Možná i proto, že necítí přímý podíl na úspěchu představení. Jen málokterý ochotnický režisér dovede své požadavky, zvláště na OSVĚTLENÍ inscenace přesně definovat, takže se stává, že se omezí na všeobecný požadavek na osvětlovače (často pouze elektrikáře) aby to „nějak nasvítily, aby bylo na herce vidět“.

Zprostředkovat vizuální kontakt

mezi hereckou akcí a divákem je samozřejmě v inscenaci to nejdůležitější, ale je to jen JEDEN z úkolů, který stojí před úkolem pro scénické osvětlení. Tím DRUHÝM je proměnit pasivní scénický prostor daný scénografem v aktivního účastníka inscenace, schopného racionálně i emocionálně vytvořit odpovídající scénickou atmosféru, spolupůsobící na vnímatele.

Zkušenost z řady zhlédnutých amatérských představení, a to i na Jiráskových Hronovech, ukazuje, že je třeba věnovat práci se scénickým světlem větší pozornost. Nejde jen o nasměrování reflektorů a svítidel, ale o vytvoření potřebné světelné atmosféry inscenace. Jde o to, aby si režisér s výtvarníkem ujasnili žánrové zařazení své inscenace a dokázali ve spolupráci s osvětlovači svoji myšlenku realizovat. A právě na osvětlovačích je, aby umělecké požadavky dokázali (často s nedostatečně vybaveným světelným parkem) realizovat. Tím se osvětlovači stanou spoluvůrcem inscenace a uvědomí si nezastupitelný podíl na výsledku společné divadelní práce.

Aby osvětlovači získali vědomí, že jsou součástí uměleckého kolektivu, k tomu je třeba, aby zvládli některé zásady práce se scénickým světlem a mohli režiséru s výtvarníkem NABÍDNOUT řešení obou shora popsaných úkolů: odpovídající herecké osvětlení a vytvoření scénického obrazu.

Protože se prací s osvětlovací technikou zabývám řadu let, dohodnul jsem s vedením Občanského sdružení KRUH v Hronově uspořádání základního minikurzu, ve kterém bych se o své poznatky podělil nejen s amatérskými režiséry a výtvarníky, ale především s těmi, kteří v jejich souborech mají scénické světlo na starosti.

Václav Müller,
Městské divadlo Brno

VIDĚLI
JMEDS Heřman
Heřmanův Městec

Jevgenij Lvovič Švarc:

D R A K

Divadelní soubor Heřman je v povědomí divadelní ochotnické veřejnosti v našem regionu již pěknou řádku let. Vedení tohoto souboru sází především na neotřelou dramaturgii a na mladý, povětšinou studentský kolektiv souboru, doplněný nejedním kantorem, včetně ředitele.

Jestliže se zmiňuji o neotřelosti repertoáru je to po právu, neboť v posledních letech jsme svědky nejedné vlastní dramatizace, kterou vedení se souborem realizovalo (např. Fimfárum, Tři sestry a jeden prsten, Léčba neklidem ...), ale i podstatných dramaturgických úprav divadelních her. Soubor se podle vlastního vyjádření „nejlépe cítí ve vlastních dramatizacích, protože diliácké scénáře nás všemožně svazují“ (přepsáno z programu k jedné z heřmanoměstských inscenací).

Je tomu tak i v případě zvolené hry Jevgenije Švarce Drak. Ta spolu se Stínem tvoří dvojici nejvýznamnějších satirických her tohoto autora. Jde v nich o zpracování pohádkových příběhů založených na konfrontaci ideálu s reálnou skutečností. Tyto pohádky pro dospělé mají jedno společné, a to satirický pohled autora na dění kolem nás. I když byly napsány vesměs v průběhu druhé světové války a reagovaly na poměry v tehdejší Sovětském svazu, má v nich ztvárněná kritika trvajících společenských nešvarů, jako je kariérismus, demagogie, zbabělost, intrikářství a omezenost atd. obecnější platnost.

„Drak“ je na první pohled tradiční pohádka o drakovi, který si podrobuje celé město. Vybírá si každoročně za obět' nejkrásnější dívku, šíří kolem sebe smutek a strach, který nutí lidi ke lhaní a přetvářce. Draka s pomocí létajícího koberce a kouzelné čapky, které dostane od místních řemeslníků, zabije přichodzí poutník - hrdina Lancelot. Po boji je na pokraji sil, zdá se, že umírá. Alegorie o draku v lidské podobě však pokračuje. Strach a příkoří ve městě zabitím draka nekončí, neboť v drakově usurpátorství pokračují drakovi přísluhovači, purkmistr se svým synem. Návrat Lancelota však vrací do města klid a pořádek.

Dramaturgická úprava Draka je vsutku řasantní. Vynecháním posledního třetího jednání původního textu končí hra v podání DS Heřman smrtí Lancelota, aniž by pokračovalo mocipanství představitelů města. Tímto podstatným škrtem, ale i některými dalšími soubor do značné míry podle mého názoru k jeho chvále zbavuje sice hru její v některých momentech přílišné teozovitosti, ale na druhé straně se dá polemizovat o tom, zda takto razantním zásahem neopomijí do jisté míry autorův záměr a dá se říci i jeho filosofii. Přemožení samotného draka se jakoby stává marným, když umírá Lancelot, aniž by vše zlé, co drak v sobě nese, nebylo vykořeněno a přetrvávalo ve společnosti dál.

Soubor se dostává před dilema, co v inscenaci preferovat - pohádkovost hry, či její satirické šlehy a ironii, nebo uplatnit obojí a jak. Mimo jiné se musí rozhodnout, jakému divákovi je inscenace vlastně určena. Této rozporuplnosti, jak vyplývá i z tištěného programu k inscenaci, jsou si v Heřmanově Městci vě-

domi : „...domnívali jsme se, že saháme po klasické pohádce“ ... „po přečtení původního scénáře jsme byli dost zaskočeni. Téma nás zaujalo, ale jsme schopni tohle v našich podmínkách v téhle podobě uhrát? ... Autor necht' jim odpustí!“.

Zřejmě technická obtížnost činoherního provedení hry vedla soubor k ochuzení jejího tajemna a pohádkovosti (např. neuskutečněné přeměny draka ve tři jeho podoby, vynechaná pohádková výzbroj Lancelota - kouzelná čapka neviditelnosti, létající koberec, jevištně nepřipravené a nezpracované předávání meče kocourem). Fantazie autora, spoléhajícího podle mého mínění na nosnost pohádky, tak zde nenachází plnou odezvu ve fantasii tvůrců inscenace. Vzhledem k provedeným škrtem se ze hry vytrácí také tragická melancholie, příznačná pro zmíněné Švarcovy hry. Realizátorům se nedostává ani dostatek prostoru pro uplatnění jejich satirických prvků hry, např. u postav purkmistra a jeho syna, (nehledě na jisté omezené herecké možnosti zejména mladšího z této dvojice), ani pro rozehrání jejich vzájemného vztahu a nelítostného souboje o moc. Podobně není z valné části z tohoto důvodu dostatečně rozehrán ani vztah hrdiny hry Lancelota s Elzou. Provedené škrtky pak musí být vynahrazeny hutným zbylým dialogem, nepostrádajícím ironií a satirické prvky. Předností zhlédnutého představení je obsazení rolí obou hlavních protivníků, Lancelota a Draka, mladými herci. Pečlivá precizní výslovnost ženské představitelky Draka je sice v některých momentech na úkor potřebného spádu dialogu, ale většina jejich výstupů má patřičnou atmosféru a napětí. Režisérům se zde oproti některým jiným postavám a scénám

daří dodržovat a uplatnit potřebnou míru stylizace. U Lancelota pak ve vzájemném dialogu zazní místy i přímocnost naivity hrdiny „bez bázně a hany“. Při jejich konečném souboji, který je inscenován stínohrou, však zaniká ve vřavě nejen text komuniké, ale i dialog přihlížejícího davu, které k dané situaci tvoří pro celkové vyznění důležitý kontrast. Zde by např. prospěla, je-li to v možnostech souboru, nápaditější (či důslednější ?) práce se světlem. Jednoduché scénografické řešení prostřednictvím praktikáblů sice vyhovuje neutrální lokalitě hry, kde by zřejmě jakákoliv přílišná popisnost nebyla na místě, ale na druhé straně nikterak neusnadňuje (spíše ztěžuje) hercům a režii jejich práci.

Podobných výtek by bylo možné uvést více. Faktem zůstává, že pokus o ztvárnění této v dnešní době nepříliš hrané hry, včetně její podstatné úpravy, je jistě, a to nejen pro heřmanoměstský soubor, další významnou zkušeností na cestě za hledáním neotřelé tematiky a vyjádřením postojů k současnosti.

Břetislav Lelek

DS Heřman Heřmanův Městec
Drakovo
Volně podle Jevgenije Švarce
upravili Radim Oskar Vinduška
a Michal Dziedzinsky
Režie: Michal Dziedzinsky
Datum premiéry:
30. 11. 2001 Švarcův

Kontakt:
Josef Řezáč, V Lukách 825
538 03 Heřmanův Městec
Tel. 0606-803822
e-mail:
zs.prachovice@worldonline.cz

DRAK PO DRUHÉ

Nestává se v těchto časech často, aby byl tentýž titul na repertoáru více souborů současně. A to text, hraný zřídka v našich končinách i v oněch šedesátých letech, více méně odlehčených od normalizace dlouhých let předchozích i následujících. Navíc jsme svědky jeho zcela odlišného pojetí v obou inscenacích. Po Heřmanu, o jehož realizaci píšu na jiném místě, spatřil světlo světa Švarcův Drak i v divadle Jesličky, kde se ujala jeho dramaturgické úpravy a režie Ema Zámečnicková. Premiéru hry jsme společně s Honzou Mertou zhlédli 4. března večer na domovské scéně souboru. Je nutné již v úvodu říci, že se jedná o inscenaci v mnoha směrech pozoruhodnou, a to především atmosférou, již Emou přečtený text a snaha o takto ozvláštněnou jeho realizaci vyvolává.

Inscenace neopouští Švarcovu pohádkovost a přitom rozkrývá v textu obsaženou alegorii obecnějších témat. Ema dává aktérům dostatek prostoru vyjádřit kariérismus, demagogii, zbabělost, intrikářství, korupci, omezenost, rasismus atd. a dostupnými jevištními prostředky vytváří dramatické situace a celkovou atmosféru představení.

Sama expozice, i když na můj vkus k ostatnímu ději neúměrně dlouhá, jakoby předznamenává atmosféru dalších obrazů. Předvádí paradoxní asimilaci davu v drakově režimu. Avšak totéž vystoupení estrádních umělců v začátku III. jednání nedostatečně odlišným textem písně (drak-frak) tento význam ztrácí.

Po dramaturgické stránce je zajímavá úprava zmíněného III. jednání. Přes škrt, důležité nejen pro spád, ale i k okleštění tezovitosti vyznění, však ani inscenace Emy Zámečnickové se zcela s tímto problémem předlohy nevyrovnává. Přínosem pro předznamenání atmosféry dalšího děje je v tomto jednání výstup sprayera, a v závěru vyjádře-

ní nabyté svobody cikánskou melodií.

Předností představení jsou m.j. režijně dobře ztvárněné nástupy hlavních aktérů, spád dialogů a vypointování jednotlivých výstupů. V představení má důležitou roli dobře zvolená a kvalitně provedená hudební a zvuková složka i práce se světlem.

V režijní práci s hercem je sice možné vytknout míru stylizace u některých postav. Míle překvapí velmi zajímavé pojetí postavy Lancelota jako naivního hrdiny až donkichotovského typu v protikladu se suverénně jednajícím představitelkou Draka. V případě Elzy se povedlo, a to z minimálního textu, odkrýt její vývoj od naprostého odevzdání se osudu k projevu radikálního odporu.

Dostatečně zřejmé to však není u postavy její matky, její odpor vyznívá (i vinou autora textu) poněkud nepřesvědčivě. Pokus představit Purkmistra jako autorem zmiňovanou „rozdvojenou osobnost“ není herecky ani režijně dořešen. Takto se zdá být neuhratelný, a to bez ohledu na herecké možnosti představitele. Inscenace je tak navíc ochuzena o narůstající mocenský konflikt mezi ním a jeho synem Henrichem. Ten je v podání Milana Tomáše naopak hrán přesvědčivě a na úrovni. Herec se sporými výrazovými prostředky naplňuje účelně a funkčně svěřenou postavu.

Z pohádkových postav zaujme citem pro prostor, situace a v neposlední řadě i svou grácií Kocour. Jeho dialog s Oslem je důkazem, že inscenace nepostrádá humor.

Při další práci na inscenaci by bylo možné pracovat i s ostatními drobnými postavami hry. Např. poněkud splývají postavy, které obdávají Lancelota a nejde jen o to, že je hrají stejné herečky. Ve výstupu předávání pohádkové výzbroje Lancelotovi se nabízí možnost podpořit pohádkovost příběhu. Také u postav měšťanů jsou rezervy, zatím co je dán dostatečný prostor jejich

dialogu při souboji Draka s Lancelotem, (kdy vyzní i „komuniké“, jejich reakce na stanovisko k purk-mistrovi je neadekvátní k situaci.

Inscenace využívá nápaditě celé řady papírových rekvizit. Nejedná se pouze o výzbroj Lancelota, ale i o drobné rekvizity: knížka, mazání chleba, pes, nůž..., které specificky ozvláštňují inscenaci.

I přes připomínky k inscenaci jsem toho názoru, že se jedná o neotřelý a nevšední přístup ke Švarcové předloze, kterou dokázala Ema Zámečnicková svým pojetím obohatit a zpřístupnit dnešnímu divákovi.

Inu, když je bohatá nabídka, je o čem psát.

Břetislav Lelek

Divadlo Jesličky, stálá scéna ZUŠ
Na Střezině, Hradec Králové
Jevgenij Švarc: DRAK
Scénář s použitím překladu
Evy Sgalové a režie:
Ema Zámečnicková
Premiéra 4. března 2002

Kontakt:

Divadlo Jesličky, Brandlova ul.
500 02 Hradec Králové
Ema Zámečnicková
tel. 049-5430418
tel. 0605-284303

Red. poznámka

Obě představení Draka byla uvedena na regionální přehlídce amatérského činoherního divadla v Červeném Kostelci. A zvláště představení Heřmana doznalo zajímavého posunu, proto milým čtenářům doporučujeme zprávu Prof. Císaře z Červeného Kostelce v příštím čísle.

DIVADLO JESLIČKY ZLÁMILÁ

Večer kratasů, Pavel Šrut a četné drobnosti zejména v režii Emy Zámečnickové.

(Géčko, únor 2002)

Byli jsme tam s Břetou Lelkem a viděli uvedený program v kruhu

samého mládí. Jediní my dva staří. Atmosféra mládí (na jevišti i v hledišti) nás obklopovala a my jsme v ní mládli. A pak si o tom všem, co jsme viděli, s Emou Zámečnickovou popovídali a bylo nám všem dobře. Byl to prima večer i přes ty některé výhrady k viděnému, které druhý den se zdály být méně důležité. Ale co je vlastně v tomto případě víc, - "umění" jako výsledek, anebo ti, kteří jej dělají?

Zlámilá měla svou premiéru. Tím dostala zvláštní postavení před dalšími dvěma vystoupeními, pásmem Mirky Venclové a Šárky Zikové O nesmíření (výběr z Jiřího Suchého, který má již před svojí derniérou) a ukázkou z rozpracované dramatisace Camiho povídky Opilcovo dítě z knížky Kleštěnc z pralesa, stojící naopak na začátku své cesty, ve fázi kdy se rodí představy a kdy se hledá tvar a inscenační klíč.

Zlámilá je pásmo veršů vybraných ze stejnojmenné knížky Pavla Šruta. Nám divákům je vyprávěl i přednášel Martin Škeřík (poprvé na jevišti před diváky). Svátka Milková jako potencionální "zlá milá" mu k tomu místy hrála na saxofon a při tom tvořila i nehovořící a jednající spoluhráčku. V úvodu před vystoupením označila Ema pásmo jako divadlo poesie jednoho herce, s důrazem na slovo divadlo. Mám zato, že toto označení je důležité a určující, a tak jsme se na vystoupení i dívali. To jest, že jsme mimo jiné hledali situace a vztahy, samozřejmě úměrné sdělované rovině, která byla nastolena Eminou předmluvou i jednáním interpretů s ohledem na jejich divadelní zkušenosti.

Při představení jsme seděli v úzkém kruhu diváků na jevišti, kde se vše odehrávalo. Martin říkal verše se zvláštním vnitřním potěšením, výrazně frázoval a ponechával mezi jednotlivými verši dostatečné pauzy k tomu, aby dobře vyzněly a divák měl z nich to samé potěšení, které vyzařoval on. Verše nebyly snadné, sestávaly z metafor a obrazů proměnlivé úrovně v kvalitě i výrazu. Takto spojeny naznačova-

ly vyprávěčův příběh lásky a jejich peripetií ke zlé milé. Vztah a zobrazení, které svým jednáním vytvářeli oba mladí lidé na jevišti, netěžil z popisnosti, ale z pocitů předkládaných veršů i jejich obraznosti. Na jevišti jsme viděli příběh o proměnách lásky, o setkávání, sblížování a rozchodu. "Milá" odchází někam do nenávratna, jakoby vyšla ze sna a Martinovi zůstává jen touha a smutek. Jednání "milé" je doplňováno hudbou saxofonu, která v rukou Svatavy Milkové přináší zajímavý prostředek zdivadelňování a stává se dalším výrazovým prostředkem jejího jednání.

Je to příjemná a kultivovaná podívaná o peripetiích lásky, o prchavém vztahu, citlivě pojatá i pojednaná jednáním obou protagonistů. Šrutův text se tu stává prostředkem a iniciátorem jejich jednání.

Text ale nabízí i silnější téma "v pochybách" o lásce, kde má svou úlohu další nápadník. Vlastně se vytváří i jeden z důvodů jednání na jevišti, byť přesněji nepojmenovaném. A ještě jednou k textu. Jeho první věta: "Zlá milá si začíná s ranými útekami, přerazím jim nohy.", kterou Martin celé vystoupení uvádí a také ukončuje, určuje podle mého i míru dramatickosti a předznamenává způsob, s jakým bude s verši zacházeno. Může ovlivnit i jednání na jevišti. Záleží na tom, jak se onen úvodní verš řekne, s jakým pocitem. A podle mého, Martinův postoj k látce i k divákovi, skrze zvýrazněnější pocity, jsem tu z hlediska srozumitelnosti říkaného postrádal. Jeho zveřejnění by mohlo být dalším krokem na cestě k cíli. Vždyť divákovi všechno vypráví, s ním se dělí o svoje myšlenky a postoje. Ale možná, že to bylo způsobeno jen trémou z prvního vystoupení.

Byl to se vším všudy pěkný večer.

Jan Merta

VYPRÁVĚNÍ O SATURNINOVÍ

aneb

Metateorie o jednom výroku

*"Pamatujte si, že
Saturnina prostě
z principu nejde
na divadlo jako divadlo
dobře udělat..."*

ŘEKL JAN CÍSAŘ,
GENERÁLNÍ INSPEKTOR ČESKÉHO DIVADLA
NA ŠTRONZU 2000
MORAVSKÁ TŘEBOVÁ

*"Dneska už to víme šaky,
pane profesore,
ale my si to prostě
museli zkoušet..."*

ŘEKL HEIDEMARIE SEKAČOVÁ,
DOBŘÝ DUCH
DIVADELNÍ PŘEHLEDKY
ŠTRONZO 2000
MORAVSKÁ TŘEBOVÁ

Ten pojem metateorie může mnohého potencionálního čtenáře tohoto článku hned na počátku odradit. Spěchám proto všechny takové obavy odstranit ujištěním, že nepůjde o nic složitějšího; jenom o úvahu nad jedním výrokem, který jsem pronesl na moravskotřebovském Štronzu v roce 2000, a jež teď uvádí Jan Dvořák v programu královéhradeckých Jeslíček k představení, které se jmenuje *Byl jednou jeden Saturnin*. Ten výrok zní: "Pamatujte si, že Saturnina prostě z principu nejde na divadlo jako divadlo dobře udělat..." O tomhle výroku bude tedy řeč v zamyšlení nad způsobem, jímž Jan Dvořák transformoval do představení – tedy do divadla – populární, známý a hojně čtený román Zdeňka Jirotky *Saturnin*. To a nic jiného má vyjádřit ta řecká přípona meta-, jež vždycky označuje, že myšlení se pohybuje za, nad nějakou skuteč-

ností a že jazyk, jenž se v takovém myšlení používá, slouží k popisu, analýze, výkladu této skutečnosti. Neboli: budu-li uvažovat o jeslíčkovském představení, budu o něm uvažovat nejenom jako o divadelním díle, ale také jako o potvrzení či překonání názoru, jež jsem ve svém výroku vyslovil. Tot' celý vtip metateorie.

Uvedu jeden příklad, jímž rozvedu a upřesním, jak jsem ten svůj výrok myslel. Za „černé hodinky“ vykládá teta Kateřina příběh „květinčky Marty“. Je to v knize jemná, jakoby až skrytá parodie slavné „červené knihovny“ první republiky. Inscenace – rozumějme tím pojmem nyní především jevištní realizaci – ji provádí luminiscenčním divadlem. Znamenitě. Asi agresivnější, výsměšnější parodii, než to činí literární předloha, ale ráz této pokleslé literatury postihuje přesně. Na příklad Pavel Švorčík svými velkolepými patetickými pohyby a gesty i znělým, až burácejícím hlasem, kdy nechýbí zvuky až děsivě kvílící, naprosto přesně vystihl, že špičková „červená knihovna“ potřebuje vypjaté situace v patetickém stylu vypočítané na city a vytvářející oddělené a hustou barvou nahozené černobílé kontrasty, které postrádají jakoukoliv psychologickou i životní pravděpodobnost. To co má v divadle melodrama. A tak to melodrama s gustem a nápaditostí předvede v patřičné nadsázce, která je zřetelnou parodií. A tak tomu je v celém „luminiscenčním“ předvádění příběhu „květinčky Marty“.

Díval jsem se na ně s potěšením, protože je to s chutí, jevištní fantazií i překvapivou přesností provedená „divadelní atrakce“. Tímto pojmem chci říci tohle: kompozice, významová stavba Jirotkova textu, začleňuje tuto „minipovídku“ souvislostí, jež je možné uskutečnit pouze vyprávěním v literatuře. Abych uvedl významovou souvislost nejpatrnější a nejjednodušší: dotváří představu o tetě Kateřině, o jejím chování a počínání, ne-li o duševním obzoru a vkusu. A o tohle v jeslíčkovském Dvořákově představení zdaleka nejde. Tak se pojednou „květinčka Marta“ díky své scénické kvalitě osamostatňuje, stává

se samostatnou „divadelní atrakcí“, která by se také prakticky dala samostatně jako „loutkářský“ výstup předvádět. Podíval jsem se na ten výstup rád, ale jen jako na „číslo“, na tu o sobě stojící efektní divadelní atrakci“. Jako divák celku představení se posléze nemohu ubránit pocitu, že ta „atrakce“ je příliš dlouhá, rozsáhlá a tím, vzhledem k tomu celku, až nepatřičná, že by se měla krátit.

Někde tady tkví smysl toho mého výroku. Za ta léta, co se zabývám vztahem literatury a divadla, jsem pochopil, že je to setkání dvou zcela rozdílných, odlišných, ve své podstatě až protikladných materiálů. Není-li literární dílo přímo určeno k tomu, aby vstoupilo do divadelního jazyka, je-li naopak zaměřeno k tomu, aby maximálně využilo všech specifických slov, řeči, jazyka jako základního materiálu literatury, k tomu, aby dosáhlo jisté literární kvality, o to více se vzpírá dokonalosti a specifickosti divadelního díla. O to více mu klade překážky. Saturnin podle mého názoru k takovým literárním dílům patří. Ve svém žánru využívá patřičně jazyk k tvorbě vyprávění jako výstavby fabulované struktury, jež se pohybuje v řádu vypravěče a řádu postav a k tomu cíli využívá i prostředků stylistických. Zachová-li inscenace tyto prostředky na jevišti a v představení důsledně v co největším počtu i v co neadekvátnější podobě (nebo spíše: snaží se o tuto adekvátnost, protože to nikdy zcela a dokonale nejde), tím více je ohrožena divadelní kvalita. Osvobodí-li scénování – a tím pojmem rozumím uspořádání materiálu, jenž existuje jenom na jevišti v auditivní a vizuální podobě – kvality divadla, vnímá je divák často na úkor literární předlohy. Což je zvláště u děl, jako je *Saturnin*, kterou si část diváků pamatuje velice dobře, někdy slovo od slova, vždycky krajně problematické. Neboť cosi postrádáme, cosi se nám zdá nedostatečné a někdy něco – jako u „květinčky Marty“ – přebývá. Zkrátka a dobře: jako znalí čtenáři se stáváme neuspokojenými nebo alespoň v čemsi strádajícími diváky.

V obecné rovině to znamená, že

čím lépe a kvalitněji buduje literární dílo své hodnoty na půdě literárního druhu a žánru, k němuž přísluší, tím hůře se z něho dobývají kvality divadelní. Neboť materiály literatury a divadla jsou na hony vzdáleny - holčkové moji milí z Jesliček, kteří pořád radostně, úporně a dobrodružně balancujete na té riskantní hranici mezi literaturou a divadlem, při čemž východiskem a inspirací je vám valnou většinou právě literatura, v níž vězíte až po krk a máte na ni dobrý čich. Jejich setkání je setkání ohně s vodou, a když jeden z nich nechce s tím druhým nic mít, tak je to pořádně tvrdá srážka, v níž není prostor pro jakékoliv kompromisy, vítěz bere vše. Proto jsem řekl to, co pan dr.Dvořák otiskl do programu a je to asi také důvod, proč svou inscenaci věnuje mně a Heidemarii Sekáčové s dodatkem, že „bez nich by to asi bylo bývalo nebylo vzniklo“. Neboť svůj vzpomínaný výrok jsem adresoval Heidemarii po její premiéře Saturnina a ona mně odpověděla tak, jak TO rovněž tiskne dr.Dvořák v programu: „Dneska už to víme taky, pane profesore, ale my si to prostě museli zkusit...“

Jestli tomu rozumím dobře - a myslím si, že vskutku ano, protože znám dr.Dvořáka za ta léta dost dobře, abych věděl, že není prost jistě škodolibosti - tak se po téhle výměně názorů nad jedním představením Saturnina rozhodl porazit mé ideje na hlavu. Jsem nucen připustit, že se mu to dost podařilo. Jak jsem pravil po premiéře: CELKEM PŘIJATELNÉ. A teď písemně dodávám: pro mne ve svém principu nepřijatelnější provedení Jirotkovy prózy herecky a audiovizuálně. Což říkám proto takto, že do toho zahrnuji i televizní a filmové zpracování. Takže to „celkem přijatelné“ vyjadřuje i to, že je to pro mne zatím nejschůdnější způsob, jak se slova - teoreticky řečeno: poetická funkce - Jirotkovy literatury dají transformovat do divadla - tedy do funkce divadelní. Což konstatuji s uznáním i s úlevou, - protože mám Saturnina rád a v mládí jsem za války jeho první vydání mnohokrát přečetl - a také bez pocitu porážky. To poslední proto, že dr. Dvořák necituje v programu další

část mého názoru, jež následuje vždycky po tom otiskném výroku: Ledáž najdete cestu jak ze zprávy sdělované slovním vyprávěním učiníte zprávu situací o situaci. Buď jsem to tenkrát v Moravské Třebové Heidemarii neřekl nebo to dr. Dvořák zatajil, aby o to účinněji mohl vytahovat své trumfy a jako starý, zkušený a zběhlý maryášník posléze prohlásit: všechno za mnou a sedma na konec!

Své trumfy vytáhl hned na počátku, když začal vzpomínáním tří zestárých postav: dr.Vlacha, Jiřího Neoulického (to jméno vypravěče události je vysvětleno takto: „V románu se vypravěč nijak nejmenuje, televizní seriál jej nazval Jiřím Oulickým. Líbilo se nám to, ale něco tomu chybělo.“) a konečně paní Barobory Neoulické, rozené Terebové, prostě bývalé slečny Barbory. Tím se divadlo za prvé oprostilo od nutnosti sdělovat některé souvislosti, prostě je ti tři vyprávějí. Za druhé - a to je nejpodstatnější - se takto získává nadhled od předváděných dějů a divákovi se nabízí kód, jenž je naprosto zřetelný a jenž říká: to, co se na jevišti bude dít, není pravděpodobná skutečnost, iluze reality,

ale fiktivní, smyšlený pohled na minulost, v němž je dovoleno vše. Koneckonců: to představení se ne náhodou jmenuje Byl jednou jeden Saturnin. A jak známo, tím úslovím „byl jednou jeden“ začínají pohádky, tedy něco co je fikcí, smyšlenkou, něco, v čem se mohou dít věci neuvěřitelné, zázračné. A tak tady se těm třem děje krása a nádhra jejich mládí a nám divákům se „děje Saturnin“.

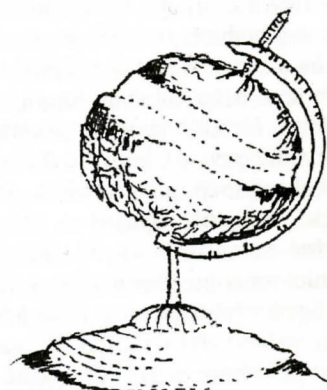
Ten se ovšem děje především Janu Dvořákovi, jenž v programu svou účast na vzniku divadla pojmenovává takto: Mozaiku sestavil Jan Dvořák. Chápu to tak, že měl a má svou představu Saturnina, kterou zhmotnil na jevišti. A v tom je ten vtip, jak se pan dr.Dvořák dostal k cestě, jímž Saturnina (rozumějme nyní celek Jirotkova textu) vyprostil z literatury a učinil z něho divadelní zprávu situací o situaci. Je to skoro školský exemplární příklad jak chápat - a hlavně: provádět, uskutečňovat - to, co se jmenuje jevištní realizace. Tenhle pojem složený ze dvou slov označuje totiž vždycky nejpresněji vztah představení - toho, co divák vidí a slyší a s čím komunikuje - k bezprostřední divadelní

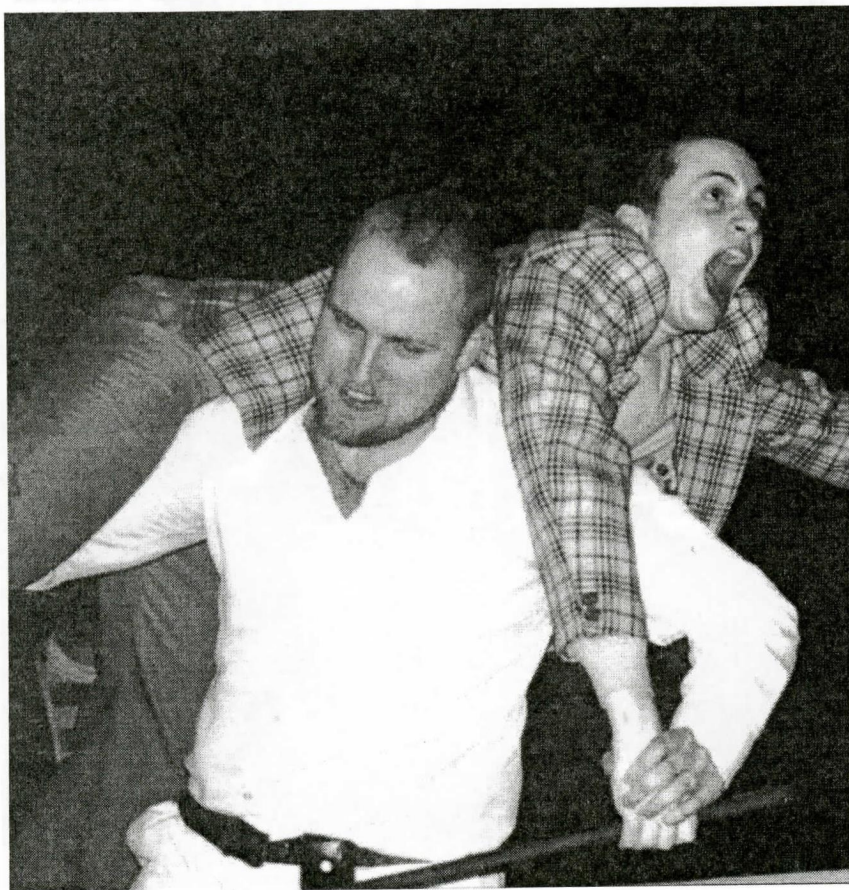
představě, tj. jevištnímu projektu či za jistých okolností – což v tomto případě opravdu, ale opravdu neplatí, jak o tom bude ještě řeč - ideální režijní knize. Když dr. Dvořák „sestavoval svou mozaiku“ měl zřejmě velmi konkrétní představu o tom, co by chtěl, aby bylo slyšet z jeviště. On prostě „sestavoval“ svůj jevištní projekt a nechtěl dělat převod literatury přes jeviště do divadla. A tak se mu povedlo to, co jediné zajišťuje skutečnou existenci literatury – ať je jakákoliv – v divadle: transformace poetické funkce do funkce divadelní. Neboť vztah mezi literaturou a divadlem není „intersémiotickým překladem“, tj. překladem z jednoho znakového systému do druhého, ale je to dokonaná proměna slova do jiné podoby, v níž zůstává sice slovem, ale už nevypráví, nýbrž hraje. Na tomto místě bych své „metateoretické“ úvahy ukončil, byť pole, jež se tu otevírá, je pro teorii lahůdkové. Ale právě proto se na ně nepustím, protože bych nevěděl kde pře-

stat. Takže se už dále omezím na to, abych ukázal, jaký že to projekt Saturnina Jan Dvořák jevištěm realizuje.

Především spočívá v podobě postav. Přesně: na prvním místě v jejich zjevu. Milouš není žádné uhrované a klackovité nedochůdce, Jiří Pecháček jej „konkretizuje“ jako hromotluka, nešťastně neobratného, postiženého věčným hladem. Petr Šuplík a Kristýna Vlachová jako „mladí“ Jiří Neoulický a Barbora jsou opravdu záviděníhodně nezralí a ještě záviděníhodněji šťastní a nekonečně zamilovaní. Ta až neuvěřitelně mladičká Barbora má v sobě však zralou ženskost a ohromnou převahu ženské zkušenosti. To slovo zjev, jež jsem použil, mělo znamenat, že tito „reprezentanti“ vlastně skoro nehrají, ale právě jen tím jak vypadají, doslova svým tělem, „realizují“ projekt „sestavovatele“ Dvořáka. Ale především tenthle projekt realizuje on sám jako postava titulní - Jupiter Saturnin. Samozřejmě, že Dvořák se svým

zjevem velmi odlišuje od konvenční představy tohoto sluhy, již ještě posílilo její filmové a televizní zpodobení. Ale zato způsob jeho herectví dovede nabídnout tak říkajíc „ideo-vý smysl“ Saturnina. Dvořák umí zachovávat suverénně odstup od postavy, dokáže ji perfektně komentovat, aby takto „demonstroval“ svůj postoj k ní. Tento jeho odstup, tento jeho komentář vyjevuje bystrý, chytrý, pronikavý inteligentní mozek Saturnina vyhledávajícího v obyčejném životě zajímavé až dobrodružné situace, aby si tu obyčejnost zpestřil, učinil si život zajímavě zábavným. Čert vezmi, jak tenhle Saturnin vypadá! Dvořák tento „ideový projekt“ dovede herecky – tj. divadelně – uskutečnit, dovede na jevišti herecky realizovat svou představu Saturnina. A – abych byl spravedlivý – nejenom svým „ideovým“ postojem ke světu a lidem, ale i svým jednáním a chováním. Když v sekvenci znázorňující „hladový pochod“ za povodně všichni jeho účastníci šplhají do výše po nastavených praktikáblech (mimořádně: dobře divadelně vymyšleno), tak Dvořákův Saturnin kráčí klidně a pohodlně po rovině vedle dr. Vlacha „ztékajícího hory“ a vede s ním rozhovor o tom, co by se stalo, kdyby tento hladový pochod uskutečnilo milión Číňanů. Jedná prostě s „rozmyslem“ filosofa, jenž se vyhýbá banalitám, aby měl síly na neobyčejnosti a nezvyklosti. A decentně důstojné, předvídavé, starostlivé a přitom slabiny pánů přesně oceňující chování tohoto Saturnina prozrazuje, že Dvořák zná i jiné sluhy, zejména z literatury anglické. Zařazuje tak Saturnina ještě do tohoto kontextu a ten

“ideový” smysl posouvá tak od “českého” sluhy k obecnému modelu řekněme „komorníkovské profese“ a jejího zpracování v umění.

Abych však nezůstal jen u herectví jako důkazu, že Dvořák „viděl“ svého Saturnina jako jevištní projekt, že nepřeváděl na jeviště literaturu, ale realizoval divadelní představu. Myslím, že jsou tu další důkazy tak říkajíc „mimoherecké“. Koneckonců, „květinka Marta“ by k nim také patřila, kdyby tu nebylo onoho „ale“, jež jsem rozvedl úvodem. Patřila by sem proto, že je “myšlena” ryze jevištním materiálem a provedena způsobem možným jedině na divadle. Což platí i o způsobu, jak se v představení ukáže Saturninův tenisový trénink pana Jiřího poté, co se dozví, že se o něm slečna Barbora vyjádřila, že servíruje jako babička. Dvořákův Saturnin zdvihne raketu, nadhodí míček, máchne raketou – a v tom okamžiku na tréninkové stěně, již drží dvě dívky, vyskočí tenisový míček a zůstane na této stěně doslova „zapíchnutý“ nad čarou naznačující výšku sítě. Což se opakuje. Všichni víme, že je to trik, ale je divadelně tak přesvědčivé, že jej můžeme vzít také jako důkaz tenisového mistrovství Saturnina; věřit, že býval tenisovým trenérem na Riviéře. A konečně: se stejnou „divadelností“ najde inscenace způsob jak jednat s koblihami, protože to nesmí v Saturninovi chybět; všichni, kdo jej četli přece znají teorii dr. Vlacha, jak rozlišovat lidi. Dá se samozřejmě o této teorii mluvit, dá se vyprávět. Ale jsme na divadle – a pouhé vyprávění nestačí. Což se v tomto případě stane – a působivě, překvapivě a pro diváka vznikne skutečně napínavý okamžik, jestli se ta teorie naplní v praxi, jestli se budou koblihy házet po lidech. Odolám pokušení popsat, jak se to uskuteční, neboť všechny, kdo to čtou a případně teprve potom uvidí představení, bych připravil o jisté překvapení. Takže: budete-li moci, běžte se na to představení podívat, abyste si mohli ověřit jak se má “metateorie” naplňovat v praxi.

Tohle všechno – jakož i ještě leďacos jiného – činí ze Saturnina představení příjemně zábavné, jak

jsem se přesvědčil nejenom na premiéře, ale i na první repríze 24. února 2002 u příležitosti Modrého kocoura v Turnově. A je tu po mém soudu díky oněm kvalitám, jež jsem popsal, šance vytvořit představení mimořádné. Jenže: to by tu nesměl existovat starý „jesličkový“ problém režie. V Jesličkách prostě – až na Emu Zámečnickovou – chybí ctižádost, která dokáže urputně bojovat o každý detail a pilovat jej donekonečna se snahou, aby zapadl do celku představení, není tu dost vůle a síly doslova „vysedět“ inscenaci k co nejpečlivěji stabilnímu a fixovanému tvaru, aby se dosáhlo maximálně možného přesného a dokonalého provedení všech jednotlivých nápadů a jejich propojení v co nejlépe fungující celek. To platí i pro Saturnina. Je to vskutku série, sled, „sestavování“ jednotlivých dobře provedených čísel než provázená a sestavení inscenace. Chápu, že při vymýšlení těch jednotlivých čísel se soubor cítí dobře, baví se a že ta dřina, kterou znamená někdy až nesnesitelné zkoušení, je jim protivná. Dokonce jim tohle „nerežirované, nerezijní“ divadlo přeje. Možná, že jim podmínky jejich práce ani

nedovolují pracovat jinak. Nezbyvá mně však než konstatovat, že za to obětují lepší divadelní kvalitu. V případě inscenace Saturnina by mohla být vysoká vzhledem k tomu, co jsem napsal o způsobu, jímž Jan Dvořák svou mozaiku „sestavil“. Všimněme si prosím: nazval se “sestavovatelem“, nikoliv tvůrcem předlohy, projektu a jeho režisérem. Takže je to divadlo „sestavované“ – nikoliv režírovaná inscenace. A to je to bohužel vidět.

Což ovšem nic nemění na tom, že tenhle Saturnin je „CELKEM PŘIJATELNÝ“.

Jan Cisar

P.S.

Asi jsem se rozepsal moc. Omlouvám se zejména redakci Hromady za ten rozsah článku i za – řekněme – trochu nezvyklou „metateoretickou“ úroveň. Ale zároveň je to také potvrzení kvality „jevištního projektu“, jeho přístupu ke „zdivadelnění literatury“ pana dr. Jana Dvořáka, které mně poskytlo k tomu materiál. Takže je to i jeho vina.

PRKNA PRAŠTĚLA

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

JIŽ
28. LOUTKÁŘSKÁ
PŘEHLÍDKA
**O CENU
MATĚJE
KOPECKÉHO
V LIBČANECH**
podzim 2001

Čas rychle běží a my si připomínáme opět přehlídku loutkových divadel v Libčanech. Probíhala od 11.11 do 2.12. po čtyři neděle a zúčastnily se jí 4 soubory a jedno individuální vystoupení, přesně podle programu uveřejněného v minulém čísle Hromady. Když před léty přehlídka vznikala, důvodem bylo posílení činnosti loutkářských souborů v hradeckém okrese. A zpočátku byla účast hradeckých souborů velmi střídmá. Letos byly tři neděle naplněny právě soubory z Hradce a teprve na poslední, závěrečné neděli vystoupil soubor odjinud. Viděli jsme tu Budulínka 3. souboru Bifule z Jeslíček a odtud také hříčku O nepořádném křečkovi v sólovém vystoupení Mirky Venclové. (Obojí už na regionální přehlídce.) V dalších nedělích se představil soubor POLI s novým představením Cirkus Dobroslav a loutkové divadlo HAD s premiérou Zlatovlásky. Klub loutkářů Úpice uzavřel přehlídku Čechovým Drakem.

Letošní přehlídky se poprvé nezúčastnil, nyní již „bývalý“ stálý host pořadatelů a přehlídky, Matěj Kopecký. Opustil naše řady počát-

kem minulého roku. Zůstala na něj jen vzpomínka. Zavzpomínali jsme i tehdy, když třetí neděli přijeli manželé Novákoví a po představení HADU s námi a se souborem poseděli. (Paní Kopecká-Nováková je dcerou Matějovou.) Aby smutku nebylo málo, chyběla na přehlídce i jedna ze dvou pořadatelek, paní učitelka Bursová, ležela těžce nemocná v nemocnici. Stále jsme se ohlíželi po dveřích, jakoby někdo z nich mohl přijít alespoň na chvíli mezi nás. Nebylo to nic platné. Paní Vlasta Bursová zemřela za týden po přehlídce. Život je někdy smutný. Starost o přehlídku ležela jen na paní Rykové a jejích pomocnicích.

Přehlídka je už řadu let v podstatě nesoutěžní. Vítěze, tedy soubor, který se nejvíce líbil, určují diváci. Děti. Hlasováním po každém představení. Na závěr jsou výsledky vyhlášeny, aby jméno šťast-

ného mohlo být vyryto na soklu pamětního řezbovaného Kašpárka. Dospělá porota neexistuje, jen když si to soubor výslovně přeje, pak my, kteří na představení pravidelně dojíždíme, si s ním o představení povídáme. Tentokrát jsem to byl já a Břeťa Lelek.

Musím říci, že libčanské děti jako diváci by měly za poslední přehlídku dostat absolutorium. Chovaly se vzorně. Seděly tiše a dívaly se pozorně. A pokud se ozval šepot, pak jen tehdy, kdy na jevišti nebylo něco v pořádku. Významný vliv na jejich chování, má jistě pár úvodních slov před představením od pořadatelů, o tom jak se chovat v divadle, a že divadlo není televize.

Jak tedy viděly představení děti. Nejvyšší počet hlasů dostalo představení LS Klub loutkářů Úpice za inscenaci ing.Františka Čecha: Drak. Marionety, hra z pera zkušeného loutkáře, zřetelný příběh, jednoduchá a dobrodružná zápletka, známé pohádkové postavy, Kašpárek. Ale hlavně hra, která má řád. A soubor, který předlohu se zájmem uchopil a dětem srozumitelně zprostředkoval. Hrál pro děti. Čistě mluvil. Dá se říci, že žánr, který převážně pěstuje, ovládá dobře. Vkusné představení tradičními a sdělnými prostředky. Na druhém místě skončila Zlatovlásky souboru HAD, která obdržela téměř stejně hlasů jako Budulínka 3. souboru Bifule. Klasická pohádka hrána v úpravě autorů M.Kužela a Slávka Illicha. Hraje se za tylovým závěsem, ku zvýšení efektu pohádkovosti javajkami. Hra měla v Libčanech svoji premiéru a měla ještě některé rezervy ve vedení příběhu, ve vodění loutek a nalé-

havosti sdělení, zřejmě poplatné prvnímu veřejnému uvedení. Příběh i přesto zřetelný, přináší vše, co divák zná z literární předlohy. Budulínek 3. je pohádka naruby autora Jiřího Polehni. Pohádka na známé motivy hraná současnými prostředky v jednání, ve slovech i ve výtvarnu. Budulínek je pěkný rošťák. Groteska. Spousta nápadů. Některé situace a sdělení však doléhají k divákovi poněkud nevyváženě a divák se v příběhu hůře orientuje. Na čtvrtém místě se ocitl svěží loutkový individuální výstup O nepořádném křečkoví Mirky Venclové ze ZUŠ Na Střezině, připravený pod vedením Jolany Brannyové. Hezká a sympatická ukázka jevištního jednání hereckého i hry s loutkami. Vtipná hříčka. Nebojácný výkon mladé aktrýky. V očích dětí představení asi ublížilo ne právě šťastné umístění dvou kufří, křeččích domečků, do kterých, umístěných na vysokém jevišti, bylo málo vidět. Vhodnější prostředí pro toto vystoupení je jistě rovná podlaha mateřské školky, pro jejíž diváky je hříčka určena. Na konec tedy zůstalo představení, také skoropremiéra, divadla POLI. Klauniáda z cirkusového prostředí provedená osobitým stylem známé dvojice. Inscenace je ještě na samém začátku svého vývoje. Přes řadu humorných a vtipných míst, kterými jsou naplněny jednotlivé výstupy, se děti hledající příběh v inscenaci asi hůře orientují.

Tolik několik stručných slov, místy i dohadů o rozhodování dětí. Na závěr nutno říci, že přehlídka byla jako celek úspěšná a zajímavá jak po herní stránce tak i v organizaci. Závěr přehlídky byl jako obvykle skromně, ale příjemně slavnostní, za přítomnosti dalších loutkářů a za zvuků fléten od dětí ze školního kroužku. Všichni jsme byli obdarováni památečními věcmi a soubory navíc ještě obálkami od pana starosty. Úpičtí přijali své umístění velice radostně. Jak by ne. Po několikaletém odmlčení, dříve stáli hosté, nyní opět v Libčanech a úspěšně. Přejme jim to. Podmínky ve kterých doma pracují nemají právě jednoduché.

Jan Merta

ŠTRONZO

PŘEHLÍDKA JEDNOAKTOVÝCH HER A DIVADLA JEDNOHO HERCE 9. - 11. 11. 2001

Moravskotřebovské Štronzo se prokazatelně po těch několika málo letech od svého založení profiluje.

Řadový účastník se jistě cítil na Štronzu dobře pokaždé, neboť jeho skutečným vrcholem nebývají obvykle divadelní výboje, ale kulinářská mše za duši Frantou Sekáčem vyuzeného prasete. Pomineme-li, že obětaví organizátoři této akce, stále ještě hledající své místo na slunci, byli sami tak trochu zaskočení velmi slušnou úrovní předváděných produkcí (do poslední chvíle byli nuceni improvizovat v programové skladbě a za soubory padlé dodávat ty přemluvené), divadelní Bůh jako by opravdu Moravskou Třebovou tentokrát navštívil.

S neomylnou graciézností postavil vedle sebe ruku v ruce soubory, ctící povytce kánony divadelní klasiky, soubory, zarputile nahmatávající puls současnosti (Kámen Praha: Páky, Triarius Česká Třebová) jakož i sólisty z obou těchto kadlubů. A ejhle, nejen, že bylo co a koho oceňovat (viz. výsledkové listiny), ale následující rozprava o předvedených výkonech nesla se v duchu nesmírně vstřícném, byť diskutovány začasté problémy zdánlivě z opačných pólů. Jako by všichni pochopili, že divadlo je opravdu jenom jedna loď, obydlí mnoha pasažéry, životně na ní závislími.

A tady je podle mého mínění naděje moravskotřebovských. Koncepovat Štronzo jako setkání dobrého, zdánlivě vzájemně antagonistického divadla – a tím jej okysličovat.

Příjemně bylo v Moravské Třebové. Ale pozor – úroveň tamní domácí produkce nebezpečně stoupá.

Josef Tejkl

A nadělovala se ocenění:

Lektorský sbor ve složení:

Prof. Jan Císař,

Josef Tejkl,

Alexandr Gregar,

Mirka Císařová (tajemnice poroty)
udělil ocenění:

- **Veronice Flígrové**, za citlivé ztvárnění textu S. Leacocka Strasti souzené duše
- **Mirce Venclové**, za herecký výkon a invenční inscenování textu pro děti v pohádce O nepořádném křečkoví
- **Martině Řezníčkové**, za herecký výkon v inscenaci textu Ch. Bruckerové/ H. Sekáčové „Ve jménu koho“
- **Divadelnímu souboru Triarius** z České Třebové za objevnou dramaturgii a invenční kolektivní práci při inscenování textu A. Vjedenského „Několik rozhovorů“
- **Jiřímu Kubinovi** za režii textu M. Stieberta „Svatební noc“
- **Divadelnímu souboru Kámen** z Prahy za autorský pokus o neobvyklé uchopení současného tématu
- **Jaroslavu Součkovi** za režii hry A. P. Čechova „Námluvy“
- **Jiřímu Trnovskému** za herecký výkon v inscenaci hry A. P. Čechova „Námluvy“
- **Marii Živné** za herecký výkon v inscenaci hry V. Hradské „Comedia Finita“

K postupu na národní přehlídku jednoaktovek v Holicích 2002 porota doporučila:

1/ Divadelní soubor Kolár Police nad Metují, A. P. Čechov „Námluvy“

2/ Divadelní soubor při MKS Červený Kostelec, Mirko Stieber „Svatební noc, část II.“

3/ Divadelní soubor Triarius Česká Třebová A. Vědenskij „Několik rozhovorů“

MODRÝ KOCOUR 2002 REGIONÁLNÍ PŘEHLÍDKA MLADÉHO DIVADLA

7. ročník
22. - 24. 2. 2002

Lektorský sbor:
Prof. Jan Císař,
Vladimír Hulec,
Markéta Miláčková

Program

Společnost Dr. Krásky Úpice
- Hra o Dorotě
Čmukaři Turnov
- Dračí pohádky
Nejvhodnější medvídky Hr. Králové
- Ještě žijí s věšákem....
Rádobydivadlo Klapý
- Naše městečko
Krátké a úderné divadlo Liberec
- Hra na mostě **1. doporučení**
Divadlo SURYA Jawor
- Sňatek
Divadelní škola Kolín
- Treperendy
DAMU Praha
- Obětovaná Helena
Tyjatr Praha
- Hodina mezi psem a vlkem
Igdyž Kolín
- Čoklí hráči **NOMINACE**
Luna Stochov
- Horror
Turnovské divadelní studio
- Fando a Lis **2. doporučení**
Divadlo Jesličky Hradec Králové
- Saturnin

Kocour mezi bowlingem a kulečnickem

Turnovský modrý kocour není zcela běžnou soutěžní postupovou přehlídkou mladého, netradičního, atd. atd. divadla, která má své završení na Šrámkově Písku. Myslím, že někde v počátcích

byla snaha jejího hlavního organizátora Petra Hakena udělat zajímavou divadelní akci především pro město a současně i pro kamarády divadelníky. To, že záhy vykrystalizovala v setkání soutěžní jen upevnilo její postavení a prestiž. Leccos z toho je v tomto setkání obsaženo trvale. I letošní, sedmý ročník nebyl tedy pouze přehlídkou soutěžní. V prvním dnu shromáždil Petr do Turnova z oblasti mladého divadla především ty inscenace, které se proslavily v sezóně minulé, ba dokonce prošly úspěšně i Jiráskovým Hronovem. (Nejvhodnější medvídky s inscenací Ještě žijí s věšákem... a Společnost Dr. Krásky z Úpice se Hrou o Dorotě.) To, že zasadil i představení pro turnovské děti – obnovenou inscenaci místních Čmukařů – svědčí také o tom, jak hluboce je přehlídka zakotvena v místních podmínkách. Mimo to ale Petr pozval i další hosty, jejichž inscenace naopak žádnou soutěží ještě neprošly. (Česko-lipské spojené soubory s Jakubem a jeho pánem a hradecké Jesličky s Dvořákovým Saturninem). Pokud se nemýlím, je dramaturgie přehlídky především, možná že i zcela, v Petrových rukou. Řekla bych, že to má některé nesporné pozitivní rysy. Určitě mezi ně patří na základě dobrých zkušeností i zájem města (starosta za svoje originální vystoupení při zahájení dostal dokonce uznání poroty za herecký výkon!), ale i turnovského publika. Samozřejmě to vše nese ale i určité problémy zejména v soutěžní části přehlídky.

To, co je na přehlídce nejdůležitější, jsou ti, kteří se jí účastní svými inscenacemi, ale i jejich kamarádi. Řada z nich si zakoupila permanentky a trávila v Turnově celý víkend. Jim se přizpůsobuje vše a vše také svědčí o tom, že organizátoři přesně vědí, koho před sebou mají. Svědčí o tom mimo jiné např. dvě pronajaté hospody, kde je možné setrvat po

skončení programu do časných ranních hodin a na druhé straně naopak zase pozdní začátky dopoledních programových bloků. (Nedá se nic dělat, všichni se přece musí alespoň trochu vyspat, říkal Petr.) Pravdou však také je, že na představení se chodilo, publikum bylo výborné a nikde jsem neviděla žádné nesoustředěné a potácející se postavy. Divadlo zůstalo hlavním středobodem setkání. Potud si myslím, že všechno fungovalo skvěle a že Modrý kocour může aspirovat na přehlídku, která je nejen příjemná, ale stačilo by málo a mohla by být téměř dokonalá, nebýt některých – leč.

Ona „leč“ se mi zdají být v soutěžní části. Problém by nenastával, kdyby bylo místo hodnocení možné jen zvedat čísla a bodovat. Na to by bylo dostatek času. Takhle se ale trochu těžko hledal prostor, ve kterém by mohla porota zodpovědně formulovat důvody svých rozhodnutí a v rozhovorech s inscenátory i účastníky postihnout a shrnout podstatu předváděných inscenací. Natož naplnit sen předsedy poroty Vladimíra Hulce o vzájemném divadelním dialogu. Jestliže přehlídka svou soutěžní část má, je prostě třeba řadu věcí nejen formulovat, ale i doložit. Musí být řečeno za co a proč porota něco uděluje, proč něco někam postupuje, ba dokonce to srovnat v celku celého programu atd. I když porota byla čiperná, našla si iniciativně prostory, kde se mohla v každé volné chvíli radit (to znamená vyjasňovat si uvnitř stanoviska) a i když jí organizátoři, pravda, rovněž iniciativně dali k dispozici auto se šoférem, který ji přemísťoval rychlým tempem mezi jednotlivými hracími prostory ve městě, i když porota byla zkušená a fundovaná a jednala rychle, přeci jen musela za současného stavu nést její práce určité znaky improvizace, která mohla jít až k povrchnosti. Možná je to jen můj mylný předpoklad, ale

jsem ještě pořád přesvědčena, že každá poctivá divadelní práce si zaslouží stejně solidní hodnocení. A jestliže je třeba času pro vznik inscenace, je také třeba čas pro její hodnocení. Zdálo se mi, že to v nabitém časovém harmonogramu a za podmínek, které byly, nebylo dostatečně možné a že to byla oblast v rámci turnovské přehlídky poněkud zasunutá. Ale kdo ví. Možná se blíží čas, kdy bude stačit opravdu bodování čísla, pokud budou chtít divadelníci vůbec soutěžit a někam postupovat. A doložit se to bude moci dodatečně písemně, nebo vůbec toho třeba nebude. Je možné také, že soutěže vůbec zaniknou a budou jen ta „ideální setkání“, jak po nich volá Jirka Polehňa v časopise Loutkář, a já jsem jen zapšklý bývalý metodik, který to zbytečně komplikuje. Ostatně, na přehlídce se mi velmi líbilo. I když některé záležitosti právě v soutěžní části pro mne nabývaly nevídaných rozměrů. Závěrečný ceremoniál spojený se seminářem ke třem posledním představením dostal až hepeningový charakter. Konal se v útulné hospůdce, leč sevřen mezi bowlingem a kulečnickem (v akci!). Vláda Hulec se chvíli marně snažil prosadit, ale posléze rezignoval a raději diktoval Petru Hakenovi do pastelky na diplomy znění ocenění. Hodnocení ponechal Profesoru Císařovi, který s pobaveným a vzrušeným výrazem a výkřikem – tak to jsem teda ještě nezažil – usedal postupně ke stolům oněch tří souborů a zde mezi jídlem a pitím, bowlingem a kulečnickem trousil svá moudra. Pravdou je, že se postupně kolem těch stolů tvořily hrozny posluchačů a že se možná jednalo o nejucelenější hodnocení. Nicméně, nakonec se podařilo později rozdat i všechny diplomy, vyhlásit doporučení k postupu i rozdat nenapodobitelné ceny Modrého kocoura. Vláda Hulec byl slyšet a jeho šarm potěšil i všechny potěšené oceněné. Posléze pak někteří odjeli, někteří, ač už byl večer a tvrdý víkend

za námi, zůstávali, aby nálada ze setkání mohla jaksepatří doznít. Zůstali jsem s mužem s těmi posledními a dokonce jsme jeli až ráno v pondělí, protože venku chumelilo a chumelilo, my nevěděli, že to bude trvat tak dlouho a bláhově si vzali auto s letními gumami.

S Nadou Gregarovic jsme se domluvily, že napíšu pro Hromadu své dojmy. Že nebudu psát o jednotlivých představeních. Proto tak činím a odkazuji vás na článek Vladimíra Hulce, který o přehlídce vyjde v Amatérské scéně. Myslím, že postihne nejen atmosféru, ale jak doufám, i hodnocení inscenací. Takže já bych to svoje povídání chtěla pro úplnost a představu doplnit už jen o několik údajů. Pokud dobře počítám, na přehlídce bylo odehráno čtrnáct představení, z toho osm v soutěži. Mezi soutěžními inscenacemi bylo i Divadlo SURYA Javor z Polska, protože jak pravil Karel Tomas, který to musí vědět, neb je z Artamy, mohlo rovněž o účast na Šrámkově Písku soutěžit. (Porota ho ale nedoporučila.) Soutěžilo i studentské představení z DAMU – vzniklo mimo školu, bez pomoci pedagogů – a Karel Tomas opět potvrdil, že tedy soutěžit může. (Ani je však porota k postupu nedoporučila.) V soutěži byla i dvě regulérně „celovečerní“ představení, která by mohla ale klidně soutěžit i o postup na Divadelní Třebíč, a jedno, které mohlo jít na Prostějov. Již jen několik těchto příkladů napovídá, jak složitá je situace Šrámkova Písku a že by možná stálo za to se jeho koncepcí znovu zabývat. (Návrhy v terénu jsou ledasjaké.) Nakonec porota nominovala soubor Igdyž z Kolína s vlastní výraznou vizí Gogolových Hráčů, které uváděla pod názvem Čoklí hráči (rozuměj, čokl – pes). Doporučila ještě další dva soubory. Krátké a úderné divadlo z Liberce s inscenací inspirovanou Klicperovou Veselohrou na mostě – s názvem Hra na mos-

tě a Turnovské divadelní studio s osobitou inscenací textu Fernanda Arrabala Fando a Lis.

Než jsme odjížděli do Turnova, pravil můj muž profesor, že podle toho co zaslechl, půjde o festival „jižního typu“. Nic nebude jisté a budeme mít jen to, co si vybojujeme a že je připraven na vše. Nebylo to tak docela. Ale na vše nebyl připraven ani zdaleka. Když jsme vyjeli na festival „jižního typu“, začlo hustě sněžit. Byl pátek 22. 2. 2002. Na dálnici od Prahy se událo v jednom úseku třicet havárek v hromadné kalamitě a v jiném úseku dalších patnáct. Po dálnici jsme nejeli, jeli jsme z Hradce. Od Jičína v koloně čtyřicítkou. Profesorův výkřik – co to děláš proboha s tím autem!? a moje odpověď – nic, mám smyk a jedu do protisměru, po němž následovalo v autě ticho a pak už jen slib, že když dojedeme, dostanu celou láhev whisky (nic mi nekoupil, i když jsem dojela) předznamenal celý festival. Vydávám ale svědectví, že festival byl příjemný, divadelně zajímavý a aspiruje na to, být festivalem absolutně vynikajícím. I když je tak v duchu současného pocitu i módy – free.

A ještě douška. Ať si pan starosta říká co chce o původu názvu Modrý kocour. Modrý kocour je totiž Petr Haken. Má polštářky na řapcích, starostlivý čumáček a nepráská fousama. Ach – a modré sáčko mu tak sluší!!!

Mirka Císařová

UMĚLECKÁ SKUPINA TRIARIUS

TYJÁTR NA TRATI 2002

divadelní festival
zaměřený na mladé
a netradiční divadlo

28. února – 3. března 2002

Triarius na trati

Divadelní společnost s názvem, který označuje „třetího bojovníka“ - což je prý v pořadí třetí divadelní revoluce v českotřebovském ochotnictví, si klade vysoké cíle. Kromě pokoušení Thálie se Triarius (skupina kolem mladých domorodců, studujících dnes převážně v Brně či Olomouci, kteří se shlukli kolem Lenky Špaisové) věnuje výstavám, koncertům a jiným uměleckým produkcím. A dokonce se pustil do odvažného projektu - oživit tradiční železničářské město o divadelní přehlídce v oboru netradičního divadel a s ambicí výběru na Šrámkův Písek. Pardubický kraj by tak mohl mít, vedle dosavadní Úpice, resp. Kostelce nad Orlicí (dnes královéhradecké území) svůj vlastní příspěvek k tomuto divadelnímu žánru.

Přehlídku pojmenovali „Divadlo na trati“, a to je dobrá metafora. Trati protínající město vedou do nadějných dálek, Česká Třebová se podobá pevnému bodu ve vesmíru. A je-li odtud někam, je také odněkud sem. Proto Triarius pozval nejen soubory z okolí blízkého, ale taky z daleka. Z Turnova, z Hostinného, z Prahy – mimo soutěž vystoupili svěřenci Jaroslava Duška z Divadelního studia čisté radosti (Terasa J.C. Caerriera). Do poroty pak Jiřího Šípka, psychologa a pedagoga AMU, divadelního kritika Z. A. Tichého a autora tohoto článku – všichni tři jsou totiž českotřebovští rodáci.

Co bylo na přehlídce nejzajímavě-

vější, pak její rozsah a „operační“ rádius. Ve čtvrtek 28. února se konaly divadelní průvody skupin historického šermu na Starém náměstí, v restauraci Pod Skalkou hrál Triarius Mandragoru. V pátek opět průvody a na jevišti Malé scény Julie a spol. z Prahy s Křížovou výpravou, Matěj Šefrna se Svitaváky hrál Johanese Doktora Fausta, Hanka Voříšková dokonce našla další obdivovatele svého monodramatu O sopkách, ovečkách a vřesu v prostorách České čajovny u kostela. Tam páteční program končil hudebním pásmem Andrej Relbenkopf.

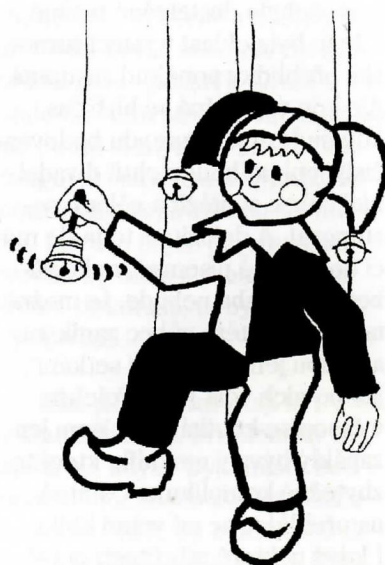
Konečně v sobotu se „utkalo“ šest souborů o postup na Šrámkův Písek. Další nová ústeckoorlická skupina z náruče divadelního souboru Vicena (ó, ti jsou pilní!) se pokusila (s problematickým výsledkem) o pár hříček P.H. Camiho, texty Dáši Landrové příjemně přečetla skupina Dora Trutnov (mohlo to být krapánek divadelnější), hostitelský Triarius předvedl svůj pokus o absurditky V. Vvěděnského, má to styl a nápady, ale na škodu by nebylo více divadelní zkušenosti. Sympatický byl Medvídek Pú souborečku z Letohradu. Andrej Drbohlav a jeho kamarádi (nejen) z královéhradecké univerzity, předvedli jakýsi improvizovaný trénink na „snad“ budoucí divadelní tvar, nadchli však více improvizacemi hudebními. Takže doporučení na Písek nakonec porota přikla divadelnímu souboru BAF Hostinné - texty několika drobných moralit autora a režiséra Ludka Haška jsou sice objevené především v rovině literární, ale ani interpretace není marná, takže cesta do Písku je zasloužená.

Ani v neděli nenechal Triarius Českou Třebovou bez divadla. Kromě šermířských produkcí Rytířů krále Jana z Ústí nad Orlicí a dalšího pochodňového průvodu skupiny Tartas se v České čajovně konalo autorské čtení mladých začínajících básníků z České Třebové a okolí.

Na Divadlo na trati přijeli všichni pozvaní, ve čtyřech dnech se konalo sedmnáct produkcí, radnice to podpořila a v sále bylo vždycky dost vstřícných diváků. Kromě členů vystupujících souborů i domorodci, co se o Divadle na trati do-

zvěděli z působivé reklamy. To se při prvním ročníku takové akce často nestává. V České Třebové je dobře zaděláno...

Saša Gregar

XII. TURNOVSKÝ DRAHOKAM

Regionální loutkářská
přehlídka pro Český ráj
a Liberecký kraj
s postupem
na 51.
Loutkářskou Chrudim

Účast:

8 souborů, 11 inscenací,
z toho 3 nesoutěžní, jen hostující.

Porota:

Šarlota Karková, Miroslav Drábek,
Jan Merta /předs./

Program:

LS BOĎI Jaroměř

Jana Dvořáčková: **Pohádka**

z temného hvozdů (nesoutěžní)

Divadlo Matýsek Nový Bor

Petr Mlád: **Krakonoš pán hor**
(nesoutěžní)
LS Spojáček Liberec
Rudol Krause:
Kašpárkovo dobrodružství
LS Na židli Turnov
Hadr fous
Kabákriti Turnov
Romana Zemenová: **Pustý hrad**
Přátelé Mojžíra Babáčka
Romana Zemenová:
Tanec živlů
LS Čmukaři Turnov
Ipser, Weissová:
Dračí pohádky
LS Popelka Lomnice nad Popelkou
Vojtěch Cinybulk:
Ostrov splněných přání
LS Ještěd Český Dub
Pavel Pechnaec: **Jak Kašpárek**
vyhrál nad tetou Agátou
LS Na židli Turnov
J. Kúdelová: **Ježek a zajíc**
Dana Salabová:
Tři prasátka a vlk

Ocenění porotou:

Nominace:

Soubor Přátelé Mojžíra Babáčka:
Romana Zemenová - Tanec živlů.

Zdůvodnění:

Za silnou atmosféru, za jednotu všech výrazových prostředků, výtvarné řešení scény a loutek, za hudební a zvukový plán, za přiblížení zaniklé kultury Aztéků.

Doporučení do širšího výběru:

LS Čmukaři Turnov: J. Ipser-D.
Weissová - Dračí pohádky

Za inscenaci, specifické herectví a smysl pro osobitý gag.

DLS Na židli Turnov: Hadr fous

Za dobrou práci s dětmi a čistotu inscenace

LS Na židli Turnov:

Dana Salabová - Tři prasátka a vlk
Za veselou, svižně odehranou maňáskovou inscenaci, která silně a přirozeně komunikuje s dětským divákem.

Doporučení odborné radě
pro případnou hostující účast na
LCH představení Divadýlka
Matýsek z Nového Boru:
Petr Mlád - Krakonoš pán hor.

Závěrečným vyhlášením poroty byla zakončena první regionální loutkářská přehlídka v Turnově, nového kraje Libereckého a XII. přehlídka Turnovský drahokam. Bylo to spojení vtipné a neobyčejně šťastné, představení byla hojně navštívena dětmi i dospělými diváky, jsou na Drahokam dlouhodobě navyklí. Byla to přehlídka pěkná, pohodová, časově i pro porotu, neboť pauzy mezi představeními byly přiměřené pro nabrání nových sil a "strávení" viděného. Podnětů bylo hodně a loutkářům, kteří viděli přehlídku celou, se dostalo zajímavých poučení a zkušeností ze všech představení. Od prvního k nejposlednějšímu, od poučených souborů i od těch, kteří se teprve začínají v loutkářské práci orientovat. V tom je její další velká cena. Cizí úspěchy i chyby takto uspořádané, jsou tou "nejlevnější" a při tom nejceněnější zkušeností, kterou lze na takové přehlídce získat. Stačí se jen pozorně dívat. A za to všechno patří dík organizátorům, tj členům souboru Na židli a jeho vedoucímu Petru Zárubovi. I Městskému úřadu v Turnově, který takové snahy podporuje a finančně na ně i přispívá. Málodke se mohou pochlubit, že přehlídku zahajuje i zakončuje paní místostarostka, tentokrát paní dr. Maierová.

V bývalém čase by se asi část souborů, které dříve pravidelně obsazovaly regionální přehlídku v Hradci, přihlásila opět do Hradce. Jednalo by se asi o 8 inscenací, které by letos rozšířily hradeckou přehlídku z 18 na 26. To je nad únosnou míru a tak z tohoto pohledu přišlo nové uspořádání krajů právě včas. Bude-li tomu tak i nadále, pak budiž pochváleno úrodné pole východních a severovýchodních Čech a nadějně vzniklá spolupráce obou nových krajů.

Na druhou stranu je velká škoda, že naši /hradečtí/ loutkáři a diváci nemohli vidět zajímavé inscenace této přehlídky. Silné, působivé, kultivované představení Tanec živlů souboru Přátelé Mojžíra Babáčka, hravé a nápadité představení Dračích pohádek Čmukařů, čisté, humorné i mírně výchovné představení Hadr fous dětského souboru Na

židli, sympaticky obdařené dětskými dovednostmi, veselý a povedený kousek O třech prasátkách dospělého souboru Na židli, ukázkovou anekdotku O ježkovi a zajíci začínajících dětí téhož souboru a nahlednutí do jeho kuchyně i invenční a svobodné představeníčko Pustý hrad dětského souboru Kabákriti, který vede Romana Zemenová. Z těch ostatních souborů pak neobyčejně zajímavou dramatizaci pověsti o Krakonošovi, Pána hor v inscenačním i hereckém pojetí divadýlka Matýsek z Nového Boru, porovnat inscenace Ostrova splněných přání dvou souborů Spojováčku z Liberce a Popelky z Lomnice, které byly velice poučné z hlediska dramaturgických úprav, či uvědomit si některé nesrovnalosti v marionetové inscenaci Jak Kašpárek vyzrál nad tetou Agátou souboru z Českého Dubu. Naši diváci uvidí z této nabídky jen zde hostující novinku Jany Dvořáčkové ze souboru Bodí o vzniku Jaroměře, Pohádka z temného hvozdu. Alespoň část inscenací však mohou vidět jako návštěvníci LCH, pokud doporučené soubory budou odbornou radou zařazeny. Pro mne samotného to bylo také zvláštní, "jako za časů ušatých čepic", kdy ještě fungovaly okresní přehlídky, tak pěkné to tu bylo, tak blízko jsme k sobě měli. Starostlivost a péče pořadatelů o naše blaho byla bezpříkladná. Těším se, že snad někdy... ještě

Honza Merta

PS:

Jeden ze zážitků. Hrají se Tři prasátka a vlk, dospělý soubor Na židli. Plné hlediště malých dětí s maminkami. Děti se ohromně baví. Smějí se. V závěru na ně dopadne otázka od vlka a děti se mají svobodně rozhodnout komu pomohou, vlkovi, či prasátkům. Naprosto nemanipulované. Jen tak samozřejmě to všechno vyplyne ze hry. To ticho v hledišti, to svobodné rozhodování, na třikrát, neboť třikrát opakovaná otázka. Kdy legrace a zábava najednou ustupují "vážnosti" situace. A potrestání vlka nakonec. Dobrá katarze pro účinkující.

-HM-

5. PŘEHLÍDKA OCHOTNICKÉHO DIVADLA

JIZERSKÉ OBLASTI

Tylovo divadlo,
Lomnice nad Popelkou,
1. – 2. března 2002

Program:

D.A.R. Desná

Ivan Peschka: **Hra o život**
Divadelní sople Krakonoš Vysoké
nad Jizerou

Carlo Goldoni:

Sluha dvou pánů

Divadelní soubor Pódio Semily

Ramén Goméz de la Serna:

Co vykřikují věci

Divadelní ochotnický soplek A.

Marek Turnov

J. N. Nestroy:

Zlý duch Lumpacivagabundus

Divadelní soplek J. K. Tyl Lomnice
nad Popelkou

Karel Čapek: **Věc Makropulos**

Divadelní soplek Vojan Hrádek nad
Nisou

Jiří Hubač: **Dům na nebesích**

Pomoc profesionálů pomáhá kvalitě amatérského divadla

Odpověď na otázku, kdo získá pohár Jizerské oblasti Svazu českých divadelních ochotníků na jejich 5. postupové přehlídce dali již v sobotu 1. března temperamentním a stylově jednotným výkonem v Goldoniho komedii **Sluha dvou pánů** členové Divadelního spolku Krakonoš z Vysokého nad Jizerou a řekli si tak podruhé za sebou o nominaci na národní přehlídku do Třebíče.

Sluha dvou pánů v podání známého souboru Krakonoš z Vysokého nad Jizerou snese profesionální měřítko. Je na něm znát režisérský rukopis Milana Schejbala. Jeho profesionální pohled dal představení řád, umožnil kvalitní herecké výkony a výborné vystižení slovního a situačního humoru, řekl k inscena-

ci předseda odborné poroty Mgr. František Skřípek, v civilu ředitel Městského divadla v Mladé Boleslavi. Také diváci, kterých letos přišlo na přehlídku více než vloni, ocenili osobité vystoupení s řadou situačních fórů a skvělým výkonem Jiřího Pošepného v titulní roli, který logicky získal i jednu z cen za mužský herecký výkon. Další cenu pak obdržela ještě Pavlína Morávková za roli Smeraldiny.

Na uvedené oblastní přehlídce se v celku sešla zajímavá kolekce sedmi ochotnických představení ze tří okresů Libereckého kraje. Vedle tří her známých klasiků byly k vidění ještě dvě inscenace ze současnosti a také dva pokusy o původní tvorbu. Zároveň dvakrát jsme byli svědky nevšední realizace představení, kdy se na jevišti ocitli i diváci.

Hned na úvod přehlídky soubor **D.A.R. z Desné** překvapil vlastním sympatickým původním textem s názvem **Hra o život** a přes menší hereckou zkušenost mladého kolektivu i upřímným přístupem dělat divadlo. Dále vystoupil Krakonoš s již zmíněnou komedií **Sluha dvou pánů**. Následovalo pozdně večerní představení souboru Pódio Semily s diváky na jevišti, kdy ztvárnění literárních aforismů od Raména Goméze de la Serna **Co vykřikují věci** za kouzelného osvětlení na všechny přítomné dýchlo magií divadla poezie. Vřak také za scénické vyjádření nelehkého textu obdržel Zdeněk Lindner čestné uznání. Pěkné otevření sobotního programu obstarali členové spolku Antonín Marek z Turnova, kteří přes dosti ztížené podmínky své existence přivezli současnou českou situační komedii Antonína Procházky **S tvoji dcerou ne**, a příjemnými hereckými výkony pobavili slušně zaplněné a pohotově rezonující hlediště. Porota ocenila čestným uznáním herecký výkon Jiřího Kouckého v roli Luboše. Znovu s diváky na jevišti pak svoji jarmareční úpravou příběhu tří tovaryšů od J. N. Nestroje **Lumpacivagabundus** zaujali herci Divadla v Roztocké z Jilemnice. Sympatický byl jejich pokus o nový pohled na text a snaha o bližší kontakt s divákem, který se nejlépe dařil oceněným Tomáši Václovi a Danie-

le Myslivcové. Následně se zkušeným klasickým pojetím představil domácí pořadající Divadelní soplek J. K. tyl s Čapkovým fantasticko-utopickým dramatem **Věc Makropulos**. Odborná porota byla překvapena vyrovnaným kolektivním pojetím této náročné hry, zkušenými výkony herců, účtyhodnou režii, úměrnou a efektivní scénografií a suggestivním výkonem představitelky hlavní role. Právě Renata Tomešová získala ocenění poroty za svůj herecký výkon v roli Emilie Marty. Další cenu za výtvarné řešení inscenace obdržel Vladimír Mařan. Oblastní přehlídku příjemným představením Hubačova **Domu na nebesích** uzavřeli ochotníci z Hrádku nad Nisou. Velmi dobrou interpretaci současného textu pobavili diváky a Alena Součková obdržela cenu za svůj herecký výkon v roli prodávčky Kláry.

Oblastní přehlídka ochotníků ukázala solidní úroveň amatérského divadla Libereckého kraje (kromě Českolipska) a navíc různorodost v přístupu souborů k dramatické tvorbě a jejich hledání a nalézání cest, jak pobavit a zaujmout diváky. Zároveň názorně předvedla, že profesionální pomoc může podstatně zvýšit kvalitu herecké práce a přiblížit ji současnému životu.

Ladislav Kubát

Vypadá to tak, že Pardubický kraj má už svou krajskou postupovou divadelní přehlídku

ZLOM VAZ!

po druhé

Když jsem v loňském roce odjížděl na první ročník postupové přehlídky amatérského činoherního divadla Zlom vaz do Ústí nad Orlicí, byla jsem velmi zvědavá, jak ta nadšená a svým způsobem i prozíravá myšlenka založit s předstihem pro pardubický region vlastní divadelní přehlídku, bude realizována. Přesvědčila jsem se tehdy, že ač

prvně, s nepoučeným organizačním týmem, ale s o to větší energií, splnila všechny základní potřebné náležitosti, které musí mít. Vnímala jsem ale i intenzivně jisté napětí, které její vznik ve městě provázelo. Do podstaty toho napětí dodnes rád- ně nevidím. Ale impuls pro její po- řádání musel být velmi silný, když všechno úspěšně překonal. O to víc mne zajímalo, jak bude vypadat druhý ročník, protože ten už dává základy k tradici.

Zlom vaz – po II. – se konal v Ústí nad Orlicí ve dnech 15. – 17. března 2002. Organizační tým byl totožný. (Moje naděje, že dojde k rozšíření místního zázemí o další aktivní ústecké divadelníky se bo- hužel nepotvrdila.) Přibyla ale fi- nanční a myslím i morální podpora města, pražské ARTAMY, MK ČR, sponzorů, poroty i zástupců souborů. V řadě drobností jsem pak v prů- běhu přehlídky zaznamenala větší poučenost organizátorů danou zajis- tít i zkušenostmi z minulého roční- ku, i když na řadu opatření k jejímu prospěchu přehlídka pro budoucno ještě čeká. Pozitivní směřování je však jasné. Jako tajemnice zcela vytižené poroty jsem však neměla přece jen možnost nahlédnout do jejího nejintimnějšího života po- drobněji. Z mého hlediska fungova- lo vše dobře. Představení šla řádně v daném časovém harmonogramu, semináře měly dostatečný prostor a vstřícnou atmosféru a byly navš- továny stejně jako většina předsta- vení. (Rezervy pro návštěvnost ze- jména ze strany místa jsou jistě i nadále oříškem.) Přehlídky se již účastnili i zástupci nehrajících sou- borů z regionu a řada z těch hraji- cích zůstávala po celou dobu koná- ní. Zdálo se mi, že všichni jsou tu rádi a že tedy organizátoři našli zřejmě nějaký dobrý způsob, jak je k přehlídce putat.

Myslím, že pro budoucnost pře- hlídky bude teď velmi důležité, aby ji vzal za své širší okruh Pardubi- ckého kraje. Aby se pro ně stala zále- žitostí prestižní, přirozeným cent- rem jejich každoročního setkávání. Aby byla místem pro nové informa- ce, příležitostí k zamyšlení nad vlastní prací v širší konfrontaci a snad i místem pro rozšiřování vlast-

ního divadelního obzoru. Musí ale současně zůstat i setkáním, kde všichni stráví příjemně čas, budou se moci i pobavit a pohovořit s kamarády. Tak jako doposud. Předpokládám, že přehlídka bude postupně ukazovat, jak na tom s ochotnickým divadlem pardubi- cký region opravdu je. Od toho se také může odvinout, co pro příští období skutečně potřebuje. Součástí toho obrazku bude i divadelní kvali- ta přehlídky.

Je nutno říci, že ta letošní diva- delní kvalita nebyla až tak průkaz- ná. Svědčí o tom mimo jiné i to, že porota nevyužila své možnosti a nenominovala žádný soubor k pří- měmu postupu na národní přehlíd- ku. A že dokonce doporučila pro širší výběr pouze jeden soubor. Rozhodla se pro **DS Hýbl z České Třebové**. Jejich inscenace **Tři muš- ketýrů** byla širokým, velkým diva- delním plátnem, které se už v ama- téřském divadle často nevidí (téměř 50 zúčastněných osob) a svědčí o ukázněné kolektivní práci. Proble- matické propojení literárních před- loh Petrova a Rozovského ani jistá menší divadelní „dravost“ inscena- ce na tom nic nemění. Představení mělo srovnatelné standardní herec- ké výkony, vynalézavou scénografii i kostýmní složku a příjemnou sou- část hudební. Spolupráce se skupi- nou historického šermu dala auten- ticitu mušketýrským soubojům. In- formace o tom, že soubor vyrobil nejen scénu, ale i řadu zdařilých kostýmů (včetně bot! a dokonce i šermířských nástrojů) už jen po- tvrdila zaujetí, s jakým soubor i je- ho režisér Jiří Jireš ke zrodu insce- nace přistupovali. Do skupiny sou- borů čerpajících z prověřené ochot- nické tradice patřil opět **DS Malá scéna z Vysokého Mýta** s insce- nací **Slaměný klobouk**. Kvalitou bylo několik hereckých výkonů protagonistů souboru, nedostatkem pak nedostatečné vyvážení stylu představení a sverázného humoru předlohy. Příjemně překvapil diva- delní soubor, který pod názvem **(a)Mat'ák** obnovil v posledních letech tradici ochotnického divadla v **Pardubicích**. Uvedl pro diváky vděčný text pro šest hereček R. Harlinga – **Mně růžová nevadí**,

který jen zdánlivě nepřesahuje pro- středí kadeřnického salónu. Dispo- zice všech hereček ukazují, že při ještě lepším herecko-režijním vede- ní a výraznějším dramaturgicko re- žijním uchopení mohlo jít o vděčné zábavné představení s širším myš- lenkovým dopadem. I v té podobě, jak bylo uvedeno na přehlídce, si vděčné diváky našlo, bezesporu i mezi porotci. K tradičnímu typu souborů je možné přidat i přehlíd- kou již z loňského roku prověřený **DS SNOOP z Opatovic nad La- bem** navzdory jejich úsilí vyrovnat se s nelehkým textem Woody Alle- na **Sex noci svatojánské**. Dravý soubor, který i letos na přehlídce působil jako bezvadný kolektiv di- vadelně zapálených lidí má však předpoklady nalézt si postupně svou vlastní poetiku a zakotvení v tradici přesáhnout. Velmi příjem- ným slibem zejména do budoucna bylo vystoupení tří mladých souborů. **DS OSD O Ústí nad Orlicí** uve- dl svou kolektivní autorskou výpo- věď **Sweet home Alabama** o téma- tech, která členy souboru v jejich životě osobně zajímají. Improvizov- ané etudy měly určitou autentic- kou vypovídací hodnotu, ale jejich divadelní přesah přes rampu byl problematický a svědčil o zatím malé divadelní připravenosti. Roz- hodně však byl příslibem. Snad pro příští ročník přehlídky. Svým cha- rakterem dost ojedinělý je mladý soubor pozdně gotického šermu a historického divadla **Rytíři krále Jana rovněž z Ústí nad Orlicí**. Ko- lektiv pro sebe urputně a na autor- ské bázi hledá texty, které by umo- znil vyžít šermířské dovednosti a zároveň divadelně zpracovat závaž- nější historické události s obecněj- ším tematickým zaměřením. I když představení mělo oproti loňskému pokusu vyváženější obě složky, toto velmi těžké hledání (a zároveň do- tažení divadelních kvalit na kvality šermířské) bude záležitostí dlouho- dobou. Přála bych této sympatické partě, aby se jim to podařilo. **Umě- lecká skupina Triarius** byla na přehlídce nováčkem. Však také sou- bor vznikl teprve v roce 2000. Není ani vlastně typickým souborem, protože divadelní produkce je pouze jednou z mnoha aktivit, které tato

a scénická čtení atd.) Bohužel na text N. Machiavelliho **Mandragora** nenašli základní divadelní klíč, takže tato robustní předloha doléhala k divákům překvapivě nevzrušivě, aniž by je jakkoliv zasáhla. Bude-li tato organizátorská skupina kulturního dění dělat i nadále divadlo (a bylo by škoda, kdyby nedělala!), bude asi třeba, aby se přeci jen trochu více seznamovala se zákonitostmi divadla.

Pokud se budete chtít o jednotlivých představeních více dozvědět, doporučuji článek v Amatérské scéně, kterým bude o přehlídce informovat předseda poroty dr. Milan Strotzer. Mně už zbývá jen uzavřít, že přehlídka zdárně skončila, byla udělena ocenění, soubory se rozjely aby – jak doufám, v roce příštím přijely, ať už jako vystupující nebo jako seminaristé. Pardubicko má myslím v Ústí nad Orlicí dobrou základnu pro ochotnické postupové klání i pro setkávání přátel. Organizátoři získali další zkušenosti, takže příště bude setkání zase lepší. Všem, kteří se na přehlídce jakkoliv podíleli patří díky. Tak – Zlomte vaz!

Mirka Císařová

JOŽIN Z ČERNÉHO ORLA

Litomyšl je město kultury, o tom není pochyb. Jména jako Smetana, Jirásek, Váchal či Nejedlý jsou přece v učebnicích dějepisu. Litomyšl je městem operního festivalu, zámku s barokním divadélkem, je na seznamu UNESCO. Přitahuje tudíž kulturu všeho druhu, a to zcela mimořádnou. Jmenujme ještě nakladatelství Paseka, Horákovu divadelní společnost, která "výhradně" inscenuje Váchalův Kravavý román, divadelní společnost o.s. Milislav, ta dokonce prezentovala svůj um na festivalu zámeckých divadel v Moskvě, dále třeba divadelní aktivity studentů pedagogické a restaurátorské školy - ovoce působení Matěje Šefrny a Andreje Drbohlava. Na jedno malé městeč-

Divadelní společnost Jožina Janouška v akci

ko výkon velkoměstský. Co se divadla týká, žádné napodobování profiků. Na to si místní městská agentura najímá pohostinská představení pražských „cestujících umělců“. Domáci jsou tvořivější - ať jde o lidi kolem Ireny Truhlářové, okruh manželů Švehelkových, Vladimíra Šauera, který poznamenal mnohé generace svým dětským a mládežnickým divadlem...

Zato divadelní společnost Jožina Janouška nám, až na pár zasvěcenců, zůstala utajena. Prvně jsem o ní slyšel sice už před mnoha lety od svého přítele Pepika Zemana z České Třebové a po mnoha dalších letech pak Lenka Kaplanová z Ústí nad Orlicí mi velmi živě vyprávěla o jakýchsi divadelnících z Litomyšle, s nimiž byla velká sranda o dovolené na francouzské Riviéře. A konečně zcela nedávno Vládě Šauer, můj někdejší spolužák z Císařových a Štěpánkových režijních kurzů, mi někdy letos v únoru s nadšením referoval: „To musíš, Sašo, vidět! To se nedá vypravovat - fotbalisti na jevišti, takovou srandu si nedovedeš představit!“

A hned mě zval k Černému Orlu, kde hrají – tedy ona Divadelní společnost Jožina Janouška, že prý bude určitě vyprodáno, ale mám se představit jako Šauerova „dcera“, že má totiž o ten spolek zásluhy a že mu tam takto pouštějí kamarády.

Cestou z českořebovské přehlídky Divadlo na trati jsme tedy s Nad'ou, mou ženou, přibrzdili v Litomyšli před Černým Orlem,

kde se už na jevišti začalo.

Až na parkoviště doléhal přes zavřená okna bujarý smích. Do sálu jsme vnikli po vyslovení konspiračního hesla „jsme Šauerova dcera“, ale ani hlava se po nás neotočila. Diváci s hubou bolavou od smíchu právě potleskem odměňovali postavu jakousi s vypoulenými očima a hroznými zuby, co pronášela nám zatím nesrozumitelné bonmoty (- další výbuch smíchu). Nějaká, evidentně mužská bytost oblečená za ženskou, si ručkou posunula monumentální poprsí až k ohryzku (a další salva smíchu)...

Zkoumali jsme jeviště zprvu nedůvěřivě. Ale s každým dalším fórem nás také začaly stíhat smíchové záchvaty jako tu kolem hustě sedící sousedskou společnost. Zprvu jsem se domníval (taký nemusím znát každou blbost), že hrají a říkají nějaké vlastní texty. Takovou autentičnost, souhru a smysl pro situaci, přesnost nastavených point, jsem nečekal. Dokonce to mělo i přehledný režijní řád... Jenže šlo o tzv. veršovanou komedii Ivana Mládka „Rodina - základ života“, text pro podobné ochotnické soubory samozřejmě stejně lákavý jako ošidný, podobně jako texty z cimrmanovské produkce - většinou nepřenositelné a proto trapně a hlouše vyznívající napodobeniny. Spolek Jožina Janouška je ale, zdá se, hrát umí.

„Vzniklo to před více než třiceti lety“, vzpomíná Vladimír Šauer. „Já se k nim dostal když potřebovali konferenciéra. – Všechno to jsou

litomyšlští fotbalisté, tedy vesměs bývalí, a jejich kamarádi, dnes už fotčíci a dědci kolem padesátky..."

Kdysi tahle parta vždycky o Mikuláši bilancovala sportovní sezónu. K tomu se připravilo něco pro zábavu, pár scének z Hlustvisiháka, ze Šimka a Soboty nebo různé operní parodie a tehdy oblíbené silvestrovské televizní scénky. Premiéra byla zároveň derniérou. Hospoda u Černého Orla pravidelně narvána kamarády a Mikulášská se musela i několikrát opakovat. Nakonec došlo i na jiná „repertoárová“ čísla a dnes už Jožinové hrají tak devětkrát za sezónu – kvůli dvěma skutečným hrajícím ženským členkám souboru to prý víckrát nejde, byť by o publikum nouze nebyla. Plakáty se tisknout nemusí, diváci – především známí a kamarádi – si kupují vstupenky přímo od herců. Dokonce už Jožin (spolek je pojmenován podle principála Josefa Janouška) podnikl pár zájezdů do okolí, hrál ve Chmelíku, v Dolním Újezdě.

„Tento divadelně fotbalový útvar uvedl např. Čechovu Dívčí válku, já pro ně zase napsal erotic-kou komedii se zpěvy „O dvanácti měsíčkách“. Letos, ve 32. sezóně (!), spatřila světlo světa hra Ivana Mládka“, komentuje dění v souboru Vladimír Šauer. „Škoda, že jste nemohli zůstat do konce. Kolem půlnoci to byla pěkná psina. Jako obvykle přišly na řadu písničkové parodie, nejlepší byl Ivoš Fryauf jako Dan Nekonečný ze Šumu svistu, pak si chlapi vzali krátké zelené sukýnky a mašle do vlasů, do rukou oranžové koule, děvčata, tedy naše mámy, zas červené trenýrky a taky koule, samozřejmě, a tak jsme publiku se vši energií, co nám ten večer zbyla, nostalgicky připomněli spartakiádní Poupata, v sále bylo mokro od smíchu..."

Co dodat – pravé sousedské divadlo stále žije. I v Litomyšli. Už přes třicet let plní herci od Jožina Janouška několikrát do roka hospodu u Černého Orla, která od osmi do půlnoci řve smíchy. A dobré pivo tam mají. I hostinský je spokojen a manželky zase vědí, kam jejich chlapi tak často chodí, prý zkoušet...

Saša Gregar

Divadelní spolek VOJAN Libice nad Cidlinou

a
Honza

hráli 2. 12. 2001 v Libici n. C. „Pekelný mariáš“ ve strašidelném zámku. A jak to ve správné pohádce bývá, nechyběli král a princezna, ale ani ježibaba, Luciper a čertice.

Naposledy děti z plných plic fandili Honzovi a princezně v Mělníku na regionální přehlídce „Divadlo dětem“.

Tuto pohádku, proloženou písničkami, bude DS Vojan hrát ještě celý rok. Navíc v současné době připravuje její druhý díl s názvem „Jak ve mlýně strašilo“. Premiéru plánuje na červen 2002.

Kontakt: Helena Vondrušková
tel.: 0324/677 394 – byt
0603/194 547

KULTURNÍ STŘEDISKO

V JILEMNICI

8. ročník přehlídky

Březen – měsíc divadla

Divadelní klub Jirásek Česká Lípa
+ profesionální pražští herci

Hudební komedie

Princ a chudřas

(libreto: Pavel Dostál)

Vyšší odborná škola herecká Praha

M. Macourek: **Pohádky**

z kouzelného sluchátka

Quo vadis 2002

(soubor tří aktovek)

Divadelní spolek Vlastík Vrchlabí

A. Dumas: **Tři mušketýři**

Divadlo V.A.D. Kladno

Rozpaky zubaře Svatopluka

Karáska

Divadelní soubor Vicena Ústí n/O.

D. Kaminka: **Osamělost**

fotbalového brankáře

Divadlo Na Novotného lávce Praha

P. Merimée:

Kočár nejsvětější svátosti

Naivní divadlo Liberec

W. Shakespeare: **Bouře**

Divadlo Praha

Šípková Růženka

Z HAVLÍČKO- BRODSKA

referuje

Franta Štíbor

Abych nezapomenul na nic, počumuju po tom co se děje v okolí. Po deseti letech vstal z popela soubor v Chotěboři a nazkoušeli tam, jak jinak, Čortovu pohádku O líných strašidlech.

Hráli to poprvé někdy na jaře, párkrát pro školy a určitě s tím neskončí. Nějak to tam do kupy dává

Iva Kozubová s Alenou Čaklovou a zkoušejí snad další hru, kterou má údajně být Šotolova Možná je na střeše kůň.

Neuvěřitelně aktivní jsou v Přibyslavi, kde už existuje asi pět souborů, když budu počítat i ty dětské. Viděl jsem od nich Jezinky Bezin-ky, ale zaboha nevím, co budou jedny druhý i pátý dělat letos. Jen vím, že na jaře chtějí pořádat přehlídku ke stopětatřicátému výročí založení divadla v Přibyslavi. Anička Šauerová mi slíbila, že mi to všechno pošle už před třema tejdnama, ale vykvázla se na to, stejně jako Marie Zajícová z Ledče. Odtamtud nevím už vůbec nic. A úplně na závěr - něco nového se vyklubalo v Krucemburku. Viděl jsem je v létě na Lipnici a hráli cosi o Villonovi. Zaslechl jsem ale, že zkoušej taky něco nového.

Tak a šmytec. Ahoj.

Franta

DIVÁCI SE CHTĚJÍ SMÁT

Členové Divadelního souboru SNOOP Občanské besedy v Opatovicích nad Labem sváděli ve dnech 9. a 10. listopadu čestný souboj se svérázným humorem Woodyho Alena. Po čtyřech měsících zkoušení uvedli na scénu pod režijním vedením Aleše Dvořáka provokativní a k souboji přímo vybízející Sex noci svatojánské v profesionální úpravě Jurgena Fischera. O výsledku rozhodli diváci i aktéři – všichni si přišli na své, i když dle slov režiséra uvedených v programu i po pátečním představení, cesta to byla místy trnitá. Příště by rádi zapojili opatovičt do jevištní produkce více mladých, kteří čekají na své uplatnění. Těším se spolu s nimi.

Kontakt:

Aleš Dvořák, 040-6941626

Novým kolektivním členem VSVD se stal soubor (a)Maťák z Pardubic. Poprvé jsem o nich slyšela před dvěma roky, když vystoupil na Open programu. Pak mě začal chodit program Divadla Exil, kde působí, a nestáčí se divit, hrají několikrát do měsíce. Hnedle jak profesionálně. Když letos na jaře začali přicházet přihlášky na divadelní přehlídky - (a)Maťák na Pohárku, v Červeném Kostelci, v Kostelci nad Orlicí, na Zlom vaz! V Ústí nad Orlicí, uvidíme ho v Havlíčkově Brodě, jen do Dolan se na vesnické divadlo necítí. Kdo jsou – ten (a)Maťák? A tak jsem zavolala dávno kamarádce z Pardubic (taky hrávala divadlo), se kterou jsme kdysi spolupracovaly na Zpravodaji Kocianovy houslové soutěže (kde dělávala rozhovory) a požádala ji, ať mi něco zjisti a vedoucího vypovídá.

-ng-

EXIL V PARDUBICÍCH

V bývalé budově konzervatoře v Havlíčkově ulici je v suterénu pěkný, útulný sálek, ve kterém sídlí divadlo EXIL a jeho amatérský soubor „(a)Maťák“.

Sešla jsem se s jeho vedoucím panem Petrem Koubou v předsáli, abych se dozvěděla něco o vzniku a fungování divadla.

Soubor (a)Maťák vznikl jako občanské sdružení před dvěma roky. Členy jsou v převážné míře amatérští divadelníci ze zaniklých souborů, kterých bylo v Pardubicích několik. K mému překvapení těch nadšenců „praštěných kulisou“ je šedesát od patnácti do sedmdesátilet. Pět režisérů za dva roky nastudovalo patnáct titulů a odehrálo se dvě stě jedno představení. Myslím úctyhodná čísla. A přidám ještě dvě. Sálek, jehož kapacita je optimálně sedmdesát lidí, navštívilo za

ty dva roky devět tisíc diváků. Divácky nejúspěšnější je Drakula (parodie na známý muzikál), jehož režisérem je teprve sedmnáctiletý T. Novotný, syn herců VČD a na další přídě je další parodie na Deset malých černoušků pod názvem Matrjoška.

Pochopitelně mě zajímalo financování divadla. Jako občanské sdružení dostává (a)Maťák grant od pardubického magistrátu: v r. 2001 50 000,- Kč, letos 90 000,- Kč. Dále tu jsou tržby za vstupenky, jejich cena je vskutku „lidová“. Dospělí 40,- Kč, studenti a důchodci 30,- Kč, na pohádková představení jsou ceny ještě nižší. Jako v každém amatérském divadle od kostýmů přes kulisy a úklid si dělají členové souboru všechno sami. Mají velké štěstí v tom, že dům ve kterém hrají, byl vrácen v restituci Čechokanadánovi panu O. Kurzovi, s nímž se dohodli na nízkém nájemném.

A co plány do budoucna? Jsou opravdu dalekosáhlé. V první řadě udržet činnost souboru. Místo loňských sedmi premiér jich plánují letos deset, což je číslo, které by slušelo i profesionální scéně. A také se letos rozhodli dát o sobě víc vědět na zájezdech a divadelních festivalech. A už začali. L. Burešová a V. Pojmanivá s dialogem ze hry Mně růžová nevadí vyhrály v Hradci Králové na Pohárku a jedou na celostátní kolo do Velké Bystřice u Olomouce. S pohádkou Kouzelná rybí kostička se (a)Maťák chystá na Pohádkový mlejnek do Žďáru nad Sázavou, v březnu s hrou Zralé víno (Tři na lavičce) do Červeného Kostelce, na festivalu Zlomvaz v Ústí nad Orlicí uvedou hru Mně růžová nevadí, pohádka O líných strašidlech jede do Havlíčkova Brodu na postupové kolo festivalu Rakovnická popelka, představením Chytání v žitě se budou prezentovat na přehlídce mladého a netradičního divadla v Kostelci nad Orlicí. A to se ještě chtějí zúčastnit festivalu Open air v Hradci Králové. Uf, uf!

Je pozdní nedělní odpoledne, za námi v sále končí zkouška a já s poděkováním končím povídání s Petrem Koubou. V duchu smekám klobouk před touto partou nadšenců,

kteří vedle svých pracovních, studijních i rodinných povinností dokážou udělat ještě tolik práce pro nás, diváky. A to vím o čem mluvím. Sama jsem čtyřicet let amatérské divadlo hrála.

Takže obrovské díky (a)Maťáku v Exilu. A zlomte vaz!!!

Jarmila Janebová

V TRUTNOVSKÉ „ZUŠce“

u Míry Beiera praštila prkna v uplynulém roce hojně. Nejmenší děti vystoupily pod vedením svého pedagoga v pohádce o Smolíčkovi. Byly hravé, uvolněné a v textu Elišky Kubátové a Evy Milfaitové se jim dařilo dobře. V několika výmluvných situacích a v rozverných kostýmech vytvořily příjemnou atmosféru na jevišti vybaveném funkčními scénickými prvky.

Druhá část několikrát sehraných představení pro malé diváky nabízel pohádku Dupynočka s použitím předlohy Hany Mockové v konečné úpravě Jaromíra Beiera. Předvedly se děti střední věkové skupiny a na střídme textové lince vznikaly pohybem bohaté akce se snahou o osobitou výpověď každého aktéra. Byl zdůrazněn význam kostýmu a do popředí vystoupila smysluplná práce s rekvizitou.

U obou pohádkových drobníček byla uplatňována cesta k výsledku prostřednictvím postupného využívání dětských nápadů ve prospěch daných dramatických situací, s vědomým překonáváním věku úměrných překážek.

Objevila se i dvě absolventská vystoupení v několika úspěšných reprízách. Jiří Jirásek absolvoval první stupeň literárně dramatické oboru v roli Semjona svým zapojením do jeho vrstevníky sehrané dramaticky gradované vstupní scény Erdmanova Sebevraha. Jednalo se o plnohodnotné uplatnění všech divadelních složek do herecky krok za krokem vytvářeného samostatné-

ho celku, pokorně nabízejícího ukázkou ruského „smíchu skrz slzy“. Žáci sami zvládli i inspiaci, která v tomto případě nebyla úplně jednoduchá, obsluhu svícení i péči o diváky. Ti jejich komplexní snahu o poctivé divadlo právem oceňovali. Překvapení na závěr každého vystoupení si po krátké technické přestávce připravila vždy další absolventka. Eva Antošová, která se svým vlastním apelativním komentářem přednesla jeden ze zásadních projevů Václava Havla o právech dětí, sepsaného u příležitosti Mezinárodního summitu dětí. Sklízela zasloužený potlesk.

Karla Dörrová

Nenechte si pro sebe!

Pokud uvidíte nějaké pěkné amatérské představení, nenechte si své dojmy pro sebe. Stejně si o něm vždycky vykládáte, strávíte debatami mnoho chvil, i hodin... Proto by nebylo od věci, a v Hromadě bychom to přivítali, napsat pár řádků, zprávičku, upozornění, doporučení, třeba i recenzičku malou nebo kritičku, pochvalu. Všechno naši recenzenti nestihnou, všude se nedostanou a představení se hraje tolik. Hromada je taky od toho, aby, jak se říká, „monitorovala“. Sice za psaní neplatíme, ale takové zprávy jsou stejně k nezaplacení. Už se na ně těšíme.

Redakce Hromady

D I V A D E L N Í

★ ★ ★
★ **THEATRE**
★ **EUROPEAN**
★ **REGIONS**
★ ★ ★
INTERNATIONAL FESTIVAL
KLICPERA'S THEATRE
HRADEC KRÁLOVÉ - CZECH REPUBLIC

ZVEME VÁS

OPEN AIR PROGRAM
při VIII. ročníku
mezinárodního festivalu
Divadlo evropských regionů
21. - 30. června 2002
v Hradci Králové

pořádá

Volné sdružení východočeských divadelníků ve spolu-
práci s Klicperovým divadlem, Divadlo Drak, HKVS
a Impulsem Hradec Králové
za podpory města Hradec Králové
aneb

Ulice plné komediantů

Při OPEN AIR PROGRAMU mezinárodního festivalu DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ se setkávají profesionální i amatérská divadla s produkcemi pod širým nebem, tedy na ulicích, otevřených átriích historických budov a na letních scénách královéhradeckých divadel. V areálu historického centra města je nespočet nádherných prostor, které mají divadelního ducha. OPEN AIR PROGRAM, tedy program "pod širým nebem", má dvě sekce.

Do první sekce jsou zařazeny PÓDIOVÉ PRODUKCE, divadelní představení jevištního typu, které je třeba hrát na pódii - v Atriu Radnice, Městské hudební síň a na zmíněných letních scénách.

Druhou sekcí jsou POULIČNÍ DIVADLA, která se divákům představí v uličkách starého města, na pěších zónách moderního, tzv. "Gočárova města", v parcích, prostě všude tam, kde si soubory najdou samy své diváky.

Informace o festivalu na www.klicperovodivadlo.cz
a vsvd.webpark.cz

*Soutěží se o hlavu
uzeného prasete...*

ŠTRONZO 2002

Zveme divadelní přátele jednoaktovkáře a jednoherce k účasti na zemské přehlídce ŠTRONZO, kterou chystáme ve dnech 8. - 10. listopadu 2002 v Moravské Třebové.

Přehlídka divadelních aktovek a divadla jednoho herce je soutěžní a postupová. Nedělní poledne je věno-

váno rozpravě o zhlédnutých představeních a vynesení verdikt a doporučení odborné poroty. Rozhodnutí o vítězi soutěže přísluší zástupcům zúčastněných souborů. Soutěží se o hlavu uzeneho prasete, které přijde na stůl - no, vlastně je přineseno, k sobotní večeři.

Soutěžícím poskytneme ubytování na dvě noci, snídani v sobotu a neděli, sobotní oběd a večeři. Na dopravu přispějeme dle kilometrů, nejvíce však 1000,- Kč. Účastnický poplatek činí 150,- Kč na osobu. Z důvodů časové návaznosti nebudeme zařazovat hry, které potřebují na stavbu a bourání scény více než 1 hodinu. Přihlášky budeme zařazovat tak, jak budou přicházet, do naplnění kapacity, proto si pospěšte. Uzávěrka je 10. září 2002. Zařazené soubory budou vyzooměny. Těší se na Vás členové DS J. K. Tyla z Moravské Třebové.

Kontakt:

Heidemarie Sekáčová, Kulturní služby
Svitavská 18,

571 01 Moravská Třebová

THEATRUM

KUKS 22. - 25. 8. 2002

Nultý ročník festivalu barokního divadla,
opery a hudby v areálu Sporkova Kuku

Vyzýváme divadelní soubory, které mají
v repertoáru barokní tituly, aby přispěly
ke svátku barokního divadla formou
„POULIČNÍHO PŘEDSTAVENÍ“.

K dispozici jsou tato místa areálu:

Špitální zahrada * Nádvoří * Brána * Lapidárium * Ctosti *
Neřestí * U hrobky * Na louce * U Neptunů na schodech *
V aleji * U Herkomanna (Davida a Goliáše) * Na Labi u mostu *
V bývalé stodole, která se rekonstruuje na Comoedien-Haus aj.

Představení budou probíhat v době od 12.00 do 19.00 hodin.

Přihlášky souborů do 30. dubna 2002, podmínky,
informace, organizace:

Web: <http://theatrum.zde.cz>

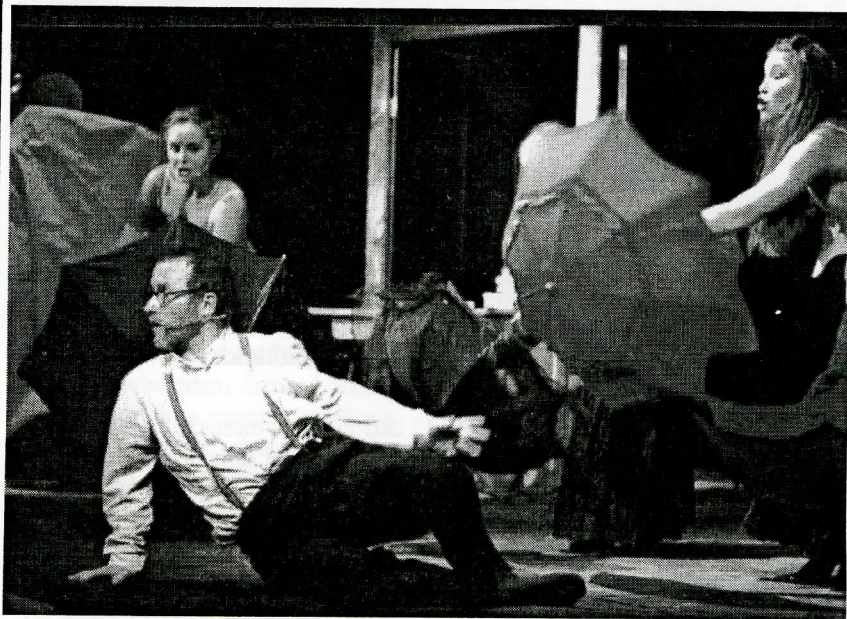
Kontakt: Zuzana Milková
theatrum@post.cz
0608 524563

H R O M A D A

MAČTE VSTOUPIT!

V jarním vydání Hromady nemůže chybět pozvánka do profesionálních divadel našich krajských měst, sezóna vrcholí. Přijměte proto tyto informace z Hradce Králové a Pardubic. I když bychom už mohli napřít pozornost rovněž do Liberce a Jihlavy – také v těchto krajích máme své členy. Ale z Hradce Králové zatím tak daleko nedohlédneme. Zřejmě o to příště požádáme tamní přátele a pokusíme se rubriku rozšířit.

V Pardubicích skončil velkým úspěchem plzeňského divadla J. K. Tyla Grand festival smíchu, další divadelní přehlídka v našem regionu, která popularizuje divadlo. Na internetových stránkách Východočeského divadla však čteme i pozvánky na jarní premiéry – hostující režisérka Lída Engelová nastudovala hru Ten, který utře nos, kterou napsal G. Feydeau, hraje se titul od Ray Cooneye Co se doma uvaří (to se doma sní), v plánu divadla je Šumař na střeše Josepha Steina a konečně Shakespeareův Kupec Benátský. Repertoár je samozřejmě rozsáhlejší, na programu má VČD osmnáct inscenací, mezi nimi samozřejmě veleúspěšnou Noc na Karlštejně, Kočičí hru, Slamený klobouk či Tracyho tygra. Mimo hlavní scénu uvádí divadlo svá představení i v Hronovické (především pro děti Šípkovou Růženku a pohostinská představení), na Zámecské scéně se hraje Kocour v botách (do konce dubna) a konečně – pardubický divadelní prostor se rozšířil o tzv. Dům č. 29, tedy Komorní scénu sv. Anežky České, a tam se hraje např. i Kočičí hra a Měsíční běs. V „devětadvacítce“ však najdete spoustu dalších představení, koncertů, obzvláště z alternativní umělecké provenience (i z amatérské produkce). Skvělé! To v Hradci nemáme, bohužel. Podrobnější informace získáte na www.vcd.cz.

„Špatně placená procházka“, Klicperovo divadlo v Hradci Králové
Foto: Josef Ptáček

V Hradci Králové finišuje Klicperovo divadlo na přípravě mezinárodního divadelního festivalu. Již VIII. ročník Divadla evropských regionů vypukne 21. června a VSVD se ho zúčastní poměrně rozsáhlou plochou Open Air Programu (přihlášky na naší adrese www.vsvd.webpark.cz).

V březnu měla Balada pro banditu stou reprízu! Morávkova inscenace Tři sestry se hrála na scéně pražského Stavovského divadla a pan režisér v březnu přidal k sestrám i Racka, který je na předchozí inscenaci přímo pupečně napojen. Na prkna KD vrátila po mateřské Pavla Tomicová! Petra Výtvarová dostala Cenu Thálie! Ale v době, kdy píšeme tento příspěvek, můžete na hradeckém jevišti ještě vidět některé další novinky, např. Špatně placenou procházku s písničkami S+Š, „soap western“ Nepohodlný Indián, zkouší se Písek od Arnošta Goldflama

(režie Vladimír Morávek) a Život Bohémy podle Bohémy G.Pucciniho naopak režiruje A.Goldflam. Hrají se samozřejmě i osvědčené tituly, např. Ze života obudného hmyzu, Faust, Troilus a Kressida, Červená knižovna... Slavná Maryša bude mít derniéru – o velikonocích v Berlíně, v dubnu končí i slavný Hamlet. Podrobný program získáte na www.klicperovodivadlo.cz.

Divadlo Drak je na cestách víc než doma. A sklízí jeden vavřín za druhým. I v rodném městě byl Mor na ty vaše rody nominován na hradeckou kulturní cenu, v Anglii a v Japonsku oslavován.

Mezi horké novinky Draků patří inscenace velmi, velmi atakující dětskou fantazii – Hopla! Kukla pukla! Stále se hrají Černošské pohádky a Všechno lítá, co peří má, pohádka O Sněhurce i Malý Klaus, velký Klaus, což není předvolební agitka, ale pěkná rakvičkárna podle H. Ch.

„Noc na Karlštejně“, P. Hübner a R. Brzobohatý
Východočeské divadlo v Pardubicích

Andersena. Chystá se (v režii Jakuba Krofty, scénografii Marka Zámosteckého a s hudbou Jiřího Vyšohlída) hra na motivy Těsnohlídkovy Lišky Bystroušky. A protože se inscenace z dílny otce a syna Kroftových hraje nejen v USA, Japonsku, Brazílii, ve Finsku, ale taky po celých Čechách - v dubnu kromě Hradce Králové ještě v dalších dva-

ceti čtyřech městech (!) - bude nejlepší podívat se na aktuální program na www.divadlo.cz/drak, alespoň budete mít jistotu, že nepojedete do HK zbytečně.

A závěrečná informace - pro členy VSVD jistě potěšitelná. Dohoda o členských slevách s výše uvedenými divadly, která již poněkud vyprchala a u pokladen párkrát

nebyla akceptována, stále platí. Kontaktovali jsme ředitele Klicperova divadla, VČD i Draku, aby smlouvu oživil. A protože se doba mění a ceny vstupenek (kromě Draku) stoupají, došlo ke shodě, že sleva pro členy VSVD bude platit i nadále, a to ve výši 30%. Můžete ji požadovat na všechna představení s výjimkou premiér a pohostinských představení cizích souborů. Ke slevě opravňuje neprenosná členská legitimace, která musí mít vyznačeno rodné číslo. Legitimace pro kolektivní členství - a členský soubor VSVD má k dispozici 3 ks - jsou naopak přenosné. Slevy platí pouze na domácích scénách těchto profesionálních souborů, nikoliv při jejich vystoupení v jiných městech.

Přejeme Vám pěkné zážitky v našich regionálních divadlech a zdravou inspiraci. Věřte, že naši „kolegové“ profesionálové mají k amatérskému divadlu hezký vztah, mnozí z nich našim souborům hodně pomáhají. A my naopak mohli přispět k pěkným návštěvám jejich zájezdových představení na scénách, kde působíme sami, co říkáte?

-sg-

Račte zvláště vstoupit!

Pardubický zázrak! Barák plný divadla!

„Devěťadvacítka“

neboli Divadlo „29“

v ulici sv. Anežky České, Pardubice!

Nepřehlédněte!

Zcela mimořádná divadelní nabídka Vás čeká v divadélku pro cca 120 lidí, které nenápadně vzniklo v Pardubicích. Ze zchátralého domu, někdejší tancárny a poté modlitebny, pardubický magistrát zrekonstruoval inspirativní divadelní prostor. Takový široko daleko není. Dramaturgie (i správcovství) vložena na bedra Zdeňka Závodného, který si vzal k ruce Jirku Dobeše - a na světě je divadelní scéna v níž si přijdou na své milovníci alternativní

kultury, ti, co hledají nové impulsy, nová stanoviska...

Trochu se ta dramaturgie přetahuje se souborem VČD, který ve stejném prostoru uvádí cca dvakrát za měsíc své inscenace pro komorní prostor (např. Kočičí hru a Měsíční běh), jinak je „devěťadvacítka“ open a free. Z dubnového programu - Závodný a Dobeš uspořádali „Hradeckou invazi“, pozvali k hostování Divadlo DNO (premiéra Revue) a Nejhodnější medvídky (naopak derniéra Artikulátora a Kašpárkačetníka koločavského), hrálo tam česko - francouzské Divadlo na vru (Je to Paříž, chcete-li), pardubičtí diváci viděli česko kanadský projekt pohybového divadla Das Martyrium (Jan Komárek s Heidi Strauss) a k tomu i několik koncertů

(většinou tanečních). Např. Jazz Monino Lazarevitch (franouzzští jazzmani), z Francie taky rockery El tētard fou, česko - německé hardcorové trio Klar. A aby nejružnějších žánrů hudebních nebylo dost, ještě na sklonku měsíce v aréně u sv. Anežky hrály violoncellistky Blahutová a Konstankiewiczová - TARA FUKI.

Na květen jsou zatím ohlášeny dvě divadelní produkce - slavná Piškanderdula Věry Říčařové a Františka Vlčka, Petr Váša uvede nový projekt Ty syčáci - SSSS, z Říma přijede freejazzová hudební skupina ZU. Nenechte si ujít! A vůbec „29“ sledujte! O program si napište na: zet.zet@worldonline.cz

-sg-

ŠKOLA HROU

Přes nepřízeň Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy se recitovalo...

V minulém čísle jsme Vás informovali o skutečnosti, že MŠMT pro rok 2002 přeřadilo Celostátní přehlídku dětských recitátorů do kategorie B, že MŠMT spoluvyhlašuje a finančně přispívá. Fakt ale je, že na organizaci okresních a krajských kol neuvolnilo žádné prostředky.

Vyhlášení celostátní přehlídky dětských recitátorů se proto ujalo Ministerstvo kultury ČR v rámci přehlídky Dětská scéna, ovšem systémem kulturních zařízení až do okresů, která by regionální a okresní

kola organizovala, neexistuje.

Přes nepřízeň Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy se ale ve všech okresech podařilo okresní kola přehlídky dětských recitátorů uspořádat. Přehlídek se povětšinou ujali tradiční organizátoři, domy dětí a mládeže, konec konců, MŠMT bylo jejím vyhlášovatelem 30 let.

Nejtěžší byla situace v okrese Ústí nad Orlicí, kde DDM v souvislosti s odchodem Šárky Vinterové, která dětskou recitaci zajišťovala, od této soutěže odstoupil. Nakonec se její organizace ujaly Olga Strnadová ze ZUŠ Žamberk a Markéta Světlíková ze ZUŠ Ústí nad Orlicí.

Cestovné účastníkům se neproplácelo, lektori pracovali zdarma, distribuci propozic provedl Okresní úřad - odbor školství v ÚO elektro-

nicky (bohužel ne na všechny školy propozice došly, pokud ovšem neskončily na hromadách administrativy u sekretárek či ředitelů), prostory dala k dispozici ZUŠ Ústí nad Orlicí. A Olinka Strnadová namalovala diplomy a čestná uznání. To především si zaslouží ona s Markétou.

Letošní rok se tedy podařilo překlenout a tradici okresních kol dětské recitace zachovat nepřerušenu, a to především iniciativou a obětavostí všech, kteří tyto přehlídky tradičně zajišťovali.

Věřím, že probíhající jednání odborníků a obou ministerstev skončí s dobrým výsledkem, že problém se podaří vyřešit a recitaci pod školství vrátit.

Nad'a Gregarová

Jak se recitovalo v Jesličkách?

Zaplatpánbu, recitovalo, přednášelo, vyprávělo, říkalo a odříkávalo, diskutovalo se, hodnotilo, radovalo a smutnilo, prostě - žilo se s literaturou, radostí ze setkání, sdělování. Totiž: v únoru (25.-27.) a v březnu (18. a 19.) proběhla v Jesličkách okresní kola soutěže dětských recitátorů a Wolkrova Prostějova (sóloví recitátoři) královéhradeckého okresu.

Pokud se dětského přednesu týče, nenaplnily se obavy z malého zájmu o účast ze strany dětí a pedagogů. Obavy způsobilo rozhodnutí ministerstva školství zařadit tyto soutěže mezi ty druhořadé a méně potřebné (což se hlavně odrazilo v poskytnutých financích). Ukázalo se, že ti, kteří se tomuto ušlechtilému zájmu věnují, se nenechali ani otrávit, ani odradit - alespoň ne v našem okrese. Samozřejmě, musíme ocenit středisko Impuls, zejména Naďu Gregarovou, že i přes nastalé potíže soutěž vyhlásil. Nejvíce byla obsazena kategorie druhá, ta se též vyznačovala nejvyšší úrovní.

Dle mého osobního dojmu je čím dál méně zájmu ze strany pedagogů o rozborové semináře (jak u dětských soutěží tak i WP). Je to pro mne nepochopitelné: pokud svého svěřence připravím do soutěže, je pro mne přece velmi zajímavý pohled poroty, zejména pro moji další práci s recitátorem! Mohu samozřejmě s porotou nesouhlasit, ale nevyslechnout si její názor... Problém tkví zřejmě v tom, že pedagogové žáky ne vždy připravují, nýbrž pouze přidělí text a nauč se! (proto asi ani nemají zájem o výsledek), někdy zase dítě do soutěže připraví, ale nedoprovází (buď čas nenajdou a nebo je neuvolní ze školy), nebo se cítí natolik „vyškolení“, že je názor někoho jiného prostě nezajímá... Často se i stalo, že skupinku dětí doprovázel někdo, kdo s přednesem a s přípravou do soutěže neměl nic společného. Byla jsem svědkem i velmi nepříjemné scény,

kdy doprovázející odvedla oceněné dítě před vyhodnocením, ačkoliv jsem prosila...

Přitom byly poroty sestaveny, dle mého názoru, velmi rozmanitě a zajímavě. Pohledy největších odborníků - porotců národních přehlídek, dále vynikající a přitom velmi citlivé profesionální herečky, kdysi členky legendárního brněnského Pírka, zkušených pedagogů DAMU, ZUŠ i gymnasia doplňovaly názory a postřehy studentek vyšších ročníků DAMU a JAMU (ty s dětmi, krom porotování též od rána pracovaly - rozmlouvaly je, uvolňovaly). Toto složení se osvědčilo loni, letos jsou děvčata již zvana do porot i mimo náš okres. Nutno poděkovat pořadateli, kulturnímu středisku Impuls, že složení poroty s účastí začínajících umožňuje (studentky DAMU zasedly i v porotě okresního kola Wolkrova Prostějova). Přirozeným způsobem se tímto připravuje „odborný dorost“ pro poroty přednesu dětí a mládeže.

Velký nezáměr o Wolkrova Prostějov jsem zaznamenala ze strany „mimojesličkovských“ středních škol. Jakoby šlo jen a pouze o to „zvíťzit“ a ne o přednes samotný. Přihlásila se pouze dvě gymnázia, z toho jedno obeslalo soutěžící do jiné kategorie než mělo, což se samozřejmě stát může a je to omluvitelné. Větším „zločinem“ však bylo vyslat studenty do soutěže, aniž by je někdo informoval o základní podmínce - mít připravené dva texty! Zklamání jinak natěšených recitátorů bylo veliké.

U dětských soutěží vyvstal jiný problém: Pedagogové ze ZUŠ připravili a přihlásili své žáky. Jenomže - jejich svěřenci jsou i žáky ZŠ, a tak je okolnosti (buď byli donuceni svými učiteli, nebo měli prostě touhu předvést, co umí) přivedly do školních kol. Tak se stalo, že recitátor byl přihlášen dvakrát - ze ZUŠ a ZŠ. Dělal to zmatek v seznamech, ale hlavně v dětské dušičce. Nejsem proti tomu, aby se žáci ZUŠ účastnili soutěží na základních školách - čím více recitují, tím lépe! Učitelé by však pak měli do přihlášek upozornit, že dítě bylo připraveno v ZUŠ, „nechluubit se cizím peřím“ a dát šanci dalším dětem. Opět

zdůrazňuji - nepovažuji tento problém za prvořadý. Je velmi chválné, když se na ZŠ někdo soutěže ujme a děti mají šanci recitovat jinak, než na známku. K tomu podotýkám - dle výsledkových listin mnozí žáci „pouze ZŠ“ trumfli žáky ze ZUŠ. Žáci z „lidušek“ se přednesu věnují více a soustavně, měli by být připravováni odborníkem, tudíž by měla být jejich vystoupení vždy na úrovni - zejména co se týče výběru textu... Pokud tomu tak je, nechť jsou vidět i slyšet při každé příležitosti...

O mém přesvědčení, že přednes je skvělou cestou k literatuře, komunikaci, estetickému a kultivovanému citění, jsem mluvila a psala mnohokrát. Teď bych ráda poděkovala všem, kteří se na přípravě okresních kol soutěže dětských recitátorů a Wolkrova Prostějova v Hradci Králové podíleli (jako soutěžící i jinak) a popřála všem hodně radosti z příštího přednášení a poslouchání poezie či prózy.

*Ema Zámečnicková
v první jarní den 2002*

Okresní přehlídka dětských divadelních kolektivů

Náš pohádkový strom v Havlíčkově Brodě

se konala již pojeedenácté a organizátoři mohou být pyšní. Akce se rozrůstá, vždyť tento rok se zde sjelo dvě stě dětí ve věku sedm až patnáct let. S počtem účastníků zároveň přibývají i nové nápady. Divadelní múza na Brodsku se podle všeho necítí být unavená. „Přestože je zde letos dobrých padesát procent nováčků, jsou výkony tak vyrovnané, že jsme horko těžko vybírali, koho poslat na krajskou přehlídku, která se letos poprvé uskuteční v Třebíči. V minulých letech jsme jezdili do Hradce Králové,“ říká

Marie Zajícová, vedoucí dramatického oddělení ledečské ZUŠ. „Přibývá mladých lidí, kteří mají chuť do práce a přicházejí se spoustou neokoukaných podnětů,“ doplňuje Ivana Měkotová, která vede dramatický obor v ZUŠ ve Světlé nad Sázavou a zatím jako jediná z brodského okresu se v předchozích ročnících probíjela se svými svěřenci skutečně tvrdou konkurencí do národní přehlídky.

... Po několikahodinové živé diskusi porotci do krajského kola nominovali čtyři soubory ze ZUŠ Světlá nad Sázavou, brodské ZŠ Žižkov a ZŠ Nová Ves u Světlé a Přibyslav.

... „Uspořádat okresní přehlídku by podle mého hrubého odhadu stálo padesát tisíc korun, když počítám nájem sálu, stravu, cestovné a platy lektorů. Ale zatím nám nikdo neřekl, kde tyto prostředky máme vzít“, podotýká Ludmila Honzová z brodského Adivadla, které organizačně celou akci pomáhá zajistit. Situace se skutečně velmi nápadně podobá harcování od města k městu, tu se najde sponzor, který věnuje dětem ke svačině koblížky, další přidá pár pytlů brambor k obědu, jiný poskytne zdarma sál... Bez jejich přízně by mladí divadelníci nemohli na hostování mimo svou obec ani pomyslet.
(vybráno z regionálního tisku)

Brodáci, držíme Vám do Třebíče palce, zlomte vaz!

-ng-

K DISKUSI:

Občas slyšet názory a soudy o divadle Jesličky - že se tam honbou za kvantitou ztrácí kvalita, že už Jesličky nejsou tím tvůrčím a otevřeným systémem, který ohromoval víc než první polovinu devadesátých let nej-různější a vlastně všechny soutěže, všechny ty Prostějovy, Pisky, Hronovy, který se stal pojmem takovým, že Ivan Vyskočil, máje před sebou při přijímacích zkouškách na DAMU kolikátého

jíž absolventa Jesliček, křičel tehdy tenkým hláskem do kanalizační vpustě v Karlově ulici: „kde jsou ty jesličky, co jsou ty jesličky, řekne mi to někdo, nebo se zblázním...?“

O Jesličkách se toho napovídalo mnoho. I to, že stárnou, že kamenní, že už nejsou co bývaly. Nu, svět se mění a my s ním, jak říká klasik. A co na téma Jesličky, jejich principál minulý i současný, Pepík Tejkl? Pokud máte potřebu se o fenoménu Jesličky v diskusi vyjádřit, není nic snazšího, než na jeho informaci reagovat.

(redakce)

O smyslu Jesliček

Čas od času zaslechnu dobře míněnou poznámku o jakémsi zkamenění Jesliček, rozuměj královéhradecké scény, jež oslavila nedávno desetiletí od svého založení, tedy přesněji od přidělení budovy minulým osvěceným magistrátem. Tyhle poznámky, ať již vyslovené či tištěné, velkoryse přeslechnu a vědom si jepičího života žabomyších sporů obvykle nereaguji. Zazní-li však podobný akord tam, kde bych očekával, že dotýčný má vědomí souvislosti, přece jen zaváhám. Mám se nechat vyprovokovat k osvětě, která s velkou pravděpodobností bude marná?

Pojem divadelního zkamenění netřeba snad v obecném slova smyslu upřesňovat. Je-li ovšem podsunut Jesličkám, pokusím se s ním polemizovat. Je příznačné, že ono kamenění stává se aktuálnějším zejména tehdy, když se od mateřské scény (rozuměj Jesliček) odtrhne nějaká odnož a začne žít svým životem. A kamenění Jesliček je tím větší, čím se této odnoži lépe umělecky daří. Soudný čtenář asi již pochopil, že je řeč o zcela přirozeném procesu diferenciaci či chcet-li – identifikaci (ve smyslu hledání identity). Jsem-li tvůrčí typ, jsem mladý a plný nápadů, mám-li již někde položeny základy divadelní

abecedy a dramatického vyjadřování, toužím se osamostatnit. Cítím-li se být osobností zvláště silnou, již mateřská klec stává se těsnou, mám-li navíc pocit, že jsem již omezován ve svém rozletu, odejdu a realizuji svůj plán. Odcházím-li ve zlém, vyberu z mateřské klece několik slibných talentů, jimž řeči o umělecké nesvobodě zní jako rajska hudba, neboť platit nadále školné je ponižující, když cítíme, že náš potenciál je již daleko nad obzory Jesliček.

Odcházím-li v dobrém, nestrhnu s sebou váhavé a ansámbl si vycho-vám. Jak prosté. V podstatě každý kantor v Jesličkách obě varianty tohoto procesu velmi dobře zná. V éře předjesličkovské, v poměrech výrazně tužších, každý vedl nějakou tu štiku či v ní působil (Divadlo Do kapsy, Obsazeno atd.). Přesto – nebo právě proto? – nasedl do rozjíždějícího se vlaku Jesliček, aniž mohl tehdy tušit, kolik bude mít vozů a kam vůbec dojde. Rámec byl jasný, model literárně dramatického oboru ZUŠ Na Střežíně jako jediný možný legální model, zajišťující zainteresovaným jakous takous existenci. Zde možná je latentně skryto nebezpečí zkamenělosti, jež se u leckterých dramatiků frapantně potvrdilo. Jesličky však měly nástup raketový a o výboje rozhodně nebyla nouze.

Po sedmi letech nepřetržitého provozu po dvou liniích – výuka, večer představení – dochází opravdu ke zkldnění. Enormně narostl počet zájemců o studium a dosáhl tří set. Každoročně odcházejí ti nejlepší do profesionálních divadel a na umělecké školy, každoročně přicházejí noví, zcela nepopsaní. Čím více talentovaných odejde, tím více se začíná zase od nuly.

A nyní se dostávám k jádru tohoto pojednání, ke smyslu Jesliček. Smyslem Jesliček je totiž otvírat oči a ukazovat cestu. Smyslem Jesliček je pracovat s lidmi různé úrovně a dopřávat jim štěstí být jedním z koleček představení, vzdor svým limitům. Smyslem Jesliček je existence široké komunity amatérských herců a diváků, utíkajících od televize ke společnému autentickému prožitku.

Smyslem Jesliček dávno není

být za každou cenu nejlepší na všech frontách a budete-li mít někdy tento pocit, pak se dotýčný pedagog smyslu Jesliček krátce zpro-
nevěřil.

Abych však nenahrál na smeč věčným karatelům – zdá se, že Jesličky vzdor naplňování svého smyslu prožívají renesanci repertoáru, hrají v podstatě každý den a sál bývá plný. A většinou se lze na představení bez větší újmy i dívat. Proces kamenění tak zcela zvláštním způsobem pokračuje.

Josef Tejkl,
Principál Divadla Jesličky

Dobrý tip...

Divadlo ve výchově IGOR CHAUN Legenda bez slunce

*hraje Divadlo
SPOLUPOSPOLU
(absolventi katedry výchovné
dramatiky AMU Praha)*

Představení má dvě části: samotný příběh, vycházející z motivů povídky I. Chauna, který je těsně před koncem přerušen, a následná dílna, v níž herci rozebírají s dětmi smysl příběhu a společně hledají možné varianty jeho závěru. (představení je určeno dětem druhého stupně)

Stručně ke směru *divadlo ve výchově (teatre in edukation- TIE)*. Jde o svébytný směr dramaticko-výchovné práce. Je rozšířen v mnoha evropských zemích, především v Anglii, Skandinávii, Holandsku, Maďarsku a Rakousku, kde pracují profesionální soubory se specializací na tento směr.

Programy *divadla ve výchově* mají dvě základní části – divadelní představení a tvůrčí dílnu s přítomnými diváky.

Představení je plnohodnotným dramatickým výtvozem, který využívá všech složek tohoto umění (výtvarné, hudební, herecké, loutko-
herecké) a může existovat a být provozováno i samostatně. V této části je kladen důraz na divadelní sdělnost a naléhavost zvoleného tématu.

Tvůrčí dílna je část, které představení posouvá do roviny dramaticko-výchovné. Východiskem pro ni je divácký zážitek a téma nastolené představením. Aktivní formou se zapojením všech diváků je téma reflektováno, rozvíjeno a řešeno. I v této části je plně využito výrazových divadelních prostředků použitých v představení (práce s loutkou, rozvíjení postav, vstupování do rolí, použití hudby). Díky takovému propojení dvou zmíněných částí je možné dojít v součinnosti s diváky k novým, osobitým náhledům na dané téma, a to jak v rovině postojů a názorů, tak i v rovině možností jejich ztvárnění a sdělení a může dojít k jejich vzájemné konfrontaci.

Naše zkušenosti s tímto směrem se opírají o návštěvu Dramacentra v Budapešti, kde je již několik let soustavně ověřován a rozvíjen. První návštěva tohoto centra pro nás byla inspirací k formování podobného směru v českých podmínkách a následně vedla ke vzniku našeho sdružení.

Po prvním roce práce jsme poznali, že tento princip divadelní práce má své opodstatnění a hodnotu z hlediska rozšíření možností divadla jakožto komunikačního prostředku. V současné době, kdy je umění ve velké míře předkládáno pasivnímu příjemci pouze jako hotový konzumní produkt, je o to více zapotřebí hledat možnosti, kdy se prostřednictvím umění otvírá dialog a jeho účastníci v něm aktivně nacházejí své místo, v tomto případě však ne přímo, ale skrze příběh a jeho postavy.

O divadlo ve výchově je projednáván zájem ze strany pedagogické veřejnosti, je pozitivně hodnocen odborníky dramatické výchovy i autorského divadla a přímými

účastníky je přijímáno velice vstřícně, se značným zaujetím i kvalitními výsledky tvůrčí části. Jeho uplatnění je možné i v oblasti prevence patologických jevů ve společnosti, práce se specifickými sociálními skupinami i jako prostředek přípravy pedagogické a umělecké.

realizační tým:

herci a lektori dílen:

Iveta Dřížhalová
- absolventka DAMU,
Hana Hronová
- absolventka DAMU,
Marcela Krejsová
- studentka DAMU,
Michal Jirát
- člen divadla Pavilon

dramatizace a režie:

Tomáš Komárek
- absolvent DAMU

scénografie:

Marcela Kokošková
- studentka DAMU

hudba:

Simona Lowyová
- absolventka hudební
konzervatoře

Představení i s dílnou trvá přibližně 60 min., max. počet dětí na jednom představení je 60, cena vstupného za jednoho žáka je 35,-.

kontakt:

Mgr. Hana Hronová
- 0606/ 634 012
mail: klamovka@volny.cz

Mgr. Iveta Dřížhalová
- 0604/ 827 755

H R O M A D A

NESTOŘI & KANDRASOVÉ

V souvislosti s úmrtím pana Aleše Němečka na podzim roku 2001 a s plánovanými oslavami k 200. výročí našeho souboru, se dostáváme až nyní k tomu, abychom oslavili životní jubileum naší kolegyně, herečky, režisérky, ale především skvělého člověka paní Jarmily Daňkové.

KULATINY JARMY DAŇKOVÉ

Vyjmenovat všechny role a další "činnosti", kterými se Jarmila Daňková výrazně zapsala do historie a současnosti ochotnického divadla v lužském souboru Jaroslav by vydalo na předlouhý seznam. I proto, že lužský soubor má za sebou opravdu dlouhou historii - loni oslavil dvousté narozeniny a spolu se spolkem oslavila své významné kulatiny i naše Jarmila Daňková. Vrstevníky v souboru oslovovaná jako Jarma, mladšími potom jako paní Jarma.

Jarma Daňková poprvé vstoupila na prkna, jež znamenají svět coby šestiletá v létě 1927 jako Kozinovo dítě Hanálka v Jiráskových Psohlavcích. Její rodiče byli nadšenými ochotníky, maminka Emilie představitelkou převážně velkých rolí, tatínek Antonín spíše rolí epizodních.

U Jarmily Daňkové se brzy projevoval vedle vrozeného smyslu pro poezii a prózu i zejména talent herecký - všemi prostředky vyjadřovat niterní pocity a duševní stavy nejrozličnějších postav, do kterých byla obsazována. A byly to postavy komediální i tragické. Po prvním vstupu na jeviště následovala řada rolí a rolíček děvčátek, služek, švadlen, komorních, studentek, šlechticů a tak dále.... Často bylo využíváno i jejich pěveckých dovedností.

První "velká" role přišla v jejich devatenácti letech, Rozárka v Tylově Paličově dceři. Pod vedením tehdejších zkušených režisérů Karla Janečka a Miroslava Langeru přecházela Jarma Daňková k dramatickým postavám jako Klásková v Lucerně, Matka v Bílé nemoci, Runa v Radúzu a Mahuleně, Plajznerka v Dalskabátech, Ludmila v Drahomíře, Marta-Isabel ve Stomech umírajících vstoje a dalších krásných rolích. K nezapomenutelným patří její Matka v dramatu Karla Čapka, uvedeném v roce 1968. V podvědomí široké divácké obce však dominuje Fanda v Šotolově Možná je na střese kůň, kterou soubor uváděl v roce 1983 u příležitosti Roku Českého divadla. S touto hrou se lužský soubor

zúčastnil XIV. národní přehlídky vesnických a zemědělských souborů ve Vysokém nad Jizerou a tam byla Jarmě udělena Národní cena za ženský herecký výkon. Cena Jarmy velmi potěšila a dodala jí další tvůrčí síly pro práci v souboru, kde stále ještě nepřestává hrát a kéž by jí to vydrželo ještě řadu let.

Samozřejmě, že se Jarma pokusila i o režii. První měla v roce 1962 a byla to úspěšná inscenace J.Kállai Pravda přichází do domu. Postupně se díky svým hereckým zkušenostem vypracovala k uznávaným osobnostem s cílevědomou režijní prací. Celkem jako režisérka realizovala patnáct inscenací, z nichž v některých si i zahrála.

Jarmile Daňkové přirostlo divadlo doslova k srdci. Jarma stále dokazuje, že studium divadelních rolí a aktivita jsou nejlepším lékem pro udržení kondice. Tu kondici si chce konkrétně udržet i režii a rolí v nově připravované Aškenázyho dramatizaci Kischova románu Tonka šibenice.

Tak paní Jarmo, ať to jde dál. Hodně zdraví!!!!!!

D I V A D E L N Í

VE SLUŽBÁCH THALIE

J A N
C Í S A Ř
* 28. 1. 1932

kdo stále vykládá o sedmdesátce jakési a že to není zrovna hra od jistého Langra, protože ta přece začíná dvojkou. Já tam taky byl a taky zaskočen. Jakoby to bylo včera, když jsem prvně slavil výročí prof. Císaře, to mu tenkrát bylo padesát. Doprčic, už jsem o dvacet let starší. Na druhý den jsem si šel přečíst Hromady s Císařovými oslavami coby pětadesátníka, bože, vždyť on se vůbec nemění, psát by se mohlo všechno jako tenkrát, o oslavenci svěžím, s energií, kterou by mu mohli závidět podstatně mladší.

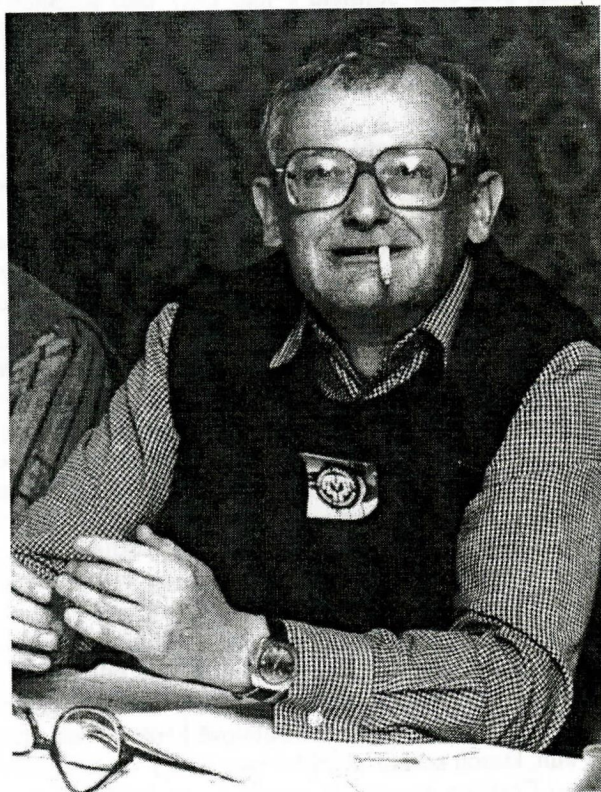
Saša Gregar

O jedné slavnosti a hostech

Životní jubilea nikoho z nás neminou, ani pány, ani kmány. Jsou si podobná jako vejce vejci, kytky, dárky, stisky rukou, nějaká ta sklenička, někdy je jich víc, jako v případě oslav narozenin prof. Jana Císaře, který ve vší počestnosti opustil společnost hodinu před půlnocí, zatímco gratulanti to rozjížděli do hlubokého rána a vyžrali mu i flašku whisky, co dostal darem.

Tak Císařovi je sedmdesát! Tedy panu profesorovi – od oslav i „generálnímu inspektorovi českého divadla (a českých drah)“ - do této funkce ho pasovali kamarádi z Jeslíček. Konečně J.C. svou lásku k mašinkám nikdy netajil a i proto přijal s radostí i něco literatury toho druhu.

Byla i paštička a humři, tuňák v majonéze, štičí ploutvičky v bulboáze, prasečí oháňky, koroptve, plněná antilopa, božolé z garáže a naklíčený ječmen. Zpívaly se písně lidové i umělé, operetní melodie a Pepa Tejkl taky notoval, ale tichoučce, protože trochu mutuje. Zato Honzík Dvořák s Honzíkem Mertou se drželi kolem ramen, o druhé ranní trochu i pod krkem, ale to z přátelství velkého a soudružství mezi loutkářským hnutím a Jeslíčkami. Profesor Císař zjhl na tu společnost pohlížel, s dojetím, poněkud udiven, že tu ně-

VÁŽENÝ PANE PROFESORE,

DIVADLO JESLIČKY VÁM TÍMTO UCTIVĚ DÁVÁ NA VĚDOMÍ, ŽE JE TO NAPOSLED, CO VÁS TITULUJE PANE PROFESORE.

RČENÍ, CO PAK NÁM PAN PROFESOR ZASE PĚKNÉHO TOVĚDĚL MA' TOTIŽ V NAŠEM SOUBORU VELMI PEJORATIVNÍ NÁŘEČ A TÝKA SE ZÁSADE HODNOCENÍ VÝROKŮ PANA PROFESORA KLAUSE NA VNITROPOLITICKÉ I ZAHRANIČNÍ SCĚNĚ.

A PROTOŽE VY DÁVÁTE SVÉ VĚDOMOSTI, ZNALOSTI A NÁZORY NA JEVO PODSTATNĚ JINÝM ZPŮSOBEM, NEŽ ONEN PAN PROFESOR, NECHCEME VÁS S NÍM - BYT' I MIMODĚK - HÁZET STEJNÝM TITULEM DO STEJNÉHO PYTLÍKU.

PROTO - INSPIROVÁNÍ BÝVALÝMI TRADICEMI NAŠÍ ARMÁDY I STÁVAJÍCÍMI TRADICEMI NAŠÍ ŽELEZNICE JMENUJEME VÁS TÍMTO

≡ GENERÁLNÍM inspektorem: českého DIVADLA.

NĚKDO Z VÁSICH ČI NAŠICH NEPŘÁTEL MOŽNÁ NAMÍTNE, ŽE ŽÁDNÝ ZÁKON NÁM K TOMU NEDÁVÁ PRAVO. MOŽNÁ. URČITĚ VŠAK VÍME, ŽE NÁM TO ŽÁDNÝ ZÁKON NEZAKAZUJE.

NEJDE POUZE O TITUL ČESTNÝ - PATŘÍ K NĚMU I ČETNÁ PRIVILEGIA. ZATÍM JEN SMĚREM K NAŠEMU SOUBORU. VÝZVÁME OUVŠEM TOUTO CESTOU I VŠECHNA DIVADLA OSTATNÍ, ABY SE K NAŠÍ INICIATIVĚ PŘIPOJILA A TATO PRIVILEGIA NA VÁS NAKLADLA ROVNĚŽ.

VÁŽENÝ PANE GENERÁLNÍ INSPEKTORE,
POČÍNÁJE DVĚSNÍM DNEM MÁTE Tedy TATO PRÁVA:

1. USNOUT... *během kteréhokoliv představení jesliček. V TOM PŘÍPADĚ JSOU VŠICHNI HERCI POVINNI ZTIŠIT HLAS, OMEZIT ZVUKOVÉ EFEKTY A NEPROVOKOVAT ZBYTEČNĚ OBCENSTVO K VÝBUCHŮM SMÍCHU ČI TOTLESKU.*
2. HODNOTIT A KRITIZOVAT... *kteroukoliv inscenaci jesliček.*
ANIZ BYSTE JI SHLÉDL. NEMUSÍ NUTNĚ SOUVISET S PŘEDCHOZÍM BODEM.
3. VZHLED K TOMU, ŽE JSTE DOSÁHL VRCHOLU PRAKTICKY VE VŠEM, D CO JSTE SE POKUSIL, JE POVINNOSTÍ VRCHOLOVÉHO DRUŽSTVA HOROLEZECKÉHO ODBORU *Klubu dobrodružná neboja* PŘI DIVADLE JESLIČKY UMÍSTIT NA KAŽDÝ DOBYTÝ VRCHOL ČITELNÝ NÁPIS:
TOHOTO VRCHOLU BY - KDYBY CHTĚL - pan generální inspektor dosáhl také!

4. POCÍTÍTE-LI *chuť*... DOSÁHNOUT VRCHOLU S KTEROUKOLIV ČLENKOU DIVADLA JESLIČKY (MIMO ZÁKONEM CHRÁNĚNÝCH VĚKOVÝCH KATEGORIÍ), JE TATO POVINNA VÁM TO UMOŽNIT, ČI ALESPŮ NA VAŠE PŘÁNÍ POTVRDIT, ŽE VÁM TO UMOŽNILA.

TENTO BOD ROZHODNĚ NEZNAMENÁ, ŽE BYCHOM CHTĚLI LACINÝM ZPŮSOBEM ZVÝŠOVAT VAŠI EROTICKOU PROSLULOST. JDE NÁM JEN O TO, ABYSTE DOBÝVÁNÍM NAŠICH ČLENEK ZBYTEČNĚ NEZTRÁCEL ČAS, KTERÝ BYSTE JINAK MOHLI VĚNOVAT ČESKÉMU DIVADLU.

5. PROHRAJETE-LI... *jakoukoliv partii mariáše* S KTERÝMKOLIV ČLEMEM DIVADLA JESLIČKY MUSÍTE SICE ZAPLATIT JAKO KAŽDÝ JINÝ, ALE HNED POTÉ MÁTE PRAVO VŠEM TVRDIR, ŽE JSTE VYHRÁL. POTYENÝ MUSÍ VAŠE SLOVA POTVRDIT. TENTO BOD ROZHODNĚ NEZNAMENÁ, ŽE BYCHOM CHTĚLI LACINÝM ZPŮSOBEM ZVÝŠOVAT VAŠI KARETNÍ PROSLULOST. VAŠE VÝHRA SPOČÍVÁ V TOM, ŽE ČLENOVÉ DIVADLA JESLIČKY, HRAJÍCÍ S VÁMI MARIÁŠ, NE MOHOU V TĚ DOBĚ PŘIPRAVOVAT NOVÉ HRY DIVADELNÍ A VY TAK NEMUSÍTE POSTUPOVAT PODLE BODŮ 1 A 2 TĚCHTO PRIVILEGIÍ.

GRATULUJEME KE CTĚNĚMU JUBILEU A UPŘÍMNĚ VÁM PŘEJEME MNOHO A MNOHO LET TĚŠENÍ SE Z VÁSICH PRIVILEGIÍ.

za DIVADLO JESLIČKY

JOSEF TEJKL, T.Č. PRINCIPÁL

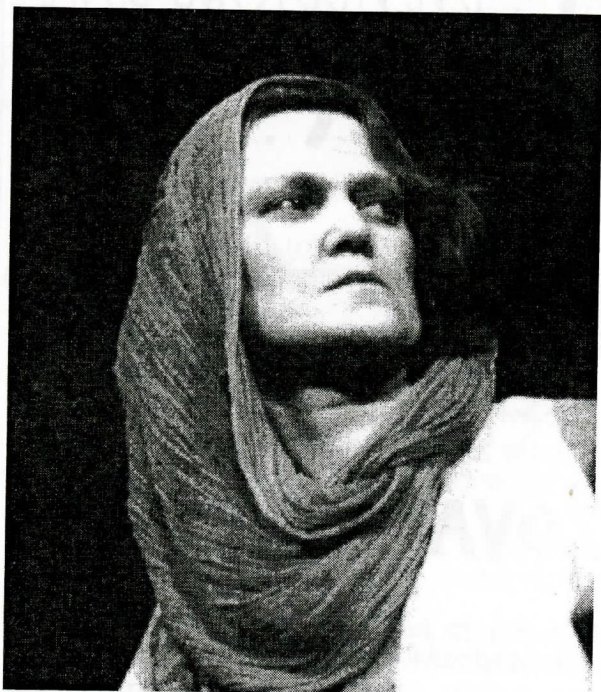
JAN DVOŘÁK, T.Č. HLAVNÍ REGISSEUR

D I V A D E L N Í

Dvě významná životní jubilea
završily v závěru loňského roku dvě sou-
časné čelné členky divadelního souboru
VICENA v Ústí nad Orlicí:

Jarmila
PETROVÁ

* 9. 11. 1941

Jako Lena ve Vévodkyni valdštejnských vojsk
foto: Pavel Štoll

Rodačka z „hanáckých Athén“ Kroměříže, následovala koncem 60. let do Ústí nad Orlicí svého manžela, ovšem v té době ochotnické divadlo ve městě stagnovalo. Probudilo se k životu až v polovině let sedmdesátých a Jarmila Petrová u toho samozřejmě nemohla chybět. Poprvé zazářila v Benedettiho komedii „Ty mě ještě neznáš“ a pak již nebylo téměř divadelního kusu, na kterém by se nepodílela. Božská komedie, Horníčková Malá noční inventura, detektivka A.Christie Bylo nás deset. A pak přišel v roce 1981 její úspěšný režijní debut „Případ bez jednacního čísla“. Povzbuzena tímto startem o dva roky později inscenovala na jeviště vděčné a známé téma, Žakovu komedii „Študáci a kantoři“. Úspěch byl zaručený. Vedle toho přivedla Jarmila na jeviště mnoho mladých lidí, kteří divadlu zůstali věrní dodnes.

Veselohermí žánr jí učaroval a tak i potřetí sáhla

po zaručeném dílku Zdeňka Podskalského „Žena v trysku století“, při kterém si celý soubor užil legrace na mnoho let dopředu. To ji však už čekala obrovská životní i divadelní zkušenost při ztvárnění role Leny v Daňkově „Vévodkyni valdštejnských vojsk“, kterou v roce 1986 nastudoval Saša Gregar. Tato hra se stala nejúspěšnější inscenací ve stoleté historii souboru Vicena, hrála se celkem 67 krát a soubor s ní procestoval celou republiku, vč. Jiráskova Hronova, byl s ní v Belgii a v Litvě, představení natočila Čs. televize.

Pak následovala řada hezkých rolí v Žebrácké opeře, Ženském sněmu. Jarmila hrála i v Čapkově „Věc Makropulos“, v představení, kterým Vicena završil přesně na den 100 let své činnosti.

V roce 1997 pro Jarmilku připravil „životní roli“ režisér Martin Malínek, který ji obsadil do hlavní role „Babičky“ v Casonově hře „Stromy umírají vstoj“. Řada ocenění za herecký výkon svědčí o tom, jak se této příležitosti zhostila.

Aby si po takovém výkonu odpočala, pustila se opět do režie „Zapeklité komedie“, odlehčeného dílka, při kterém si nejen zarezírovala, ale musela si také zahrát „anděla“, poněvadž „už nebyli lidi“. Přes všechny překážky to byl opět úspěch. A to by ani nebyla Jarmila, kdyby si dopřála na chvíli oddych. Roman W.Saroyana „Mami, mám Tě ráda“ ji zaujal natolik, že se pustila na trnitou a těžkou cestu dramatičtější literární předlohy. Ocenění poroty červenokostelecké divadelní přehlídky v roce 2001 bylo pro Jarmilu tou největší poctou a odměnou.

V roce 2001 se zúčastnila soutěže monologů v Hradci Králové a postoupila do celostátního kola, kde obdržela druhou cenu.

V současné době se věnuje víceňácké drobotině. Nazkoušela s ní roztomilou pohádku podle pověsti z nedalekého lanšperského hradu.

Jarmilce přejeme do dalších let pevné zdraví, pevné nervy a mnoho životního elánu!

Zuzana
PRŮCHOVÁ
* 26. 11. 1951

Ústecká rodačka, pocházející ze slavného Kocianova rodu, neměla nikdy k divadlu daleko. O přirozeném nadání „od Boha“ ani nemluvě. Rodiče, ale zejména dědeček Oldřich a babička Milena patří dodnes k hercům, kteří v historii Viceny patří k legendám.

Zuzana musela čekat na svoji příležitost až do roku 1973, kdy byla naštěstí činnost souboru Vicena obnovena. Rolí Marušky v pohádce „Sůl nad zlato“ pomohla vzkřísit činnost ochotníků a pak už se plně

H R O M A D A

Jako Magdalena Marie ve Vévodkyni valdštejnských vojsk, foto: Pavel Štoll

zapojila do divadelnického života a dá se říci, že téměř na všech inscenacích od roku 1973 se nějakým způsobem podílela.

V současné době je svými 249 odehranými představeními ve 23 inscenacích společně s předsedou souboru Honzou Štěpánským již v čele dlouhodobé tabulky za 105 let historie Vicena.

Vystřídala všechny žánry, od moudré a hodné Marušky a plaché a nešťastné Rusalky v zajímavém pojetí Dvořákovy opery, přes měšťanskou dívku v Hilbertově „Vině“, Evu – pokušitelku ve Štokově „Božské komedii“, temperamentní Italku v tragikomedii Aldo Nikolaje „Únos v Neapoli“, Frosinu v prepisu Moliérova „Lakomce“ a celou řadu dalších hezkých rolí, až po její dva dosavadní vrcholy v její úspěšné amatérské kariéře.

Tím prvním byla role Magdaleny Marie (ženy) v Daňkově „Vévodkyni valdštejnských vojsk“ v režii Alexandra Gregara, tím druhým byla titulní role Emilie Marty v Čapkově „Věc Makropulos“, kterou hrála přesně v den 100. výročí založení souboru Vicena v roce 1996. V obou rolích prokázala svoje vynikající herecké schopnosti a plným právem je dnes považována za jednu z nejlepších a nejúspěšnějších hereček v historii souboru Vicena.

Životní jubileum ji zastihlo v rozkvětu tvůrčích sil. Iniciativně se podílí na současných velkých úspěších souboru, aktivně pracuje v jeho výboru a v současné době se připravuje na ztvárnění jedné z dalších „životních rolí“. Postavu Matky ve hře Viléma Vernera „Právo na hřích“. Přejeme Zuzce, aby ji elán a zdraví neopustilo ani v příštích letech, aby ještě dlouho patřila mezi základní pilíře ústeckého ochotnického divadla. Oběma jubilantkám pak přejeme po ochotnicku.

„Zlomte vaz!“ Pavel Sedláček

Martin
MALÍNEK
* 8. 7. 1952

amatérský herec, režisér, dramaturg a organizátor. S jeho jménem je spojen vznik mladého divadelního souboru OSDO (čti: Občanské sdružení divadelních ochotníků) a divadelní přehlídka Zlom vaz v Ústí nad Orlicí.

Má za sebou pěkné role bezcitných padouchů a hamižných ubožáků v inscenacích Saši Gregara nebo Jarmilky Petrové. Jako režisér sklídl také mnoho úspěchů: jeho „...a dám zatknout i policii“ podle Moliérova Lakomce, nastudovaná jako jarmareční hra kočovnou divadelní společností, patřila k nejúspěšnějším inscenacím DS Vicena v posledních letech.

Martin je výbušná, dynamická osobnost, jeho okolí to nemá s ním lehké. Ve svých inscenacích zkouší nové postupy, oslovuje mladé lidi a s každou inscenací přivede na jeviště novou tvář. Je štvancem svých nápadů, má klukovské srdce plné touhy a snů. Miluje dobré divadlo, krásné ženy a malé děti.

Přeji Ti, Martine, do další padesátky divadelnické zlom vaz, stejně horkou hlavu sršící nápady a šikovné lidi k jejich realizaci.

Jana Staňková

Irena
TRUHLAŘOVÁ
* 8. 2. 1947

Mladistvě vyhlížející babička. Houba, věčně žízničí po poznání. Se záviděníhodnou vytrvalostí se školí již desítky let ve všech myslitelných divadelních disciplínách a kde se školí, tam je veselo. Irena je živel, který vnese kamkoliv spolehlivě kýžený rozruch či rozvrat.

Zatímco její vrstevnice jsou již téměř zarámovány v paspartách a jejich portréty zdobí školní chodby, Irena vytrvale zlobí a překvapuje. Poslední léta třeba tím, že ve své přelétavosti dokázala solidně zakotvit v litomyšlském zámeckém divadle a odvést tam kus poctivé práce, již obdivovala i Moskva. A já se vždy upřímně těším na to, co zase Irena kde vyvede. Ke vzteku pruděrních a normálních, k radosti nás všech, kteří ji máme rádi. Ať Ti uličnictví vydrží co nejdéle

Tvůj Pepa Tejkl

D I V A D E L N Í

Jaromír
DVOŘÁK
* 3. 3. 1952

Významných padesáti let se dožívá Jaromír Dvořák z Červeného Kostelce. Od roku 1977 je principálem místního loutkářského souboru Radost, který tu svoji radost rozdává stále aktivně svým divákům. Je absolventem loutkářské konzervatoře a převážně odtud jej znají podobným osudem postižení loutkářští kolegové. Známe jej také z krajských loutkářských přehlídek či Boučkovy Jaroměře nebo Libčan, kterých se občas s inscenacemi svého souboru zúčastňuje, aby se připomněl na loutkářském nebi. Zvláště když vybočí z řady ryze tradičního repertoáru a zinscenuje něco osobitě nového a chce se o to podělit s ostatními loutkáři. A je to dobře. Naposledy v r. 2000 na regionální přehlídce inscenoval Krásnou Amarantu na text Yvse Maufreda a před tím v roce 1997 vlastní dramatizaci Toma Sawyera na text M. Twaina. Jeho hlavním koníčkem jsou marionety z fundusu souboru, které zdědil po svém předchůdci Antonínu Kubinovi a dalších, kteří soubor zakládali v 1954. A také po Antonínu Šrůtkovi, známém východočeském výtvarníkovi, řezbáři a výrobci loutek, který svými nápaditými loutkami předcházal dobu. (Bohužel v roce 1954 emigroval.) Jaromír věren tradici, věrně loutkám slouží. A i to je dobře. Věřím, že se s ním setkáme na mnoha dalších přehlídkách a že budeme moci jemu i souboru tleskat za rozdávanou radost Radosti.

Milý Jaromíre, mnoho zdraví a zdaru v další etapě Tvého života i v loutkovém divadle Ti všichni okolo Hromady a jistě i ostatní loutkáři z kraje, přejí z celého srdce. A za ně,

Honza Merta

Miloslav
KUČERA
* 4. 3. 1942

Sláva mu, on je pašák!

Uprostřed Pardubic s důstojností sobě vlastní oslavil narozeniny kulaté a šedesáté režisér profesionální i

amatérský, ředitel divadelní a poslanec parlamentní, Míla Kučera MgA., náš čestný člen VSVD, jemuž jsem byl popřát v zástupu za různými starosty, hejtmany, poslanci, hokejisty, divadelníky, podnikateli etc... Pilo se vybrané moravské, whiska rovněž nalévaná ručkou půvabné servírky, na stole prohnutém i celá prasečí kýta, a uzené, a řízečky, vypil jsem skleničku Four roses na zdraví svými ústy za všechny, co z divadelníku nebyli, konečně by se ani nevešli. Mílovi mnoho to slušelo v dressu pardubických hokejistů, ale to už mi jel autobus do Chrudimě, kde jsme dávali devadesátou Baladu pro banditu.

Saša Gregar

Jaroslav
JOSEF
* 20. 3. 1957

Milý Jardo! Milý Josefe!

Málokomu se poštěstí, aby mohl slavit narozeniny a svátek během jednoho týdne. Nooo, je sice pravda, že Josef je Tvoje příjmení, ale když je v kalendáři..., tak proč ho taky neslavit, že jo?... To třeba já nebo Gregar (nebo dokonce i Císař!) takovou výsadu nemáme. No..., zkrátka jsi skutečná výjimečná osobnost. A to vším všudy - třeba i tím, že u Tebe je věk naprosto podružnou (dovolila bych si říci - přímo až nepodstatnou) záležitostí - pro mě jsi stále klučina s jasnými dobráckými očima, neumdlévajícím smyslem pro humor, schopností psát chytře vtipné anonymní články do festivalových novin a neutuchajícím zájmem o divadlo.

Á propos - divadlo! To za to může! Díky němu jsem se s Tebou seznámila, díky němu se s Tebou stále setkávám a mám taky takový dojem, že díky němu se Tě už nikdy nezbavím! A víš že mi to vůbec nevadí? Že jsem tomu dokonce ráda?! Jaroušku, k tomu Tvému velkému výročí Ti přeju, aby Tě divadelní múzy nikdy neopustily a abys měl kolem sebe vždycky spoustu lidí, s kterými si budeš rozumět a který Tě budou mít rádi nejvíce tak jako my, KOPRÁCI!

Agáta Hružová

H R O M A D A

Ladislav
NOVÁK
* 19. 4. 1937

František
BENEŠ
* 14. 4. 1952

Již pětadesátiletého Láďu Nováka z Lomnice nad Popelkou znají mnozí jako neúnavného organizátora krajských a později oblastních ochotnických přehlídek, soutěží hereckých monologů Cyranův kord a především jako nadšeného ochotníka. Lásku k divadlu zdědil po otci, na prknech začínal v dětských rolích v rodném Krnsku a sousedním Jizerním Vtelně u Mladé Boleslavi.

Jako student Střední průmyslové školy textilní vystupoval v Jilemnici a když přišel pracovat do Technolenu, hned první den začal zkoušet s lomnickými ochotníky. Členem souboru J. K. Tyl je od roku 1959. Seznam jeho rolí by byl předlouhý – čítá na čtyři desítky her a s nimi hodně přes dvě stě vystoupení. Nezapomenutelný byl m.j. jeho Němec Fischl v Bukovčanově hře Než kohout zazpívá, z poslední doby pak sekretář Marbolius v Dalskabátech, radní Bušek v Našich furiantech, či kumpán Berkdeber ve Veselých paničkách windsorských, letos je lékařem ve Věci Makropulos. Když bylo třeba, také režíroval. Několik pohádek, Moliérova Chudáka manžela, naposledy Tylovu frašku Středem země do Afriky, kdy jsem mu sekundoval coby inspicient. Současně Láďa zastával důležité funkce ve výboru (pokladníka, později jednatele).

V roce 1975 se mu splnil sen – z obětavého amatéra se stal profesionálem – ředitelem nově vzniklého JKP a prakticky duší kulturního života ve městě až do zániku tohoto zařízení. Přes proměnu útulného klubu na náměstí na prodejnu textilu a elektrospotřebičů, přes několikerou, letos další změnu provozovatele Tylova divadla, svými bohatými a dlouholetými zkušenostmi pomáhá udržovat a rozvíjet aktivity našeho spolku. Novou starostí i oceněním byla jeho letošní volba předsedou výboru Jizerské oblasti Svazu českých divadelních ochotníků. Do dalších let mu proto za všechny divadelníky a přátele přeji hodně sil, elánu a zdraví.

Láďa Kubát

Gratulant, Ladislav KUBÁT, náš pravidelný dopisovatel, se stejného jubilea dožívá jen o pár dnů později. Přejeme ještě mnoho šťastných let v amatérském divadelním snažení v Lomnici nad Popelkou a Jizerské oblasti.

Redakce

Uctívou poklonu divadlu a všem divadelníkům vzdává čerstvý padesátník František Beneš z ADIVADLA Havlíčkův Brod.

Uctívou poklonu vzdáváme jemu my, jeho kolegové a souputníci.

Milý Františku, zažili jsme, zažíváme a určitě ještě zažijeme moc hezkého s Tebou a s Tvým nezkrotným temperamentem. Odehrál jsi s námi mnoho hezkých rolí a my se těšíme, že po dvouleté pracovní pauze budeš s námi opět stát na divadelních prknech.

ADIVADLO Havlíčkův Brod

D I V A D E L N Í

J a n
ŠTĚPÁNSKÝ
* 7. 5. 1942

Milý Honzo,

znám Tě už dvacet let a vezmu-li do úvahy skutečnost, že je mi teprve pětatřicet, není a ani nemůže být naše známost zanedbatelná. Poprvé jsem se setkali při zkouškách Študáků a kantorů na podzim 1982. Já byl chlapec mutující a Ty zkušený Viceňák, chlap s vlastní rodinou, chatou a pravidelnou pracovní dobou. Zatímco já se v divadelním prostředí nesměle rozhlížel a učil se tajně kouřit první cigarety Ty jsi byl díky svému skvělému vypravěčskému umění obdivovaným středem společnosti. Kouřil jsi bez zábran a s chutí, podílel jsi se na vedení souboru a určoval jeho směr. V roce 1982 jsi byl neskutečně vzdálený mému světu a mému myšlení.

Podruhé jsme se setkali za rok ve hře Naši furianti. Ovšem „setkali“ je nadnesený výraz. Zatímco já hrál mlčící křoví v podobě venkovské chasy a do hry nastoupil v den premiéry, Ty jsi ztvárnil jednu z hlavních rolí. Pamatuji si, že hra měla v Ústí nebyvalý úspěch a že mého výstupu si „odborná kritika“ nevšimla. Pro mě je ovšem důležitější poznatek z této doby někde jinde. Těmito dvěmi inscenacemi jsem začal vnímat nejen ochotnické divadlo v Ústí a stal se jeho součástí, ale také jsem si začal uvědomovat Tvoji osobnost.

Další naší společnou hrou byl v roce 1986 Hubačův Dům na nebesích. Tam jsi zazářil v roli funebráka a kde kdo říkal, že je to Tvá životní role. Mýlili se. Neviděli do budoucnosti. Já sice také ne, ale naše vzájemná sympatie se začala projevovat. Prostě jsem přestal mutovat. Následovalo krásné a dlouhé divadelní období ve společnosti Gregarovy Vévodkyně valdštejských vojsk. V té společnosti jsme byli oba a myslím, že nemusím nic víc dodávat. Snad jen to, že já si díky našemu věkovému rozdílu tuhle dobu plně uvědomil dodatečně. Během Vévodkyně jsme ještě stihli Gogolova Revizora (1987).

Viceně se v té době dostávalo nevidaných uznání a Ty jsi v roce 1988, zcela ve shodě se všemi členy souboru, převzal úlohu šéfa, kterou jsi už beztak v posledních letech vykonával. Začala devadesátá léta, bylo Ti téměř padesát a opět si kde kdo myslel, že jsi na vrcholu. Mýlili se. Neviděli do budoucnosti. A ani Ty a ani já jsme nemohli tušit, že za deset let nás dají dohromady společná rozhodnutí, která ovlivní další činnost souboru.

Po mém šestiletém divadelním odmlčení jsme se opět potkali v roce 1996 v Čapkově Věci Makropulos, kterou Vicena slavila sté výročí vlastní existence. O dva roky později následovala Zapeklitá komedie a tím se už téměř dostávám do současnosti. Rok 1999 a Lakomec ukrytý pod názvem ... a dám zatknout i policii. Soubor v této hře výrazně omládl a nová energie byla znát i na Tobě. Harpagon je životní role a Ty jsi podal životní výkon. Každý, kdo Tě v Lakomci viděl, musel konstatovat, že viděl „jiného“ Štěpánského. Hra měla úspěch a

Tobě přinesla spravedlivá ocenění. Já se v tomto období ztrácel sám v sobě a uvedeného se neúčastnil. Jen z pozdálí jsem vše pozoroval a osobní úspěch Ti přál. Ovšem všeho je do času a všechno má svůj rub a líc. Přišel přelom roku a soubor Vicena stál z ničeho nic před nesmyslným rozdělením. Kdo byl v Ústí přímým účastníkem tohoto názorového střetu, dá mi za pravdu, že díky Tvoji rozvaze, životním zkušenostem a naprosto jasným a čestným postojem k dané věci si Vicena zachovala svoji vlastní identitu. Stál jsem v centru všeho dění, a proto vím, že Tě tohle období stálo mnoho sil a energie. Nedával jsi navenek nic najevo a málokdo si uvědomoval všechny souvislosti. A málokdo Ti poděkoval. Přesto dál za Vicenu pokládáš do ohně obě ruce i hlavu. V roce 2001 se uvedené skutečnosti promítly do ústecké ankety Kulturní počin roku. Když jsi přebíral z titulu předsedy souboru cenu udělenou DS Vicena za úspěšnou sezónu a vzápětí individuální cenu za Harpagona, tleskal jsem Ti nejen já, ale celé Roškotovo divadlo.

Ale zpátky k našemu společnému setkávání. Komedie Trouba na večeri byla po delší době další Tvoje režie. A moje první hlavní role. Troubu jsme hráli rok a půl, celkem devětatřicetkrát, a na derniéru budou v Ústí dlouho vzpomínat. Přinesla nám úspěch, řadu ocenění a nové štace. Oba víme o hře všechno a nebudu zdržovat vzpomínáním na něco, co je ještě v živé paměti. Přesto Ti chci ještě jednou poděkovat za důvěru, příležitost a získané zkušenosti.

Milý Honzo, kde kdo si o Tobě myslí, že teď jsi dosáhl vrcholu. Vždyť jsi se s úspěchem zhostil životní role, podržel jsi Vicenu, režijně a organizačně ses podepsal pod druhou nejúspěšnější hrou souboru, získal jsi prestižní ocenění města a ústečtí filmaři o Tobě natočili televizní dokument. Ovšem, kdo Tě zná, musí oponovat těm, kteří nevidí do budoucnosti. Já Ti do ní přeji pevně zdraví, hodně osobních i divadelních úspěchů a hlavně ať se Ti dobře daří.

Srdečně Tě zdraví Petr Hájek

Jan ŠTĚPÁNSKÝ v divadelní kostce

Do Ústí nad Orlicí přišel z Hlinska studovat textilní školu; divadelní začátky prožil v souboru Havlíček Kerhartice; od roku 1973, kdy se v Ústí obnovila činnost DS Vicena se zapojil do ochotnického divadla naplno a pak už byl u všeho: Sůl nad zlato; Smrt prochází tmou; Rusalka; Než kohout zazpívá; Ty mně ještě neznáš; Vina; Noc pod Čerchovem; Božská komedie (první režie); Malá noční inventura; Případ bez jednacího čísla; Únos v Neapoli (režie); Študáci a kantorů; Naši furianti; Tři Alberti a slečna Matylda; R. U. R.; Dům na nebesích; Vévodkyně valdštejských vojsk; Revizor; Na pranýři a Špatný byt; Žebrácká opera; Ženský sněm; Věc Makropulos; Stromy umírají vstoje; Zapeklitá komedie; ... a dám zatknout i policii (Lakomec); Trouba na večeri (režie); Hledání ztraceného ráje (pásmo poezie); od roku 1988 je předsedou DS VICENA; v roce 2001 získal cenu města "Kulturní počin roku"; vynikající organizátor, společník, zpěvák, bezedný vypravěč; tenista s přesnou rukou; vysokohorský turista; životní optimista; podnikatel; režisér a herec.

SMUTNÉ ZPRÁVY

Paní Vlasta BURSOVÁ **26. 11. 1922 - 8. 12. 2001**

Zemřela ve věku 79 let, když celý svůj život naplnila činností pro druhé a s druhými. Na sklonku učitelské dráhy se přestěhovala do Libčan, kde působila v místní škole a zde vypomáhala i po odchodu do důchodu. Vedla Osvětovou besedu (později Místní kulturní klub), dlouhá léta psala kroniku obce, organizovala a podílela se na většině kulturních akcí. Patřila k těm lidem, které pro jejich skromnost skoro nevšímáme, ale za nimiž o to více stojí výsledky.

Tak jsme ji poznali, neboť byla u toho, když se loutkářská přehlídka „O cenu Matěje Kopeckého“ zakládala a celou dobu, až do 27. ročníku, pracovala pro ni. Letos poprvé chyběla. Měla radost z každého představení. Nesmírně si činnosti souborů vážila, neboť sama ze své zkušenosti věděla, kolik taková práce obnáší odříkání. Měl jsem to štěstí, že jsem se s ní setkal ještě dříve, před Libčany. Učila v Hradci obě moje děti. A jaké bylo naše překvapení, když jsme se místo na rodičovském sdružení setkali při první přehlídce, tehdy na Národním výboru v Libčanech. A pak jsme se už pravidelně setkávali. Její velkou touhou bylo mít v Libčanech dětský divadelní soubor. Ten se jeden čas podařilo vytvořit pod názvem DLS Matěj Kopecký. Pomáhal při tom Matěj Kopecký i Mirka Kostřábová z Draku. Soubor dokonce v r.1980 vystoupil na krajské přehlídce v České Třebové s Pavlíkovými sněhuláky a Hrubínovými Petrovskými. Sama paní Vlasta se ale do divadelní práce bála pustit.

Paní Helena Ryklová, její věrná spolupracovnice při přehlídkách ještě naše informace doplnila:

„Měla velkou lásku k přírodě, ke zvířatům, což byl hlavní důvod, že se přestěhovala z Hradce na venkov - do Libčan. Zde žila téměř 30 let sama v malém domku se zahradou, obklopena spoustou domácích zvířat, o které s velkou láskou pečovala. Mimo to ještě doma učila děti hrát na klavír a doučovala je v předmětech, ve kterých to potřebovaly.“

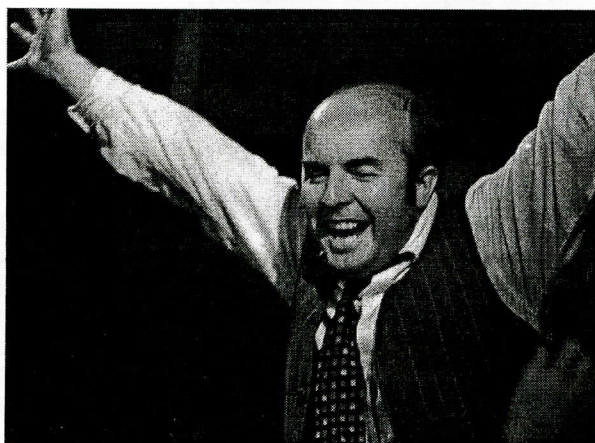
Jan Merta

PeaDr. Josef STRNAD

zemřel 1. ledna 2002 po dlouhé nemoci ve věku nedožitých 61 let. Přiznám se, že moc příliš nemiluji psaní tradičních blahopřejných řádků u příležitosti významných životních jubileí. A už vůbec ne vysedávání nad řádky rekapitulujících život někoho blízkého, s kým se musíme na trvalo rozloučit. V případě Pepy Strnady se oba tyto případy umocnily. Ještě v březnu jsem vzpomínal na roky minulé, a tak trochu za něj plánoval, co všechno ho ještě čeká a nemine. A jen o devět měsíců

později si musím vystačit pouze s minulým časem. Nemoc, na kterou se doposud nepodařilo najít lék, byla zase jednou silnější, než touha něco ještě udělat, prožít...

Čas však běží nezadržitelně dál. Zbývají vzpomínky a pár zažloutlých fotografií. Josefu Strnadovi bude docela určitě patřit nepřehlédnutelná kapitola v kronikách města, regionu, rtyňské dechovky... a pochopitelně divadelních ochotníků. A zažloutlé fotografie? Díky nim tedy bude Pepa nejen s námi, ale i s těmi, kteří přijdou po nás. I z těch několika obrázků je totiž patrná radost a pohoda, kterou šířil kolem sebe.

Čapkovu „Krakonošovu zahrádku“ považoval tak trochu za svou. Po řadu let se staral o to, aby záhonky, které pomáhal obhospodařovat, patřily k těm vůbec nejkrásnějším. A určitě by si moc přál, abychom my, kterým je dopřáno setrvat na tomto světě ještě o několik prchavých okamžiků déle, jeho úrodu nejen sklídili...

Zdeněk Vyličil

Zdeněk SMUTNÝ **1929 – 2001**

Dne 11. října 2001 jsme se rozloučili s přítelem a kamarádem, který se celý život věnoval ochotnické činnosti jako člen divadelního soubor „Jirásek“ v Novém Bydžově.

Všestranný herec, pečlivý režisér a výtečný zpěvák - obětavý funkcionář se zájmem o zachycení historie ochotnického hnutí. A k tomu ještě dlouholetý člen Sokola, Klubu českých filatelistů a Svazu zahrádkářů. Mnozí se možná pamatují na řadu jeho estrádních vystoupení mimo Nový Bydžov, na jeho titulní roli basisty Tuláčka ve hře Marie Kubátové „Jak přišla basa do nebe“ na Jiráskově Hronovu.

Vzpomeňte prosím s námi.

Karel Horák

D I V A D E L N Í

*Dva roky si po mě, Nad'o,
chtěla nějaký příspěvek a já,
protože sem nespolehlivej,
sem ti ho neposlal.
Činím tak nyní a ty si s ním čiň taky,
co chceš.
František*

Jak v loňském roce v Havlíčkově Brodě oslavovali 165 let amatérského divadla

Tak jsme si v tom roce 2001 připomínali, že se v Havlíčkově Brodě, tehdy samozřejmě Německém, ustavil první ochotnický spolek už před 165. Teprve o pár roků později, než byl tento spolek ustaven, vylezl na prkna divadelního sálu staré měšťanské školy Karel Havlíček Borovský. O tom víme zcela jistě, že před ctným divákem deklamoval česky. Co nevíme jistě a můžeme se to pouze domýšlet je, zda divadlo začal hrát z vlastenecké horlivosti (oficiální verze čítanková) či kvůli hlubokým očím jistě Fany Weidenhofferové, s níž se mohl na jevišti při zkouškách poměrně snadno setkávat mimo bedlivé zraky rodičovstva (neoficiální verze nečítanková, ale některým z nás se zdá mnohem uvěřitelnější).

Oslavy jsme si pěkně natáhli na celý rok, abychom z toho taky něco měli. Začli jsme v květnu premiérou pohádky Tři...? Veteráni! kterou se nám podařilo dokopat po neuvěřitelně dlouhý době a hned týden nato jsme si nemohli nechat ujít příležitost pořádat nevím-kolikátý ročník regionální přehlídky Dospělí dětem. Ta už se na stránkách Hromady propírala mockrát a nedělám si iluze, poté co jsem zhlédl některá představení na rakovnické Popelce, že tomu bude jinak i v budoucnu. Abych nezapomněl, Veterány režírovala Liduška Honzová s vydatnou pomocí Ireny Zavadilové a na scéně se kromě starých známých tváří objevily i obličejové nové.

Přes prázdniny jsme si dali pauzu, pokud nepočítám občasně hraní "kočičárny" Stojí za to žít...?! a Veteránů. Společně s brodským muzeem a loutkářema ze Sokola jsme si nejdřív na jeden pátek v říjnu naplánovali v Havlíčkově domě vernisáž výstavy o historii divadla. Semleli jsme všechno do čtyř výstavních prostor a každý kdo přišel, tak mohl vidět dokumenty, plakáty

a fotografie z doby nejstarší, docela pěknou expozici loutkářskou, kromě nejstarších panáků a kulís Sokola i domácí divadýlko vyrobený Pepíkem Vybíralem. A loutky i kulisy z některých svých kousků tam postavili i naši profesionální kolegové Melena s Krškou z Divadýlka Mrak. Do poslední místnosti jsme pak natahali šminky, reflektory, rekvizity, paruky, zrcadla, kostýmy (některý jsou opravdu hodně starý) a spousty kronik a další veteše, co se tak kde v divadle povaluje a když je potřeba tak nejní k nalezení. A kdo přišel, mohl se tím prohrabovat, prohlížet si fotky a plakáty a tak vůbec. Ku cti návštěvníků musím říct, že se nám neztratilo vůbec nic, a to muzejníci povídali, že jich prej za těch šest tejdů, co to tam bylo, přišlo na čumendu habaděj. Celý víkend k tomu Adivadlo hrálo Havlíčkovici Krále Lávrů. No a v neděli jsme se sešli, abychom se trochu pobavili, zavzpomínali a popili. Tak půl stovky nás dorazilo. Havlíčka už si ale nepamatoval nikdo. A v neděli večer, to pro změnu zase ve spolupráci s kulturákem, jsme mohli vidět Divadelníka od Thomase Bernhardta s Martinem Hubou v hlavní roli. Jenomže Američani začali bombardovat Afgánistán, a tak některý z nás nevydrželi do konce, protože museli vedle v hospodě sledovat aktuální obrazovku.

Poslední taškárnu výročně oslavovou jsme spáchali v noci z 15. na 16. prosince. To zase kvůli jinému výročí, a to deportace Karla Havlíčka Borovského do Brixenu. Na starý radnici byl nejdřív celý večer program, ke kterému naši kromě nesmrtelného (v různých variacích se hraje už asi dvacet roků) Krále Lávrů přidali ještě Tyrolský elegie a koláž z Karlovených epigramů. Pak se to zase všechno nahnulo do Havlíčkova muzejního domu a hlavně před něj a vo půl jedny v noci předjel kočár s komisařem Dederou a okresním radou Voithem, který zabušili na vrata, Havlíčka, tak jak byl rozespalý, naložili do vozu a tradá do Tyrol. Tři stovky diváků jsme vytáhli vo půl noci do mrazu a mě jen těší, že sem pak vod kolegů nedostal pár facek. Protože i když furt chtěli něco zkoušet a vědět co se bude a jak dít, tak sem jim to neřek, neb sem půl hodiny před začátkem teprve dopisoval scénář a celý to nakonec řídil pomocí mobilních telefonů. No a když jsme Karla odvezli, tak bylo po oslavách.

Jenom na závěr, Irenka začala od září zkoušet nověj špekákl. Je to nějaká anglická detektivka, ale víc neprozradím.

František Štibor

H R O M A D A

PELMEL (MIŠMAŠ)

Nenechte si ujít...

Jirka Hodina + Marcipán

Mohlo by se možná zdát, že mluvit tu o muzikantech je mimo. Ale není to vůbec tak. Skupina Marcipán nenásilně a půvabně leze divadelníkům do zelí. A to hlavně díky svému kapelníkovi Jiřímu Hodinovi. To je veselý člověk, původně houslista, pak zakládající člen Českomoravské, pak student Gregoriánské scholy, sbormistr ženského sboru a kapelník Marcipánu. Když jsem se na něj dívala, říkala jsem si, že pokud má Jaroslav Krček pokračovatele – tak je to Jirka Hodina. Mimochodem, vzpomínáte na jeho A ty Réhradice na prvním CD Českomoravské?

Marcipán si taky bere písničky od Sušila, jejich aranže jsou chytré a vlídné, podřízené duši písně. A Jirka Hodina nejen zpívá, písničky pro nás oživuje, hledá a zhmotňuje jejich prapůvodní náboj. Hodina tomu říká „taneční variace“, ale spíš je to divadelní gesto. Pro diváky je určitě zajímavé sledovat i hudební gesta, velmi hledaná a střídma, ale ideálně podporující, zevnitř, emoci a smysl písně.

Uvolněnost, lidskost a humor provázejí produkce Marcipánu, což vás těší a rozpohybuje. Třeba si i trošku zatančíte.

Blanka Šefrnová

22. 8. 2001

19. 30 hod., LIPSKO

Poprvé sám do zahraničí

Jedu vlakem s celým fundusem v rukou a batohu. Hrál jsem zde již na jaře se Zdeňkem Tesařem. Jedu tedy do známého prostředí. Čekají mě dvě velmi milé dámy z loutkového divadla Sterntaler, Meike Kreim a Rosi Lampe. Meike mluví báječně česky. Je to jediné štěstí, má němčina je hanbná. Mám hrát na zahradě lipského Domu knihy společně s kapelou Wimmerschinken. V 17. 30 hod. mě Rosi veze autem do té zahrady – je to spíš park. Kluci z kapely jsou velmi příjemní, domlouváme se, pochopitelně přes Meike, oni začnou, pak se budeme střídát. V 19. 30 jsou všechna místa obsazena, jsou zde novináři, místní rozhlasová stanice, publikum středního věku, pro mě nečekaná návštěva. Večer je vlahý, v parku planou pochoďně, kapela začíná hrát, přichází řada na mě. Mluvim na úvod česky, publikum je lehce zděšeno, potom začínám číst německý překlad, diváci se chytli, sláva. Pak už to jde jak po másle, tři rakvičkárny, marionetový varietní výstup Laďa a Luďa a nakonec Bleší cirkus. Mezi každým výstupem hraje kapela tři písničky, diváci korzují po parku, když se ozve tamburína, publikum spořádaně usedá. Tréma ze mě padá jako nikdy. Je to velká pohoda. Poslední potlesk, konec, koukám na hodinky, je půl desáté. Ještě rozhovor pro stanici Mefisto, rozloučení s Meike a Rosi, hotel. Nemohu spát, musím si to všechno ještě jednou

promítnout. Ráno, Lipsko probouzející se do líbezného dne. Meike, Rosi, díky za pozvání a zase někdy na shledanou, říkám si ve vlaku, který mě unáší k domovu.

Jiří Polehňa

Kozí mejdan

věnován všem
svobodomyslným
a tolerantním lidem
od středy 7.

do středy 14. srpna 2002
na samotě Milkovice
u Libáně okr. Jičín

Osmidenní akce Spolku přátel koz ve dnech srpnového úplňku se na tomto překrásném místě Českého Ráje koná potřetí.

Od písničkářů přes Big beat
po orchestry...

Od pantomimy přes loutková
po velká divadla...

Od básníků přes aktivisty
po politiky...

Od promítání filmů
přes přednášky po diskuse...

Od happeningu přes žongléry
po kouzelníky...

Od limonády přes slivovici
po orientální jídla...

Od dětských her přes soutěže
po Indiánskou legendu...

Od civilizace přes hory a doly
do Milkovic.

Osmidenní mejdan
Vstupné dobrovolné
Ceny lidové

Bez ochranky a plotů
V překrásné krajině na horizontu
Stanování a parkování možné
Bez stánkařů a dealerů
Procházky po okolí, koupání
Děti psi a další rodinní miláčky vítáni
Půllitry sebou, jinak pijete z kelímků
Koná se za každého počasí
Bez problémů v pohodě
Fotografická, malířská, keramická
a literární soutěž na téma kozy.
Přehlídka folklorních souborů
a divadel pro děti.
Prezentace umění z utečeneckých
táborů.
Výstavy o lidských právech
a životním prostředí.
Návštěva Kozího muzea.

Soutěže v sekání trávy, řezání dřeva,
kopání, stavění... (stačí sestavit tří-
členné družstvo)
Kurzy včelařství, ovocnářství, za-
hradnictví, lihovarnictví, malování,
šití...
Keramická, malířská a řezbářská díl-
na.

Kulatý stůl občanských iniciativ na
téma: lidská práva, životní prostředí,
výchova, charita a sociální oblast,
ochranáři.

Setkání kozičkářů, skautů a dětí
z okolních táborů, kouzelníků,
klubu sběratelů, pasteveckých psů,
Jevínský Štefan a Mírový klub Johna
Lennona.

**Dalším aktivitám se meze nekla-
dou. Jaké si to uděláme, takové to
budeme mít**

Papírové kelímky, tříděný odpad,
popelníky, WC, sprchy, umyvadla...
Noční osvětlení, ohně, dvě pódia,
bary, bezmasá kuchyně, čajovna, ku-
rárna, divadelní a diskusní stany...
Moučníky, limo-pivo, opékané po-
choutky, víno, kořalky, výrobky
z kozího mléka, teplé nápoje, káva,
pekařské výrobky...

Muzikanti, divadelníci, básníci,
malíři, výtvarníci, pedagogové...
přijďte s rodinou a přáteli strávit
příjemnou dovolenou a ukázat co
umíte.

Hledáme schopné pomocníky na vy-
tváření internetové stránky www.kozy.cz, grafiky, dobré organizátory
a všechny, kteří se na tvorbě těchto
stránek a Spolku chcete podílet. Dále
hledáme fotografa nadšence, který by
se chtěl zapojit do projektu fotodoku-
mentace předmětů, sošek, obrazů atd.
s tematikou koz a kozlů do připravo-
vaného Muzea koz. Pro aktivity spol-
ku hledáme sponzory.
V neposlední řadě nabízíme relaxaci
na samotě u lesa v Českém Ráji při
zahradnických, zemědělských a cho-
vatelských pracích.

Spolek přátel koz

Vycházíme ze strohých statistických
čísel: po druhé světové válce bylo
v ČR 1,5 mil. koz, nyní se jejich po-
čet odhaduje na 45 tisíc. Vědomi si
těchto skutečností, rozhodli jsme se
kozy a vše s nimi spojené zpopulari-
zovat.

Hlavní aktivity Spolku jsou:

- Vytvoření Kozího muzea a kozí
farmy rozličných plemen
- Provozování internetové stránky
<http://www.kozy.cz> a další
mediální propagace koz
- Kozí nakladatelství
a vydavatelství
- Aktivita pro vztyčení sochy koz
a přejmenování ulic
- Pořádání kulturních
a společenských slavností

Spolek přátel koz, Kozí vršek
Poštovní schránka 13
507 23 Libáň

číslo účtu pro dobrovolné příspěvky:
Investiční a poštovní banka
166771008/5100
tel./záz.: 0433 / 56 15 76
nebo 0605/70 10 81
e-mail: info@kozy.cz

Za aktivitami spolku stojí

Stanislav Penc

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

Agentura KDO JE KDO a Lidové
noviny u příležitosti 4. vydání publi-
kace KDO JE KDO V ČESKÉ RE-
PUBLICCE vyhlašují literární soutěž
"VÝZNAMNÁ OSOBNOST".

Současná česká společnost si velmi
často klade otázky o tom, kdo je a
kdo není významnou osobností a po-
dle čeho se význam osobností vlastně
měří. Přestože toto uvažování často
zůstává pouze v rovině bulvární po-
pularity, ze širšího pohledu je to ne-
sporně diskuse důležitá. Je to diskuse
nejenom o popularitě a mediální slá-
vě, ale i o významných společen-
ských hodnotách jako je smysl lidské
práce a význam jednotlivých oborů
lidské činnosti ve vědomí lidí vůbec.
Cílem vypisované soutěže je právě
tuto diskusi podpořit.

Porota ocení díla, která k zadanému
tématu položí nové otázky, naleznou
nové pohledy a nová vyjádření. Pří-
spěvky však mohou být i humorné,
ironické, sarkastické a podobně.

Soutěž se vypisuje ve dvou
kategoriích:

1. kategorie: původní aforismus,
definice, glosa a podobně o rozsahu
do 10 řádek strojopisu po 60 úhzech
2. kategorie: sloupek, fejeton, úva-
ha, esej a podobně o rozsahu do 90
řádek strojopisu po 60 úhzech
Ceny v jednotlivých kategoriích udě-
lí odborná porota ve složení: Petr
Bílek, Iva Hercíková, Pavel Janou-
šek, Jiří Peňás, Jiří Stránský, Petruš-
ka Šustrová a Michael Třeštík. Vý-
sledky soutěže budou vyhlášeny v
září 2002 na slavnostním večeru po-
řádaném u příležitosti vydání ency-
klopedie KDO JE KDO V ČR. Auto-
ři vítězných prací v obou kategoriích
získají poukázku na nákup knih dle
vlastního výběru v hodnotě 5000 Kč.
Autoři na druhém a třetím místě zís-
kají poukázku na nákup knih v hod-
notě 3000 Kč resp. 1000 Kč. Uzávěr-
ka soutěže je 15. 5. 2002.

PODMÍNKY SOUTĚŽE:

- Soutěž je určena všem mladým
lidem do 35 let.
- Vítězné práce budou publikovány
v Lidových novinách, v publikaci

KDO JE KDO V ČR 2002, na webových stránkách www.kdojekdo.cz a www.lidovky.cz, eventuálně v dalších spolupracujících médiích.

- Každý účastník může soutěžit v obou kategoriích. Každý příspěvek musí být označen názvem příspěvku, jménem a adresou autora a doplněn souhlasem s uveřejněním v médiích.
- Ceny nelze nárokovat v podobě proplacení její finanční hodnoty. Zasláné práce se nevracejí.

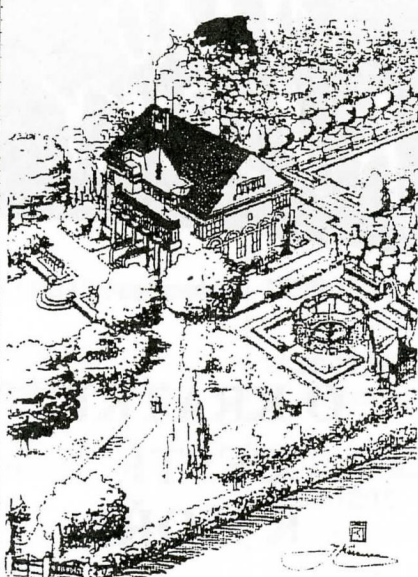
Své příspěvky zasílejte na adresu Agentura KDO JE KDO, Fr. Křížka 16, 170 00 Praha 7 a obálku označte heslem LITERÁRNÍ SOUTĚŽ. Příspěvky můžete odeslat i e-mailem s označením LITERÁRNÍ SOUTĚŽ na adresu: agentura@kdojekdo.cz

Chcete si zahrát v krásné zahradě?

Pomůžete tak i její obnově!

**Když hrálo Divadlo
DRAK v České Skalici
aneb
benefice pro zahradu
Vily Čerych**

Rodinnou vilu, umístěnou v rozlehlé okrasné zahradě, si pravděpodobně většina obyvatel České Skalice pamatuje jako sídlo OÚNZ, kam chodili k zubaři. Když se vila vrátila zpět do rukou rodiny, přemýšleli bratři Čerychové, jak ji nejlépe využít. Na samotném slavnostním předání klíčů od vily jejímu novému majiteli – Nadaci rozvoje občanské společnosti (NROS), které se konalo loni v květnu, odůvodnil jejich společné rozhodnutí Dr. Ladislav Čerych slovy: „Prodávat vilu se nám zdálo takřka amorální. Naše představa využití vily byla jednoznačná. Prakticky celý život jsem se zabýval vzděláváním a evropskou spoluprací. Považoval jsem za ideální řešení, aby se tyto dvě oblasti staly také prioritní pro budoucí směřování této budovy, včetně určitého navázání na místní rozvoj.“

NROS získala darem reprezentativní objekt, jenž svým umístěním v historické a kulturní části této země, ale především rodinnou tradicí sám naznačuje své další využití. To svými slovy řekl nejlépe sám Dr. Ladislav Čerych: „Přál bych si, aby se vila stala střediskem, které přispěje k rozvoji vzdělávání. Aby byla aktérem a faktorem evropské a v první fázi zvláště česko-polské spolupráce v oblasti vzdělávání a kultury. Aby se stala co nejaktivnějším střediskem animace rozvoje tohoto města a celého regionu. Aby byla zřídlem, pramenem nových myšlenek, které obohatí tento kraj a tuto zemi.“ Přání pana Čerycha budou noví majitelé respektovat a v plné míře se pokusí toto očekávání naplnit. Darování Vily Čerych nejenže umožní zachránit významnou kulturní památku a rozsáhlý zahradní park, ale celoživotní dílo Dr. Ladislava Čerycha zaměřené na vzdělávání a rozvoj evropské spolupráce tak najde pokračování v informačním, školicím, osvětovém a kulturním centru, které nadace plánuje z památkově chráněného objektu vybudovat.

Den otevřených dveří v září loňského roku byl první z akcí, kterou NROS v objektu zrealizovala. Prosluněná zahrada i dům byly otevřeny veřejnosti a ti se mohli blíže seznámit nejen s činností nadace, ale především s plánovaným využitím Vily Čerych. Jako dárek pro NROS a pro všechny návštěvníky vystoupil bez nároku na honorář soubor hradeckého Divadla Drak s inscenací Čenoš-

ské pohádky. Představení, které se hrálo na travnatém prostranství před dome, potěšilo nejen všechny malé diváky, ale i jejich dospělácké doprovody. Neobvyklé, poněkud exotické téma pohádky a vystoupení „živých“ loutek si ještě dlouho pamatovali malí „trpaslíci“ z České Skalice i okolí. Všichni tři herci odvedli bravurní výkon a především Jan Popela si vzhledem k čerstvě sundané sádře z nohy zasloužil obdiv.

Rozlehlá zahrada si zaslouží stejnou míru pozornosti, jako architektonicky význačná vila (jejím autorem byl arch. Otakar Novotný, jehož dílem je např. pražský Mánes). Přestože několikaletá „péče“ zdravotního střediska zanechala své stopy, osmdesát let od jejího založení architektem Josefem Kumpánem je stále patrná původní kompozice okrasné zahrady. Mnoho z původních okrasných dřevin ale chybí a my bychom je rádi dokázali pod odborným dohledem zahradní architektky Evy Vízkové postupně dosazovat. A nejen to. Chceme, aby pro návštěvníky pořádaných akcí, ale i pro děti z místní i okolních škol mohla sloužit i jako malá botanická zahrada, kde vzácné dřeviny budou mít své popisky se jménem a zemí původu a k dispozici bude leták s plánkem zahrady a popisem její historie a současného stavu.

Rádi bychom finance potřebné pro první nový strom a údržbu zahrady získávali benefičními kulturními akcemi, konanými i přímo ve stínu jejích stromů. Pokud máte chuť nám pomoci, hledáte-li prostory na externí vystoupení, spojte se s námi! Možnost i víkendových soustředění.

Hromady spokojených diváků všem divadlům přejeme.

Markéta Janečková
NROS – Vila Čerych
Křenkova 477
552 03 Česká Skalice

www.vilacerych.cz;
e-mail: marketa@vilacerych.cz

MIMO RUBRIKY

Pocházím z rodiny obojživelníků. Tatínek Luděk, vynikající plavec, a skokan odkudkoliv, ve Skautu zvaný Kajman. Babička Jiřinka, v době první republiky zdolala kde jakou řeku i nově vzniknuvší koupadla. Dědoušek Vilém, její muž, se vrhal do vod, s koupací čepicí. Snad, aby si nenamočil vlasy? Ne, od dvaceti let byl vlasu prost. Tak, aby mu nenateklo do uší? Snad. Oba vlastnili krásné plavky, zvané "koupáčky". Již v ranném věku mne přizdobili růžovými plavkami a culíky. Ale běda, voda nebyla tím co by mě lákalo. Dědeček s babičkou byli rozumní, a nechali mě plahočit s "kypíčkem" na písku u rybníka. Rybník se jmenoval Biříčka. Kyblíček se jmenoval "kypíček". Kamarád od báboviček Oldříšek. Dědečkové plavali kraula, babičky prsíčka.

My s Oldříškem diskutovali.
"U toho moře, bylo víc písku"
- vytahoval se Oldříšek.

Já: "Jak moc?"

Oldříšek: "Miliony"

Já: "Kolik milionů."

Oldříšek ukázal všech deset prstů
a mával s nimi asi tak patnáctkrát.

"Tolik, tolik, tolik.."

"A kde je to moře?"

„V Jugoslávii."

Nechápnutý pohled, v životě jsem
to jméno neslyšela.

"A kde je ta Jugoslávie?"

Oldříšek ukázal někam k lesu.

"Tady kousíček".

A tak jsme šli. Vzali jsme si své
"kypíčky", na tu hromadu písku.
Šli jsme lesem, potkali- mraven-

O KRÁTKÉ CESTĚ K MOŘI

ce, veverku a ptáčka.

To už byl kousek, a "Juslávie"
nikde.

Otočili jsme se a šli zpátky.

Dědečkové plavali kraula, babič-
ky prsíčka.

Moře je sice jen kousíček, ale my
s Oldříškem tam půjdeme až zít-
ra.

Dagmar Landrová, 27.6.1952
(v Hradci Králové)

Od 1977 v Turnově.

Do svých 45 let, žila, studovala,
vychovala děti (své i cizí - MŠ,
SZŠ) malovala, psala.

Pak - obrázky rozdala, psaní
(bedna 2x2 metry) šoupla na pů-
du chalupy v Tatobitech.

Děti (své i cizí) odešly studovat
a do světa.

A zase znovu - tentokrát
"Na vážno".

Divadlo - scénáře.

Scénář pro školní představení
soukromé divadelní školy Duch-
cov. Založení Dívčího divadelní-
ho spolku DÓRA (1998)

Scénář - Jednoaktovka DÓRA

(premiéra 6. března 1999)

Scénář Hra JEKATĚRINA (pre-
miéra ? 2000)

Založení Divadelního klubu D -
ve spolupráci s písničkářem Pav-
lem Půtou.

Práce na scénáři - Willemína
(třetí jakési pokračování pro DDS
DÓRA)

Knížky :

Vydání 31. března 2002 - "Co ří-
kal můj manžel gynekolog."

(Ilustrace Vítězslava Klimtová)

Založení - Nakladatelství a vyda-
vatelství Silverio.

Pro rok 2002-3, plánované vydání
knížky „Než zazvoní tetka Smrt-
ka“.

V současné době - DDS Dóra -
inscenované čtení z knihy
"Než zazvoní tetka Smrtka."

Rozpracované - "Říkačky u dvou
cigaret."

(básničky a snad nějaké písničky)

Program Národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč 2002

FEMAD PODĚBRADY 9. – 12.5.2002

ČTVRTEK 9. 5. 2002 DNK

16:00-17:20 Oficiální zahájení NP a FEMAD Poděbrady 2002 (10')

Divadelní soubor Vicena Ústí n. O. režie Petr Hájek
Didier Kaminka: **Osamělost fotbalového brankáře**

20:00-21:20 Divadlo nad kinem Horní Moštěnice / režie Čestmír
Beták Eugene O'Neill: **Měsíc pro smolaře**

PÁTEK 10. 5. 2002 DNK

10:00-11:20

SpoDiNa Gymnázium Orlová / režie Hana Steberová
a Jana Lukšová / Hana Steberová a Jana Lukšová: **A pořád
se točí aneb Volná inspirace Dekameronem**

13:00-13:50 DIVADLO (bez záruky) PRAHA / režie Simona
Bezoušková / Eric - Emanuel Schmitt: **Návštěvník**

19:30-20:30

Divadlo Luna Stochov / režie Luboš Fleischmann
Arnošt Goldflam: **Horror**

SOBOTA 11. 5. 2002 DNK

10:00-11:20 Divadlo PoHrdobci Česká Kamenice / režie Petr
Naxera / Eugène Ionesco: **Plešatá zpěvačka**

13:00-15:15 Divadelní společnost Žumbera Plzeň
tvůrčí skupina Skoronarváno / režie Kristina Kohoutová
Jan Kraus: **Nahniličko**

19:30-21:10 Divadlo BLIC (bláznův lovící ideje cedníkem)
Ostrožská Nová Ves / režie Ivana Bendová / kolektiv divadla:
Setkání s Kateřinou

NEDĚLE 12. 5. 2002 DNK

10:00-11:50 TY – JÁ – TR (Nucený výsek) Praha
režie Luděk Horký / Daniela Fischerová: **Hodina mezi psem
a vlkem**

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 15. – 19. 5. 2002

STŘEDA 15. 5. 2002 ND

10:00-12:20 DS Hybl Kulturní klub Česká Třebová / režie Jiří
Jireš / V. Petrov, M. Rozovskij, J. Rjašencev: **Tři mušketýři**

14:00-15:10 Divadelní spolek Prkno Veverská Bítýška
režie Pavel Vašíček / Vlasta Špicnerová: **Docenti**

20:00-21:40 Divadelní soubor PIKI Volyně / režie René Vápeník
Pavel Kohout: **August, August, August**

ČTVRTEK 16. 5. 2002 Obrácený ND + ND

10:00-11:40 De Facto Mimo Jihlava / režie Martin Kolář
Martin Kolář: **Hukot 4**

15:00-16:20 Malá scéna Zlín / režie Petr Nýdrle / Federico Gar
cía Lorca: **Dům doni Alby**

19:30-21:55 Divadelní spolek Hrubín Nový Bor / režie Kateřina
Baranowska / Milan Kundera: **Jakub a jeho pán**

PÁTEK 17. 5. 2002 ND

10:00-12:15 Divadelní společnost D111 České Budějovice
režie Jaromír Hruška / Nikolaj Vasiljevič Gogol: **Hráči**

15:30-16:45 Divadelní spolek Rotunda Znojmo režie Václav
Beran / Peter Shaffer: **Černá komedie**

19:30-21:50 Divadelní spolek Krakonoš Vysoké nad Jizerou
režie Milan Schejbal / Carlo Goldoni: **Sluha dvou pánů**

SOBOTA 18. 5. 2002 Obrácený ND

10:00-11:00 De Facto Mimo Jihlava / režie Dáša Brtnická
Verena Kanaan: **Drahoušek Anna**

14:30-17:05 Divadelní klub Jirásek Česká Lípa
režie František Zborník / František Zborník: **Na druhé straně
řeky**

20:00-21:05 Dividýlko Slaný / režie Jaroslav Hložek a Jiří Šíma
Jiří Šíma na motivy Woody Allena: **Bedřich raději jódluje**

NEDĚLE 19. 5. 2002 ND

10:00-11:00 ZUŠ Červený Kostelec – taneční obor
choreografie Blanka Šourková Pohybové střípky

11:30-12:30

Slavnostní zakončení Divadelní Třebíče

a celé Národní přehlídky amatérského činoherního
a hudebního divadla FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč
2002 s předáním ocenění a vyhlášením výsledků,
včetně návrhů pro Jiráskův Hronov 2002

12:45 -? Závěrečné setkání účastníků přehlídky Forum

NÁHRADNÍCI

Šlapanické ochotnické divadlo / režie Zdeněk Helbich
Jiří Brdečka: **Limonádový Joe aneb Koňská opera**

Divadelní soubor při MKS v Červeném Kostelci / režie Jiří
Kubina / Jan Drda: **Hrátky s čertem**

Legenda:

DNK Divadlo Na kovárně v Poděbradech

ND Národní dům v Třebíči

(tradiční uspořádání kukátkové jeviště – hlediště v sále)

Obrácený ND Národní dům v Třebíči (netradiční uspořádání: hraje se
v sále – diváci na jevišti a v sále)

FORUM Velký sál objektu Forum v Třebíči

